3435


# ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 71ΟΝ


**ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ**

## Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)


Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'


*(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)*

## ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

### V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. —ΜΑΧΕΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ Δ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ—



ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

*83. Περιοχὴ καὶ θέσις τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν. Μέτρα ἀσφαλείας κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.*

*84. Δρᾶσις τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ 4ης μέχρις 8ης Δεκεμβρίου 1944. Ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Ἄμυνα καὶ ἀντεπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν.*

***

**83. Περιοχὴ καὶ θέσις τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν. Μέτρα ἀσφαλείας κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944.**

Τὸ Δ' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, εὑρίσκετο στὸ πενταώροφο οἴκημα τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Σολωμοῦ (γωνία) καὶ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ Ἀστυνομικὰ οἰκήματα τῆς ζώνης γύρω ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια, ἕνεκα δὲ τοῦ λόγου αὐτοῦ δὲν μπόρεσαν οἱ κομμουνισταὶ νὰ τὸ προσβάλουν ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ κινήματος.

Ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος τούτου ἦταν 112, ἀξιωματικοί, ἀρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες μὲ Διοικητὴ τὸν ἀείμνηστο Ἀστυνόμο Α' Ἰωάννη Πανταζόπουλο, ὁ δὲ ὁπλισμὸς ἀπετελεῖτο ἀπὸ 87 ὅπλα (ἀραβίδες Ἰταλικὲς) καὶ ἀπὸ 12 αὐτόματα στέν, μὲ ἀνάλογο ἀριθμὸ φυσιγγίων.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ 3-12-1944, ὁπόταν οἱ κομμουνισταὶ ἐπραγματοποίησαν τὸ παράνομο συλλαλητήριό τους, μὲ τὸ ὁποῖο καὶ ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση, τὸ Δ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Διοικητή του, ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῆς περιοχῆς ἐκείνης κ. Ἀναστασίου Κανελλοπούλου (Διευθυντοῦ Β'). Εἰδικώτερα, τὸ Τμῆμα αὐτὸ ἀνέλαβε τὴν ἐπίβλεψη τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου, Ἴωνος καὶ Δώρου, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἀπαγόρευση διελεύσεως ἀπὸ ἐκεῖ

διαδηλωτῶν καὶ τὴ διάλυση πάσης παρανόμου συγκεντρώσεως καὶ διαδηλώσεως.

Μετὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου καὶ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Πλατείας Συντάγματος, ἡ δύναμις τοῦ Δ΄ Τμήματος ἔλαβε μέτρα στὴν περιοχὴ τῆς Ὁμονοίας μέχρι τῆς νυκτός, ὅτε ἀπεσύρθη στὸ οἴκημα.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἰωάννης Πανταζόπουλος, μετὰ τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ κ. Ἀναστ. Κανελλοπούλου, καθ' ὅλη τὴ νύχτα τῆς 3 πρὸς 4 Δεκεμβρίου, ἔλαβαν ἔκτακτα μέτρα φρουρήσεως καὶ τακτοποιήσεως τῆς δυνάμεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐπίθεση, ἀλλὰ καὶ ν' ἀντεπιτεθῇ.

## 84. Δρᾶσις τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ τῆς 4ης μέχρις 8ης Δεκεμβρίου 1944. Ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Ἄμυνα καὶ ἀντεπιθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὴ δράση λοιπὸν αὐτὴ τοῦ Δ΄ Τμήματος θὰ ἀναφέρωμεν ἡμερολογιακῶς, ὡς ἐκτίθεται στὶς ἐπίσημες ἐκθέσεις ποὺ ὑπεβλήθησαν.

Δευτέρα 4 Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή, ὡς γνωστόν, ἐξεδηλώθη ἡ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῶν ἀκραίων Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, πολλὰ τῶν ὁποίων κατελήφθησαν ἀπὸ αὐτούς.

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔφτασαν στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ἠνάγκασαν τοὺς Διοικητὰς τῶν κεντρικῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων νὰ λάβουν ἔκτακτα μέτρα ἀσφαλείας τῶν οἰκημάτων των καὶ νὰ προπαρασκευασθοῦν γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν κομμουνιστικῶν ἐπιθέσεων.

Ἔτσι καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Ἀστυνόμος Α΄ (τότε) Ἰωάννης Πανταζόπουλος, ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν Προϊστάμενο τῆς Ὑποδιευθύνσεως, Ἀστυν. Διευθυντὴ Β΄ κ. Ἀν. Κανελλόπουλον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἕδρα του μέσα στὸ οἴκημα τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἔλαβε ἔκτακτα μέτρα ἀσφαλείας, τόσον τοῦ οἰκήματος, ὅσον καὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Τμήματος.

Ἰσχυρότατες φρουρὲς ἀπὸ ἐνόπλους ἀστυνομικοὺς ἐτοποθετήθησαν στὶς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν Σολωμοῦ καὶ Γ΄ Σεπτεμβρίου καὶ τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Σολωμοῦ.

Ἰσχυρότατες περιπολίες διέσχιζαν ἐπίσης τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ τοὺς γύρω δρόμους, καθὼς καὶ τὴ λεωφόρο Πατησίων, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς καταστηματάρχας ν' ἀνοίξουν τὰ καταστήματά τους. Συγχρόνως ἐγίνοντο σωματικὲς ἔρευνες, τόσο στοὺς ὑπόπτους πολίτες ὅσο καὶ στὰ τροχοφόρα ὀχήματα. Ἀποτέλεσμα τῶν περιπολιῶν αὐτῶν ἦτο νὰ συλληφθοῦν 35 ἄτομα ὁπλοφοροῦντα καὶ νὰ κατασχεθῇ μοτοσυκλέττα μὲ τὰ σήματα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ποὺ μετέφερε χειροβομβίδες τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀπόπειρα συγκεντρώσεως κομμουνιστῶν, παρὰ τὸ οἴκημα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, διελύθη ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάσθηκαν νὰ πυροβολήσουν στὸν ἀέρα.

Ἔτσι μέχρι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς, δὲν εἶχε λάβει χώραν κανένα σοβαρὸ ἐπεισόδιο. Στὶς 4 μ.μ. ἐσχηματίσθη αἰφνιδιαστικὰ στὴν Ὁμόνοια μεγάλη διαδήλωση ἐνόπλων κομμουνιστῶν, ποὺ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν ὁδὸ Γ΄ Σεπτεμβρίου πρὸς τὸ οἴκημα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως (Γ΄ Σεπτεμβρίου), μὲ κραυγὲς καὶ ἀπειλὲς καὶ μὲ χυδαιότατες ρυθμικὲς ὕβρεις κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ.

Ἡ διαδήλωση αὐτή, μόλις ἔφθασε μπροστὰ στὸ οἴκημα τῆς Τροχαίας Κινήσεως καὶ ἐπετέθη, διελύθη βιαίως, ὁπότε ἡ δύναμις τοῦ Δ΄ Τμήματος συνέλαβε 250 περίπου διαδηλωτάς, τοὺς ὁποίους ἀργότερα ἀφῆκε ἐλευθέρους κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, πλὴν ἐκείνων ποὺ ὁπλοφοροῦσαν.

Τὶς νυκτερινὲς ὧρες ἐλήφθησαν ἔκτακτα μέτρα φρουρήσεως τοῦ οἰκήματος καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ συγκεντρωθοῦν πληροφορίες μὲ ἔμπιστα πρόσωπα, γιὰ τὶς προθέσεις τῶν κομμουνιστῶν.

Τρίτη· 5 Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὶς διάφορες πληροφορίες ποὺ μετεδόθησαν στὸ Τμῆμα, οἱ κομμουνισταὶ συγκετρώνοντο στὴν Πλατεῖα Ἀττικῆς, στὴν πλατεῖα Ἁγίου Παύλου, στὴν πλατεῖα Ἐξαρχείων καὶ σὲ διάφορα ἄλλα σημεῖα, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικὰ καὶ ταυτόχρονα κατὰ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως, κατὰ τοῦ Δ' Τμήματος καὶ κατὰ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας, γιὰ νὰ καταλάβουν τὰ οἰκήματα καὶ νὰ κατασφάξουν τοὺς ἀστυνομικούς, ὅπως διέδιδον.

Πράγματι, στὶς 9 π.μ., ἄρχισε ἡ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Δ' Τμήματος, ἀπὸ τὴν πλατεῖα Ἐξαρχείων, ὅπου εἶχαν κατασκευάσει πρόχειρο ὁδόφραγμα καὶ εἶχαν τοποθετήσει δύο πολυβόλα. Ἔτσι ἀχρήστευσαν τελείως τὴν ὁδὸ Σολωμοῦ, ὅπου κάθε κίνηση ἦταν ἐπικίνδυνη.



† Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ



† Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΑΤΟΣ

Ταυτοχρόνως, ἄλλη δύναμις κομμουνιστῶν ἐπετέθη ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Ἠπείρου καὶ ἀπὸ τὸ θέατρον «Λυρικὸν» καὶ ἔτσι καὶ ἡ ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου ἠλέγχετο ἀπὸ αὐτούς. Τέλος ὑπῆρχε καὶ ἕνας κομμουνιστής, ἐλεύθερος σκοπευτής, ποὺ εἶχε ὅπλον μὲ τηλεσκόπιον στὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους καὶ Σολωμοῦ, πυροβολῶν μὲ καταπληκτικὴ εὐθυβολία κάθε ἀστυνομικὸ ποὺ ἐνεφανίζετο, ἔστω καὶ πρὸς στιγμή, στὸ δρόμο.

Στὶς ἐπιθέσεις αὐτὲς ποὺ ἐξεδηλώθησαν μὲ σκληρότητα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπήντησαν μὲ ἔντονα πυρά, τὰ ὁποῖα καθήλωσαν τοὺς κομμουνιστὰς στὶς θέσεις των, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ὑπεχώρησαν, ἀλλὰ μὲ συνεχῆ πυρὰ παρηνώχλουν τὸ Τμῆμα, εἰς τρόπον ὥστε κατέστη ἀδύνατο νὰ γευματίσουν οἱ ἀστυνομικοί, γιατὶ τὸ ἑστιατόριο εὑρίσκετο σὲ χωριστὸ οἴκημα, παραπλεύρως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος καὶ ἠλέγχετο τελείως ἀπὸ τὰ πυρὰ τῶν κομμουνιστῶν.

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν, ἐτραυματίσθησαν οἱ ἑξῆς: Ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Κ. Κακλαμάνης, στὸ ἀριστερὸ πόδι, ὁ ἀστυφύλαξ Διον. Καροῦσος, θανασίμως στὸ κεφάλι, ἐνῷ ἐμάχετο στὸ θέατρο Παπαϊωάννου καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Θεοδ. Γκολφινόπουλος, στὸ λαιμό. Στὶς 9 μ.μ., ἡ μάχη ἐκόπασε, πλὴν τόσον οἱ κομμουνισταὶ ὅσον καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔμειναν ἄγρυπνοι στὶς θέσεις των, ἕτοιμοι γιὰ νέα μάχη.

Τετάρτη· 6 Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα τῆς 5-12-44, οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν τρομερὴ ἐπίθεση μὲ βαρειὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Ἀρχηγείου Χωροφυλακῆς καὶ κατὰ τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας, τῶν ὁποίων τὰ οἰκήματα εὑρίσκοντο πλησίον πρὸς τὸ Δ' Τμῆμα. Ἕνεκα τούτου ὅλη ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος ἔμεινε στὴ θέση της, ἕτοιμη νὰ δράσῃ. Πράγματι στὶς 7 π.μ. ἐξεδηλώθη ἐντονωτάτη ἐπίθεση καὶ κατὰ τοῦ Δ' Τμήματος. Οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν καταιγιστικὰ πυρά, μὲ βαρειὰ πολυβόλα, μὲ χειροβομβίδες, μὲ αὐτόματα καὶ μὲ ὅλμους ἀπὸ τὰ ὁδοφράγματα τῶν Ἐξαρχείων, τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, ἀπὸ

τὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου «Σὰν—Ριβάλ», ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸ Λιοσίων καὶ Παλαιολόγου καὶ ἀπὸ τὸ οἴκημα ὅπου τὰ γραφεῖα τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (Σ.Ε.Κ.), ποὺ εὑρίσκετο στὴν ὁδὸ Γ' Σ/βρίου καὶ Πολυτεχνείου. Ἡ ἄμυνα τῶν ἀνδρῶν τοῦ Δ' Τμήματος ὑπῆρξε σθεναρά. Ὁ Διοικητής, Ἰωάν. Πανταζόπουλος, κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ Τμῆμα ἕνα βαρὺ πολυβόλο, τοῦ ὁποίου τὴ χρήση ἀνέλαβε χωροφύλαξ πολυβολητής, τῆς ὑπηρεσίας Εἰδικῆς Ἀσφαλείας. Μὲ τὸ πολυβόλο αὐτό, κατωρθώθη σὲ ἔντονο μονομαχία νὰ ἐξουδετερωθῇ τὸ ἐνοχλητικὸ πολυβόλο τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εὑρίσκετο στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου «Σὰν Ριβάλ». Ἡ μάχη αὐτὴ ἔντονη καὶ πεισματώδης, συνεχίσθη μέχρι τῆς 7 μ.μ. (19η ὥρα), μὲ ἀποτέλεσμα : α) τὸ θανάσιμο τραυματισμὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' Ἀνδρέου Κουμουρᾶ, ὁ ὁποῖος μετεφέρθη στὸ σταθμὸ Α' βοηθειῶν καὶ ὑποστὰς ἐγχείρηση ἐξέπνευσε τὴν ἑπομένη, β) τὸν τραυματισμὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κυπριωτάκη Ν.· ἀμφότεροι ἐμάχοντο εἰς φυλάκια ἐντὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος.

Ἡ νύκτα ἐπέρασε σχετικὰ ἤρεμη, πλὴν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ Διοικητοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀστυφύλακος ἔμειναν ἄγρυπνοι καὶ ἕτοιμοι στὶς θέσεις των, γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τυχὸν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση.

Πέμπτη· 7 Δεκεμβρίου 1944.

Οἱ κομμουνισταί, ἀπὸ τῆς 7ης πρωϊνῆς ὥρας ἄρχισαν ἐκ νέου τὴν ἐπίθεση, ἀφοῦ κατὰ τὴν νύχτα προωθήθησαν πρὸς τὸ οἴκημα καὶ ἔστησαν πολυβολεῖα στὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους—Καποδιστρίου, εἰς τρόπον ὥστε ἀπέκοψαν κάθε ἐπαφὴ τοῦ Τμήματος πρὸς τὴν Ὑποδιεύθυνση Τροχαίας Κινήσεως. Ἡ ἄμυνα καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὑπῆρξε σταθερὰ καὶ ἀποφασιστική, τὸ δὲ ἠθικὸ τῶν ὑπαλλήλων διετηρεῖτο ἄριστο, καίτοι ἡ κούραση ἄρχισε νὰ τοὺς καταβάλλῃ. Οἱ κομμουνισταὶ ἐγκατέστησαν ἐκ νέου στὴν ταράστα τοῦ ξενοδοχείου «Σὰν-Ριβὰλ» βαρὺ πολυβόλο καὶ μὲ καταιγιστικὰ πυρὰ κατώρθωσαν νὰ καταστρέψουν κυριολεκτικῶς τοὺς δύο ἄνω ὀρόφους τοῦ οἰκήματος καὶ νὰ κάνουν ἀδύνατη τὴν παραμονὴ σ' αὐτοὺς τῶν μαχητῶν ἀστυνομικῶν, ἐφόσον δὲν κατεσκευάζοντο ἀμυντικὰ ἔργα. Τὸ πολυβόλο τοῦ Τμήματος μετεφέρθη ἀπὸ τὴν ταράτσα στὸν 4ο ὄροφο καὶ ἔτσι ἐδέσποζε τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου καὶ μικροῦ τμήματος τῆς ὁδοῦ Σολωμοῦ, ἀπὸ Γ' Σεπτεμβρίου πρὸς Ἀριστοτέλους. Ἔτσι ἡ μάχη ἐσυνεχίζετο μέχρι τῆς 7 μ.μ. (19η ὥρα), ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ ἐξαπέλυσαν τρομοκρατικὴ ἐπίθεση, μὲ χειροβομβίδες, δυναμίτιδες, ὅλμους καὶ αὐτόματα, ποὺ μέσα σ' ἕνα ἀφάνταστο πανδαιμόνιο διήρκεσε μισὴ ὥρα. Ἡ ἐπίθεση αὐτή, χωρὶς νὰ πτοήσῃ κανένα, ἀπεκρούσθη μὲ ὁμοβρονιὲς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουν οἱ κομμουνισταὶ πολλὰ θύματα σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπεσύρθησαν στὶς θέσεις των.

Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν παῦσι τοῦ πυρός, ὁ Διοικητὴς Ἰωάννης Πανταζόπουλος μετὰ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Βασιλοπούλου, ἐπιθεωρῶν τοὺς μαχητὰς στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκήματος, ἠθέλησε νὰ τοποθετήσῃ σκοποὺς καὶ στὶς γωνίες τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου—Σολωμοῦ καὶ Πατησίων—Σολωμοῦ, ὁπότε εὑρέθη ἀντιμέτωπος δύο ἀτόμων, τὰ ὁποῖα διέταξε νὰ σταματήσουν καὶ σὲ ἐρώτηση ποῖοι ἦσαν ἀπήντησαν : «ἐδῶ ὁ Μῆτσος, ὁ καπετάνιος τοῦ Α' Λόχου». Ἀμέσως τότε ἐπιτεθέντες κατ' αὐτῶν τοὺς συνέλαβον καὶ ὁ μὲν ἕνας ἐπειδὴ ἦταν τραυματίας μετεφέρθη στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν, ὁ δὲ ἄλλος παρεδόθη στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ ἀπώλειες τοῦ Δ' Τμήματος ἦσαν: νεκρὸς εἷς, ὁ ἀστυφύλαξ Δ. 97 Χριστοφορᾶτος, ὁ ὁποῖος ἐβλήθη μὲ ριπὴ πολυβόλου στὸ κεφάλι στὴ διασταύρωση Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Στουρνάρα, ὅπου ἐμάχετο καὶ τραυματίες τρεῖς, ἤτοι: ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Καριοπούλης Παναγ., ὁ ἀστυφύλαξ Δ. 123 Παπαμουτεβελῆς καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Δ. 120 Σηβαλάκης Κ.

Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὁ ἐφοδιασμὸς ἐγίνετο μὲ μοτοσυκλέττα, τὴν ὁποία ὡδηγοῦσε μέσῳ τῆς ζώνης τοῦ πυρὸς ἀστυφύλαξ ποὺ πήγαινε στὴν Διεύθυνση. Ἀλλὰ

δυστυχῶς ἐλάχιστα πυρομαχικὰ ἐστέλλοντο, ὥστε ἔφθασε κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ ὑπάρχουν ἀπὸ δύο - τρία φυσίγγια στὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τμήματος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατάκοποι, γιατὶ ἐμάχοντο ἄγρυπνοι ἐπὶ 5 ἡμερονύκτια χωρὶς νὰ παίρνουν ἄλλη τροφήν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα τεμάχια γαλέτας.

Οἱ πληροφορίες ποὺ συγκεντρώθηκαν κατὰ τὴν νύκτα, ἔδειχναν ὅτι οἱ κομμουνισταὶ θὰ συνέχιζαν τὴν ἐπίθεση ἐντονώτερη, κατὰ τὴν ἑπομένη ἡμέρα καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ καταληφθῇ τὸ Τμῆμα καὶ νὰ συλληφθοῦν οἱ μαχηταί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σχεδὸν ἐξαντλήσει τὰ πυρομαχικά τους.

Κατόπιν τούτου ἔγινε σύσκεψη τῶν Ὑποδιευθυντοῦ κ. Ἀν. Κανελλοπούλου, μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος Ἰωαν. Πανταζοπούλου καὶ τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ ἐν συνεννοήσει μὲ τὴν Ἀστυν. Διεύθυνση, ἀπεφασίσθη ἡ ἀντικατάσταση τῶν ἀνδρῶν τοῦ Τμήματος, οἵτινες πλέον εἶχαν καταβληθῇ, μὲ ἄλλη δύναμη. Ἔτσι τὴν



† Ε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΤΟΣ



† Α. ΚΟΥΜΟΥΡΑΣ



† ΔΙΟΝ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ

6η πρωϊνὴ τῆς Παρασκευῆς, 8-12-1944, ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀποχώρηση τῆς δυνάμεως τοῦ Δ' Τμήματος καὶ ἀντικατεστάθη προσωρινῶς μὲ δύναμη τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὑπὸ τὸν Ἀστυνόμον Α' κ. Δημ. Ζαγκλῆν, μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς δυνάμεως τοῦ Θ' Τμήματος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση.

Κατὰ τὴν ἔκθεση τοῦ Διοικητοῦ Ἰωαν. Πανταζοπούλου, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τμήματος ἐπέδειξαν προθυμία κατὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός των, εἰδικώτερα ὅμως ἐπέδειξαν ἀνδρείαν, αὐτοθυσίαν καὶ ψυχραιμίαν, ὁ Ὑπαστυν. Β' Κουμουρᾶς ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη καὶ οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Π. Καριοπούλης, Σωτηρόπουλος, Θ. Ἀναγνωστόπουλος, Κ. Κακλαμάνης, Χ. Βασιλόπουλος, Σταυρόπουλος, Καλογερόπουλος, Μογγολιᾶς καὶ Παναγιωτόπουλος, οἱ Ἀρχιφύλακες: Δ 10 Τσόπελας Παν. καὶ Δ 1 Μιχελῆς Παναγ. καὶ οἱ ἀστυφύλακες Δ 160 Γεωργουλόπουλος Ἀνδρ., Δ 126 Πάνου, Δ 80 Τσίτσας, Δ 78 Κοντόγκονας, Δ 97 Χριστοφορᾶκος, Δ. 153 Καροῦσος Δ, Δ 133 Περάκης, Δ. 23 Βασιλαδιώτης, Δ 21 Πανουσόπουλος, Δ 27 Κόλλιας, Δ. 31 Ἠλιόπουλος, Δ. 50 Πίσβουλας, Δ. 49 Μητροκόλιας, Δ. 145 Λεκάκος, Δ. 101 Μποϊλές, Δ. 126 Φουντάλας, Δ. 128 Μανωλόπουλος, Δ. 132 Κατούφας, Δ. 117 Πανούσης καὶ Δ. 140 Πρωτόπαππας.

(Συνεχίζεται)

# ΔΙΟΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΡΑΒΔΟΣΚΟΠΙΑ

**Ἄνθρωποι ποὺ βλέπουν διὰ μέσου τῆς ὕλης.—Πῶς μαντεύουν τὴν ὕπαρξιν ὑπογείων πηγῶν.—Ραβδομάντεις καὶ ραβδοσκοπία.—Ὁ ἄνθρωπος ἐκπέμπει ζωντανὰς ἀκτίνας Ραϊντγκεν!**

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Εἴδομεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὰ προηγούμενα τεύχη τὴν μυστηριώδη ἰδιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ ἄλλους ὁμοίους του χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν αἰσθήσεων, δηλαδὴ τὴν Τηλεπάθειαν.

Σταματοῦν ὅμως ἆρά γε μόνον εἰς αὐτὴν αἱ ὑπεράνθρωποι ἰδιότητες ποὺ κρύπτομεν μέσα μας;... Κάθε ἄλλο, ὅπως θὰ ἰδοῦμε ἀμέσως.

Βέβαια οἱ ὑλισταὶ μὲ τὰς θεωρίας των, ποὺ ἐννοοῦσαν τὸν περασμένον αἰῶνα νὰ παραστήσουν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν γένει τὴν πλάσιν ὡς ἁπλῆν μηχανὴν καὶ ὡς ἀποτέλεσμα συμπτώσεως καὶ ἁπλῆς τύχης, ἠρνήθησαν ἐκ τῶν προτέρων καὶ κατηγορηματικῶς κάθε φαινόμενον ὅμοιον μὲ τὰ ἀναφερόμενα ἐδῶ.



Ραβδοσκόπος ἐρευνῶν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὕδατος, ἐνώπιον ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ὁ ἴδιος ὁ Χαῖκελ, ὁ ἀπόστολος Πέτρος τοῦ ὑλισμοῦ, εἰρωνεύεται ἐπιδεικτικῶς τὴν Τηλεπάθειαν, ἀρνούμενος κάθε πιθανότητά της. Ἴσως καὶ πολλοὶ ἀκόμη, ὀφείλοντες τὰς γνώσεις των εἰς πασαλείμματα ἀπὸ ἀναγνώσματα ἐφημερίδων, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρνοῦνται πᾶν τὸ σχετικὸν μὲ τὰ μυστήρια τοῦ σύμπαντος. Καὶ δὲν ξέρουν, δὲν θέλουν νὰ ξέρουν, ὅτι μὲ τὰς λέξεις «εἶμαι ὑλιστὴς» δηλώνουν ἁπλῶς: «Εἶμαι ἀμαθὴς καὶ στενοκέφαλος. Εἶμαι ἀσυγχρόνιστος καὶ ὀπισθοδρομικός!». Σήμερον ὅμως τὸ ἀποδεικτικὸν πείραμα ἔρχεται νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ κατὰ τὸν τραγικώτερον τρόπον.

Λοιπὸν ἡ Ψυχοφυσιολογία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν τῆς Τηλεπαθείας, τὴν ὁποίαν ἐτοποθέτησε ὡς βάσιν τοῦ οἰκοδομήματός της, ἐξηκολούθησε τὴν ἔρευνά της καὶ εὑρέθη ἐμπρός, εἰς νέα θαυμάσια. Ἐπιστοποίησε ὅτι ὑπάρχουν ἄτομα τὰ ὁποῖα κατέχουν ἕνα εἶδος ζωντανῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν καὶ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ βλέπουν διὰ μέσου τῆς ὕλης, ὅπως ἡμεῖς οἱ ἁπλοῖ θνητοὶ βλέπομεν διὰ μέσου τοῦ τζαμιοῦ.

Εἶναι τὸ φαινόμενον αὐτὸ νέον;...

Ὄχι! Εἶναι παλαιὸν ὅπως καὶ ἡ ἀνθρωπότης. Ἁπλῶς ἡ ἐπιστήμη τὸ πιστοποιεῖ τώρα ἐπὶ πειραματικῶν βάσεων.

Ἀνέκαθεν παρετηρήθη ἀπὸ τὴν πεῖραν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ μαντεύουν τὴν ὕπαρξιν ὑπογείων πηγῶν.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι οἱ Παλαιοετροῦσκοι ραβδομάντεις, ἀνεγνώριζον τὴν παρουσίαν ὑπογείων ὑδάτων, ὁδηγούμενοι ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς ἀκτινοβολίας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ὅταν ἦτο πολλὴ ζέστη. Ὡς γνωστὸν δέ, ὅταν εἶναι νοτισμένη ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ ζέστη εἶναι πάντοτε περισσοτέρα.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἔκτοτε ἦτο διαρκῶς ἐν χρήσει πρὸς ἀνεύρεσιν νεροῦ. Ἐπειδὴ μάλιστα οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ ραβδοσκόποι ἐνομίζοντο μάγοι, ἐκ τῆς γαλλικῆς λέξεως Source (πηγὴ) προῆλθε καὶ ἡ λέξις Sourcier (ραβδοσκόπος).

Σήμερον ἡ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀνεύρεσις νεροῦ, εἶναι ἐν ἐπισήμῳ κρατικῇ χρήσει, ἐκτὸς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, εἰς τὴν Ἀφρικήν, τὴν Ἀμερικήν, τὴν Ἀλγερίαν κλπ. Μόνον τόποι καθυστερημένοι κατὰ τὸν πολιτισμόν, μετὰ τὰ θαυμαστὰ ἰδίως ἀποτελέσματα τοῦ κρατικοῦ συμβούλου φὸν Οὔσλαρ εἰς τὴν Ν. Δ. Ἀφρικήν, δὲν ἐπωφελοῦνται τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς χρησιμοποιήσεως. Ὄντως ἐπὶ 800 ἐπισημάνσεων ὕδατος εἰς ἀνύδρους χώρας, μόνον ἕνας ἀσήμαντος ἀριθμὸς δὲν ἔδωσε ἀποτελέσματα. Ἐν γένει ἡ χρῆσις τῆς ραβδοσκοπίας ὑπῆρξε διὰ τοὺς ἀποίκους πράγματι εὐεργετική.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1854, ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐπιστημῶν ὥρισε ἐπιτροπὴν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ φαινομένου ὑπὸ τὸν Σεβρεΐγ. Ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων τὸ ἐπιστοποίησε καὶ τὸ ἀπέδωσε εἰς ἀσυναισθήτους κινήσεις τῶν μυῶν τῆς χειρὸς τοῦ μέντιουμ, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦνται ἐξ ἀγνώστων ἐπιδράσεων τῶν ἀναφερθέντων εἰδῶν (ὕδατος κλπ.)

Ἔκτοτε ἔγιναν πλῆθος σχετικῶν πειραμάτων, διὰ τῶν ὁποίων τὸ φαινόμενον διεσαφηνίσθη ἀκόμη λεπτομερέστερον. Ὄχι μόνον δηλαδὴ πεπειραμένοι ραβδοσκόποι καθώρισαν ἀσφαλῶς τὴν διαδρομὴν ὑπογείου ρεύματος ὕδατος, καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς χιλιομέτρου ἀκόμη, ἀλλὰ εὑρέθη ἀκριβῶς καὶ ἡ θέσις μεταλλικῶν ὄγκων, ὅπως εἰς τὸ δάσος Vincennes καὶ εἰς τὸ Χημεῖον τοῦ Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου Τουλούζης, ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ Γαμπέν.

Ἡ ἐπιτυχία ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν διαφόρων οὐσιῶν ὑπῆρξεν ἡ ἑξῆς:

Ὕδωρ, 89 %. Μέταλλα 80 %.

Ἄνθραξ 50 %. Ὑπόγεια σπήλαια 87 %.

Εἰς μερικὰς σπανίας περιπτώσεις, ὅπως τοῦ ραβδοσκόπου Ἰακώβου Αἰμὰρ (1692), ἔγινε ἐξέτασις καὶ ἐγκλημάτιῶν ἀκόμη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ εἴδωμεν ποίαν ἐξήγησιν ἔχει.

Ἐν τούτοις δι' ἕκαστον ἀνιχνευόμενον εἶδος ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, πρέπει νὰ κρατῇ ὁ ραβδοσκόπος μετὰ τοῦ ραβδίου καὶ μικρὰν ποσότητα αὐτοῦ, τὸν λεγόμενον δείκτην, ὁπότε καὶ ἐξουδετεροῦται ἡ δύναμις ἀνιχνεύσεως τῶν ἄλλων. Π.χ. ἐὰν κρατῇ ὁ ραβδοσκόπος τεμάχιον χαλκοῦ, αἱ κινήσεις τοῦ ραβδίου παράγονται μόνον κατὰ τὴν προσέγγισιν εἰς χαλκόν, χωρὶς νὰ δηλοῦται ἡ παρουσία ὕδατος ἢ καὶ ἄλλων μετάλλων. Φαίνεται δὲ νὰ ἀναιροῦν ἐντελῶς τὴν παραγωγὴν τοῦ φαινομένου χειρόκτια μάλλινα ἢ μετάξινα, ὅπως καὶ ὑποδήματα ἀπὸ καουτσούκ, τὰ ὁποῖα διακόπτουν κατὰ τὰ φαινόμενα τὴν ἐπὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων οὐσιῶν, ἢ πάντως τὴν ἐπικοινωνίαν τῆς ὑπεραισθησίας του.

Οἱ ραβδοσκόποι μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἐργασίαν ἕναν ἁπλοῦν διχαλωτὸν κλάδον ἢ καὶ μίαν εὔκαμπτον γωνίαν ἐκ μεταλλίνων ἐλασμάτων, διότι καὶ ἄλλαι οὐσίαι ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῶν ἀκτινοβολιῶν, ὄχι ὅμως ὡς φαίνεται τόσον ἐντόνως ὅσον τὰ ἐκ ξύλου λεπτοκαρυᾶς ραβδία. Ἐξηκριβώθη δὲ ὅτι κατὰ σειρὰν ραβδενεργὰ εἶναι: α) Ἡ λεπτοκαρυά, β) ὁ χαλκός, γ) ὁ σίδηρος, δ) ἡ ὕελος.

Μερικοὶ ραβδοσκόποι ἐν τούτοις δὲν χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἔρευνάν των κανένα ὄργανον, ἄλλοι δὲ μιὰ ἁπλῆν ξυλίνην σφαῖραν κρεμασμένην ἀπὸ νῆμα, εἶδος ἐκκρεμοῦς. Κρατοῦντες τὴν ἄκραν τοῦ νήματος καὶ βαδίζοντες συγκεντρωμένοι,

δίδουν εἰς τὸ ἐκκρεμὲς ὁριζοντίαν κίνησιν ἀπὸ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τανάπαλιν. Ἡ κίνησις λοιπὸν αὐτή, ὅταν διέρχωνται ἄνωθεν ρέοντος ὕδατος, μεταβάλλεται εἰς περιστροφικήν. Ἀναλόγως δὲ τῆς ζωηρότητος τῆς περιστροφῆς ὁ ραβδοσκόπος προσδιορίζει τὸ ποσὸν τοῦ ὕδατος.

Πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ βάθους ὑπάρχουν διάφοροι μέθοδοι ἀναφερόμεναι εἰς τὰ εἰδικὰ συγγράμματα καὶ αὐταὶ ποικίλλουν δι' ἕκαστον ραβδοσκόπον. Τὰ καλλίτερα τῶν εἰδικῶν συγγραμμάτων αὐτῶν εἶναι τοῦ ὑποκόμητος Ἀνρὺ ντὲ Φράνς, ὅστις προήδρευσε καὶ τοῦ τελευταίου ἐν Γαλλίᾳ συνεδρίου ραβδοσκόπων.

Τὴν μέθοδον τοῦ ἐκκρεμοῦς μεταχειρίζεται καὶ ὁ πρό τινων ἐτῶν διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν Γάλλος ραβδοσκόπος ἀββᾶς Λαμπὲρ καὶ ὁ ἡμέτερος Παπαθανασίου, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψεν ὕδωρ καὶ εἰς τὴν ἀνέκαθεν ἄνυδρον Βουλιαγμένην.

Ἀλλ' οὔτε ἡ ἴδια ποσότης οὐσίας ἐπιδρᾷ μὲ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα ἐπὶ τῆς ὡς βάσεως θεωρουμένης λεπτοκαρυᾶς. Π.χ. ἐὰν χρειάζεται πρὸς τοῦτο 1.0 γραμμάριον χρυσοῦ, τὰ λοιπὰ μέταλλα ἔρχονται ἐν ἀναλογίᾳ: Ἀργύρου 1.2, Νίκελ 6.0, Ἀλουμινίου 15.0, Ψευδαργύρου 50.0, Μολύβδου 75.0, Χαλκοῦ 125.0.

Κάποτε αἱ κινήσεις τοῦ ραβδίου εἰς τὴν παλάμην εἶναι τόσον ἰσχυραί, ὥστε αὐτὴ πιέζεται μέχρι θραύσεως. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ραβδοσκόπων αἱ χεῖρες πολλάκις πετσιάζουν ἐκ τῆς τριβῆς.

Ὅταν δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχισται ποσότητες ἐκ τῆς ἀνιχνευομένης οὐσίας, αἱ κινήσεις εἶναι ἐλαφρόταται. Πεπειραμένοι ὅμως ραβδοσκόποι, δύνανται ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν νὰ καθορίσουν ἀσφαλῶς καὶ τὴν διεύθυνσιν μεταλλίνων κοιτασμάτων. Ἐπίσης καθορίζουν τοιουτοτρόπως καὶ τὸ βάθος τοῦ ρέοντος ὕδατος, καὶ τὴν διεύθυνσιν ἀκόμη ὑδροσωλήνων κάτω ἀπὸ τὴν ἄσφαλτον τῶν ὁδῶν.

Φαίνεται ἀκόμη ὅτι τὰ 20 % τῶν ἀνθρώπων εἶναι ραβδοσκόποι καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ φαινόμενον αὐτό. Κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐργασίας των παρουσιάζουν καὶ αὐτοὶ ὅπως ὅλα τὰ μέντιουμ εἰκόνα μειώσεως τοῦ ἐνσυνειδήτου (συγκέντρωσις). Πάντως, ἤδη ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος, ὁ Ζάντλερ εἰς τὸ «Παντομυστήριόν» του, τονίζει ὅτι: «Δὲν εἶναι τὸ ραβδίον ἀλλὰ τὸ ἄτομον ποὺ διαισθάνεται». Ἐπὶ πλέον ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ διὰ τῆς ραβδοσκοπίας ὁποιονδήποτε ἀπολεσθὲν ἀντικείμενον, ἀρκεῖ νὰ προκληθῇ ἡ συγκέντρωσις τοῦ ραβδοσκόπου (μείωσις τοῦ ἐνσυνειδήτου). Ἀναφέρει μάλιστα καὶ παραδείγματα εὑρέσεως ἀτόμων ὑπὸ ραβδοσκόπων, ὅπως τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, ποὺ εἶχε χαθῇ στὸ δάσος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

# Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**
Ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας

*(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

*12. Ψυχολογία ἑνὸς ἑκάστου ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων τὸν πόλεμον.*
*13. Φαινόμενα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς καὶ δράσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν λαῶν κατὰ τὸν πόλεμον.*
*14. Προσπάθεια τῶν ἐμπολέμων νὰ ἐπιρρίπτουν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου.*
*15. Ὁ πόλεμος ὡς ἀναπόφευκτον φυσικὸν φαινόμενον.*

***

## 12. Ψυχολογία ἑνὸς ἑκάστου ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων τὸν πόλεμον.

Ἐὰν ἐν συνεχείᾳ θελήσωμεν νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς τὴν ψυχολογίαν ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἐπιθυμούντων τὸν πόλεμον θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἴδια ἔχει ἕκαστος ψυχικὰ κίνητρα καθιστῶντα εἰς αὐτὸν ἐπιθυμητὸν τὸν πόλεμον.

Ἐν πρώτοις πολλοὶ ἐπιθυμοῦν τὸν πόλεμον ἐπειδὴ προσδοκῶσιν συμφέροντα ἐξ αὐτοῦ π.χ. οἱ βιομήχανοι πολεμικῶν εἰδῶν, οἱ κατέχοντες θέσεις τοιαύτας ὥστε νὰ ὠφεληθοῦν ἐκ τοῦ πολέμου, ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἔχουν λίαν ἀνεπτυγμένας τὰς ἀντικοινωνικὰς καὶ ἐγκληματικάς των τάσεις, καὶ ἱκανοποιοῦσι ταύτας διὰ τοῦ πολέμου. Εἰς παλαιοτέρας ἐποχὰς ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ μισθοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἔζων διὰ τοῦ πολέμου καὶ χάριν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιθυμία δηλαδὴ τοῦ πολέμου πηγάζει ἐκ ποικίλων ψυχικῶν κινήτρων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καθαρῶς ἀτομικῶν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ ἱκανοποιηθῶσιν διὰ τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς. Ὁ Ὅμηρος γράφει: «Ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιος ἐστὶν ἐκεῖνος ὃς πολέμου ἐρᾶται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος». (Ἰλιὰς ι΄ 63). (1)

Ἐπειδὴ εἰς τὸν πόλεμον ἐξωτερικεύεται τὸ καταστρεπτικὸν πνεῦμα τὸ ἐμφωλεῦον εἰς τὸν ἄνθρωπον, διαπρέπουσι κατ' αὐτὸν οἱ σκληροὶ καὶ τραχεῖς. Οἱ μεγαλουργήσαντες διὰ τοῦ πολέμου ἀρχηγοὶ Κρατῶν, ὑπῆρξαν πεπροικισμένοι δι' ἰδιοτήτων οὐχὶ καλοκαγαθίας, ἀλλὰ δι' ἰσχυρᾶς καὶ ἐντόνου ψυχικῆς δυναμικότητος μὲ ἐμφανῆ τὰ στοιχεῖα τῆς σκληρότητος.

Ὁ πόλεμος συγκείμενος ἐκ τοιούτων, οἷα ἀνωτέρω ἐξετέθησαν, στοιχείων, εἶναι φαινόμενον οὐ μόνον νοσηρᾶς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ μεταστροφῆς ταύτης εἰς μορφὴν κοινωνίας, ἥτις ἔπαυσε νὰ διέπηται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ πολιτισμοῦ, ἐπομένως κοινωνίας πρωτογόνου.

Ἡ ἐποχὴ ἡμῶν παρέχει πρόσφορον παράδειγμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μετέπεσαν εἰς κατάστασιν νοσηρὰν καὶ πρωτόγονον, στερουμένην παντὸς πολιτισμοῦ.

Τὸ νοσηρὸν τῆς ἐποχῆς μας οὐ μόνον τῆς σημερινῆς ἀλλὰ καὶ τῆς προηγουμένης, συνέλαβον καὶ διέγνωσαν πολλοὶ ἤδη κατὰ τὴν ἔναρξίν της.

Ὁ Nitsche γράφει εἰς τὸ Ecce homo: «θὰ ἔχωμεν συγκλονισμούς, σεισμι-

(1) Αἱ ἐν λόγῳ ἐπὶ μέρους ψυχολογικαὶ διαπιστώσεις οὐδόλως μειοῦσι τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ δὴ ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι ἀπελευθερωτικὸς ἢ ἀμυντικός. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὁ ἱερὸς σκοπὸς χάριν τοῦ ὁποίου τίθενται εἰς ἐνέργειαν τὰ μνημονευθέντα ψυχικὰ κίνητρα, καθιστᾷ ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον τὸν πόλεμον. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ ὁ πόλεμος δὲν ἐξετάζεται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης, ὑπονοουμένης ἀφ' ἑαυτῆς τῆς ἀξίας τῆς θυσίας ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Οὕτω, σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω, εἶναι γνωστὸν ὅτι κατάσκοποι θυσιασθέντες χάριν τῆς Πατρίδος των ὑπῆρξαν κατάλληλοι διὰ τὸ ἔργον των, διότι εἶχον ψυχοσύνθεσιν ἀνήσυχον, ρέπουσαν πρὸς τὴν περιπέτειαν καὶ ἐπιτρέπουσαν τὴν δρᾶσιν ὡς κατασκόπων.

κούς σπασμούς, μετακίνησιν όρέων καὶ κοιλάδων, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεὶς οὐδέποτε ὠνειρεύθη μέχρι τοῦδε. Θὰ γίνουν πόλεμοι, ὅμοιοι τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἔγιναν ἐπὶ τῆς γῆς». Εἰς δὲ τὸ ἔργον ὁ Schopenhauer ὡς παιδαγωγὸς (1874), ἔγραφεν: «Οὐδέποτε ὁ κόσμος ἦτο περισσότερον κόσμος, οὐδέποτε πτωχότερος εἰς ἀγάπην καὶ ἀγαθότητα. Ἀπὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος εἰς οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα προπαρασκευασμένοι παρὰ εἰς βαθυτάτους ἐκ θεμελίων συγκλονισμοὺς τῶν πάντων... Οὐδέποτε εἴχομεν μεγαλυτέραν ἀνάγκην ἠθικῶν παιδαγωγῶν καὶ οὐδέποτε ἦτο ἀπιθανώτερον νὰ εὕρωμεν αὐτοὺς κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς οἱ ἰατροὶ εἶναι ἀναγκαιότατοι, δηλ. κατὰ τὰς ἐπιδημίας. Αὐτοὶ οὗτοι εἶναι περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐκτεθειμένοι εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους... Ποῦ εἶναι οἱ ἰατροὶ τῆς νεωτέρας ἀνθρωπότητος, οἵτινες οἱ ἴδιοι ἵστανται ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν τόσον σταθεροὶ καὶ ὑγιεῖς, ὥστε νὰ δύνανται νὰ κρατοῦν ὀρθὸν καὶ ἄλλον τινὰ καὶ νὰ τὸν χειραγωγοῦν; Αἱ ἄριστοι προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας κατελήφθησαν ὑπό τινος ἐπισκοτίσεως ὡς καὶ ἀμβλύτητος, ὑπό αἰωνίας τινὸς ἀηδίας πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑποκρισίας κατὰ τῆς ἐντιμότητος, ὅστις διεξάγεται εἰς τὸ στῆθος αὐτῶν, ὑπὸ τῆς ταραχῆς ἐκ τῆς ὁποίας πάσχει ἡ πεποίθησις εἰς ἑαυτούς. Διὰ δὲ τοῦτο εἶναι ὅλως ἀνίκανοι νὰ γίνουν ὁδηγοί, ἅμα καὶ τιμωροὶ ἄλλων. Θὰ ἠυχόμην νὰ εὕρω ὡς παιδαγωγὸν ἕνα ἀληθινὸν φιλόσοφον, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ὑψώνῃ ἄλλους ὑπεράνω τῆς ψυχικῆς ἐνδείας, καθ' ὅσον αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐποχῆς καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐδίδασκε πάλιν, ὅτι ὀφείλει τις νὰ εἶναι εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὴν ζωήν του ἁπλοῦς καὶ ἔντιμος, ἐπομένως ἀσυγχρόνιστος κατὰ τὴν βαθυτάτην σημασίαν. Διότι οἱ ἄνθρωποι εἶναι σήμερον τόσον πολύπλοκοι, ὥστε κατ' ἀνάγκην γίνονται ἄτιμοι, ὁσάκις ἐν γένει θέλουν νὰ ὁμιλοῦν, νὰ ἐκφράζουν τὰς γνώμας καὶ νὰ πράττουν κατ' αὐτάς».

### 13. Φαινόμενα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς καὶ δράσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν λαῶν κατὰ τὸν πόλεμον.

Κατὰ τὸν πόλεμον σημαντικὰ εἶναι τὰ φαινόμενα τῆς ὁμαδικῆς ὑποβολῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν λαῶν.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν λαῶν, κυρίως ὅταν εἶναι ἰσχυραὶ προσωπικότητες, ἀγόμενοι ἀπὸ τὰ ἴδια ψυχικὰ κίνητρα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων πᾶν ἄλλο ἢ εὐγενῆ εἶναι, διαισθανόμενοι δὲ συνάμα τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ των, ἀκτινοβολοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄτομα διὰ τῆς ὁμαδικῆς ὑποβολῆς τὰς ἰδέας των, ὥστε τελικῶς σύμπας ὁ λαὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀρχηγοῦ, εἴτε αὗται εἶναι πολεμικαὶ εἴτε καλλιτεχνικαί, εἴτε ἠθικαί, εἴτε ἄλλο τι. Προκειμένου περὶ τοῦ πολέμου δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀρχικῶς ὁ πόλεμος παρασκευάζεται ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων ἑνὸς ἢ πλειόνων. Εἶτα διὰ τῆς ὑποβολῆς μεταδίδεται ἡ ἰδέα τοῦ πολέμου εἰς τὸν λαὸν καὶ γενικεύεται. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ κυβερνῆται εἶναι οἱ κύριοι δημιουργοὶ τοῦ πολέμου καὶ ἐπομένως οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι. Αἱ περιπτώσεις τῶν Χίτλερ καὶ Μουσολίνι μαρτυροῦσι περὶ τούτου (1).

Πρὸς ἐξάπλωσιν ἰδέας τινὸς εἶναι καταλληλοτέρα ἡ μᾶζα παρὰ τὰ μεμονωμένα ἄτομα. Ἡ ψυχολογία τῆς μάζης, ὡς γνωρίζομεν, εὐοδεῖ τὴν ἐκκόλαψιν καὶ ἐξάπλωσιν ἰδεῶν παντὸς περιεχομένου καὶ τοῦ πλέον παραλόγου, διότι ἡ ὑποβολιμότης τῆς μάζης εἶναι πάντοτε ηὐξημένη. Ἐν τῇ μάζῃ παύει ἡ λογικὴ κρίσις, ἡ ἰδία θέλησις καὶ ἡ προσωπικὴ εὐθύνη. «Εἰς τὴν μᾶζαν ἀθροίζεται ἡ μωρία καὶ οὐχὶ ἡ

(1) Δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι γενικῶς πιστεύεται, ἡ ἱστορία τῶν λαῶν ἔχει πραγματοποιηθῇ οὐχὶ διὰ τῶν προτερημάτων καὶ ἀρετῶν τῶν ἀρχηγῶν, ἀλλὰ συνήθως διὰ τῶν ἐλαττωμάτων καὶ ψυχικῶν ἀτελειῶν αὐτῶν. Ἡ φιλοδοξία, ἡ κουφότης, ἡ ἐκδικητικότης, ἡ κακία, τὸ πεῖσμα, ἡ ἐμπάθεια, ἡ ἀκρισία κ.τ.τ. ὡδήγησαν τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Κρατῶν εἰς πολέμους καὶ οὕτω συνετελέσθη ἡ ἱστορία τῶν λαῶν.

λογικὴ» λέγει ὁ Le Bon. «Ὑποφερτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὡς μόνος, παρὰ τὴν μᾶζαν εὑρίσκεται ὁ κόσμος τῶν ζῴων» Crillparzer. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ἐν τῇ μάζῃ δρᾷ ἄνευ περισκέψεως, χάνει τὴν ἀτομικὴν σκέψιν καὶ πρωτοβουλίαν. Δι' ὃ ὑπόκειται εὐχερῶς εἰς ὑποβολὰς π.χ. τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἡ ὑποβαλλομένη ἰδέα παραλαμβάνεται, καθίσταται ἔμμονος καὶ κυριαρχεῖ ἀπολύτως. Οὕτω δημιουργοῦνται αἱ ὁμαδικαὶ ὑποβολαὶ δι' ἰδέαν τινὰ καλὴν ἢ κακήν. Τοιουτοτρόπως δημιουργεῖται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ πολέμου, ἥτις ἐξουδετεροῦσα τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν συνείδησιν ἐπιφέρει τὴν ἐξαπόλυσιν τῶν ἐνστίκτων καὶ πρωτογόνων ψυχικῶν στοιχείων. Ἐὰν συμβῇ ὁ ἀρχηγὸς λαοῦ τινὸς νὰ εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἔντονα ἔνστικτα ἐπιθετικότητος, παρασύρει τὸν λαόν του εὐχερέστερον πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἂς σημειωθῇ, ὅτι καὶ ὡς πρὸς πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὸν πόλεμον καὶ τὴν προπαρασκευὴν αὐτοῦ, ἡ ὑποβολὴ εἶναι ἐνεργὸς παράγων. Οὕτω π.χ. ἡ ἐκπαίδευσις ἐν τῷ στρατῷ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς δημιουργίας ὁμαδικῆς ὑποβολῆς, καταργουμένης τῆς ἀτομικότητος τοῦ στρατιώτου. Ὁ στρατιώτης δέον νὰ ἐκτελῇ διαταγὰς δίκην αὐτομάτου, ἄνευ συμμετοχῆς τῆς ἰδικῆς του σκέψεως καὶ κρίσεως. Ἡ ὑποβολὴ ἐν τῷ στρατῷ εἶναι περισσότερον ηὐξημένη κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μάχης, καθ' ἣν οἱ στρατιῶται μετατίπτουν εἰς κατάστασιν μειώσεως τῶν αἰσθήσεων (κατάστασις Trance) ὥστε δὲν ἔχουν πλήρη συνείδησιν τῶν πράξεων των, ἀλλὰ κυριαρχοῦνται ὑπὸ μίας καὶ μόνης ἰδέας, τῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἐχθροῦ.

Ὡς βλέπει τις, τὸ φαινόμενον τῆς ὑποβολῆς εἶναι λίαν ἔκδηλον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν προπαρασκευαστικὴν περίοδον αὐτοῦ.

Ἡ ὑποβολὴ εἶναι τὸ κύριον στοιχεῖον τῶν λεγομένων ψυχικῶν ἐπιδημιῶν, μία τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ πόλεμος. Ψυχικαὶ ἐπιδημίαι εἶναι πολλαί, γνωσταὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ (1). Ὁ πόλεμος κατὰ τὸ 1914 καὶ ἡ ἐξάπλωσις αὐτοῦ εἰς πολλὰς χώρας, ὡς καὶ ὁ πρόσφατος παγκόσμιος ἀπετέλεσαν ὡσαύτως ψυχικὴν ἐπιδημίαν πολέμου. Ἄξιον δὲ μνείας κοινὸν γνώρισμα τῶν ἐπιδημιῶν ἐν γένει, ὡσαύτως δὲ τῆς ψυχικῆς ἐπιδημίας τοῦ πολέμου, εἶναι ἡ περιοδικότης αὐτῶν.

**14. Προσπάθεια τῶν ἐμπολέμων νὰ ἐπιρρίπτουν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου.**

Ἀναλύσεως δέον ἐπίσης νὰ τύχῃ καὶ τὸ νέον στοιχεῖον τοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν τῶν ἐμπολέμων νὰ κατηγοροῦν ἀλλήλους καὶ νὰ ἐπιρρίπτῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον τὴν εὐθύνην τοῦ πολέμου.

Τούτου δέον νὰ διακρίνῃ τις τὴν συνειδητὴν καὶ σκόπιμον προσπάθειαν ἐπιρρίψεως τῆς εὐθύνης εἰς τὸν ἄλλον καὶ τὴν καλῇ τῇ πίστει γιγνομένην.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν πρόκειται περὶ συνειδητῆς συκοφαντικῆς προσπαθείας, ἀποτελεῖ τοῦτο ἔνδειξιν ἠθικῆς καταπτώσεως. Δὲν ἀμφιβάλλει δέ τις, ὅτι γίνεται τοιαύτη σκόπιμος προσπάθεια μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων.

Οὐχ ἧττον κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ πολεμικὴ τῆς κατηγορίας ἐνεργεῖται καλῇ τῇ πίστει, οἱ δὲ ἀντιμαχόμενοι ὄντως πιστεύουσι, ὅτι ὁ ἄλλος εἶναι ὑπεύθυνος καὶ παραβάτης τῶν νόμων τῆς ἠθικῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἄλλη εἶναι ἡ σημασία τοῦ ζητήματος, δυναμένη νὰ κατανοηθῇ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης ἰδιότητος τοῦ μὴ ἀναγνωρίζειν καὶ ἀνομολογεῖν τὰ ἴδια σφάλματα, διὰ λόγους οἱ ὁποῖοι περιττὸν νὰ μνημονευθοῦν ἐνταῦθα. «Οὐδεὶς ἑαυτὸν ἔνοχον ποιεῖ». Τὰ αἰσθήματα δ' ἐνοχῆς καὶ

(1) Ἡ κατὰ τὸν μεσαίωνα καταδίωξις καὶ θανάτωσις τῶν μαγισσῶν, (ἱερὰ ἐξέτασις) αἱ σταυροφορίαι, οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι, ἀποτελοῦσιν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, παραδείγματα ψυχικῶν ἐπιδημιῶν. Αἱ ψυχικαὶ ἐπιδημίαι ἔχουν περισσότερα πολλάκις θύματα παρὰ αἱ ἐπιδημίαι τῶν νόσων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἅπασαι αἱ ἰδεολογίαι ἐξαιρέσει μόνον τῆς ἰδεολογίας διὰ τὴν ἐπιστήμην εἶναι φονικαὶ καὶ ἄγουν εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις.

τύψεων συνειδήσεως ἐπὶ τῇ συμπράξει εἰς πόλεμον, ὅστις τοσαύτας ἔχει ὀλεθρίας συνεπείας, συνεπικυροῦν εἰς τὴν προσπάθειαν ἀπομακρύνσεως τῆς εὐθύνης τοῦ πολέμου ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπιρρίψεως αὐτῆς εἰς τὸν ἄλλον.

Οἱ σημερινοὶ πόλεμοι διαφέρουν τῶν παλαιῶν, διότι δὲν ἀποτελοῦν μεμονωμένην τοπικὴν ἀνωμαλίαν, ἀλλὰ γεγονός, ὅπερ λόγῳ τῆς στενῆς ἐπαφῆς τῶν λαῶν ἀπηχεῖ ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Σήμερον ἡ εὐθύνη τῶν δημιουργούντων τὸν πόλεμον εἶναι μεγαλυτέρα ἢ ἄλλοτε. Δι' ὃ οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναλάβῃ ταύτην καὶ προσπαθεῖ διὰ παντὸς μέσου, θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου, νὰ ἐπιρρίψῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀντίπαλον.

Εἶναι ὄντως ἐκπληκτικόν, ὅτι κράτη τὰ σκῆπτρα τοῦ πολιτισμοῦ κατέχοντα μεταχειρίζονται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀνειλικρινείας καὶ τοῦ ψεύδους ἐν πολλοῖς ἐν πάσῃ ἐσκεμμένῃ κακοβουλίᾳ προθέσει. Ἡ ὕπαρξις ὅμως τύψεων συνειδήσεως ἀποτελεῖ παρήγορον σημεῖον, διότι τοῦτο σημαίνει παρέμβασιν τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως. Εἰς τὰς ἀντενεργούσας πρὸς τὸν πόλεμον δυνάμεις, περὶ ὧν κατωτέρω ὁ λόγος, περιλαμβάνονται καὶ αἱ τύψεις ὡς στοιχεῖα τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, ἥτις ὡς ψυχικὴ δύναμις ἐργάζεται ἐναντίον τῆς δημιουργούσης τὸν πόλεμον ψυχικῆς δυνάμεως.

## 15. Ὁ πόλεμος ὡς ἀναπόφευκτον φυσικὸν φαινόμενον.

Ὁ πόλεμος παρουσιαζόμενος ὡς συχνὴ ἐκδήλωσις ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, φαίνεται ὡς ἀντιπροσωπεύων φυσικήν τινα κατάστασιν πραγμάτων ὑπείκουσαν εἰς ὡρισμένους νόμους ἀμετατρέπτους καὶ ἀκαταμαχήτους. Ὄντως, ὡς ἀλλαχοῦ ἐλέχθη, ὁ πόλεμος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀποτελεῖ φυσικὸν φαινόμενον. Λοιπὸν ἂς ἐξετασθῇ, ἐὰν θέλῃ ὑπάρχει πάντοτε ὡς ἀναπόφευκτος μοῖρα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ σύγκρισις αὐτοῦ πρὸς ἄλλα φυσικὰ φαινόμενα παρέχει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ποτὲ ἐν τῷ μέλλοντι εἶναι δυνατὸν νὰ παύσῃ ὑπάρχων.

Ὁ πόλεμος παρουσιάζεται ὡς μία παλαιά, συχνάκις ἐπαναλαμβανομένη, καταστρεπτικὴ παρέκκλισις τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ τόσων ἄλλων. Τὴν παρέκκλισιν ταύτην ἐγνωρίσαμεν ὡς ἐκδήλωσιν νοσηρᾶς κοινωνικῆς καταστάσεως, ὡς νόσον κοινωνικήν.

Ἡ καταπολέμησις τοῦ πολέμου ἐγένετο μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν διπλωματῶν ἄνευ ὅμως ἐπιτυχίας. Ὡς φαίνεται, τὴν ἀνθρωπότητα δὲν πρόκειται ν' ἀπαλλάξωσι τοῦ πολέμου αἱ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματῶν συναπτόμεναι συμφωνίαι, συνθῆκαι, συμμαχίαι καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ ἀποτυχία τῶν πολιτικῶν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου σημαίνει, ὅτι τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας ἀναρμοδίων. Εἶναι τοῦτο εὔλογον, ὅταν λησθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ πολιτικοὶ χειρίζονται ζήτημα ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἀποστολῆς των. Ὡς ἐλέχθη, ὁ πόλεμος εἶναι νοσηρὸν κοινωνικὸν φαινόμενον. Κατ' ἀκολουθίαν δέον νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον τῆς ἐπιστήμης ἐκείνης τῆς ἀσχολουμένης περὶ τὰς νόσους τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας, τουτέστιν τῆς ἰατρικῆς.

Ἡ ἰατρικὴ ἤδη ἀπὸ μακροῦ ἐξῆλθεν τοῦ στενοῦ θεραπευτικοῦ πλαισίου καὶ ἐπενέβη εἰς πλεῖστα κοινωνικὰ ζητήματα π.χ. τὴν κοινωνικὴν ὑγιεινήν, τὴν εὐγονίαν, τὴν παιδαγωγικήν, τὴν δικαιοσύνην (ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἵνα καθορίσῃ τὴν εὐθύνην ἐγκληματίου).

Προορισμὸς τῆς ἰατρικῆς καὶ ἀποστολὴ τοῦ ἰατροῦ εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ πόνου. Ὁ ἰατρὸς ὡς φύλαξ τῆς ὑγείας τοῦ κοινωνικοῦ σώματος εἶναι ἀπόστολος τῆς εἰρήνης, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ πολέμου, ὡς εἶναι τῆς νόσου καὶ τοῦ θανάτου. Ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ γίνῃ ἰατρὸς τῆς κοινωνίας καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου. Ὅθεν δικαιοῦται καὶ δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον ἐναντίον τοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον ὁ πόλεμος παριστᾷ νόσον κοινωνικήν. Ἡ ἰατρικὴ κατεπολέμησεν πλείστας ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις καὶ προ-

λήψεις, δηλαδὴ νοσηρὰς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις ἐχούσας ἐπιβλαβεῖς κοινωνικὰς συνεπείας, κατεπολέμησεν ἐπιτυχῶς νόσους π.χ. τὴν πανώλην, τὴν εὐλογίαν, μολονότι ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις πρόκειται περὶ φυσικῶν φαινομένων, στενῶς συνυφασμένων μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὡς πολλαὶ ἰδέαι καὶ κοινωνικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς ἀνθρώπους κατεδείχθησαν ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ὡς πεπλανημέναι παρεκκλίσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ κατεπολεμήθησαν, οὕτω καὶ ἡ ἰδέα τοῦ πολέμου θὰ καταδειχθῇ ὡς πεπλανημένη ἰδέα. Ὁ ἰατρός, ἀφαιρῶν τὸ γόητρον τοῦ πολέμου καὶ χαρακτηρίζων αὐτὸν ὡς κοινωνικὴν νόσον, θά ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς θεραπείας ἀπὸ τῆς νόσου τοῦ πολέμου. Πρὸς τοῦτο εἶναι ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος, διότι ἔχει εἰς χεῖρας τὴν μόνην ἐπιστήμην, ἡ ὁποία δύναται νὰ συλλάβῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος καὶ νὰ κατευθύνῃ τοῦτο πρὸς ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωήν. Ὁ Γλάδστων εἶπε, ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ καιρός, καθ' ὃν οἱ ἰατροὶ θὰ γίνωσιν οἱ ὁδηγοὶ τῶν λαῶν. Ἂς διευκρινισθῇ, ὅτι τοῦτο θὰ συμβῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς ἰατρῶν, οὐχὶ ὡς πολιτικῶν, διότι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ διπλωμάται οὐδὲν κατώρθωσαν, ἀντιθέτως δὲ ἔβλαψαν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου.

Ὁ φιλόσοφος Descartes γράφει εἰς τὸ ἔργον του Discours de la Méthode, «διότι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα ἐξαρτᾶται εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ἀπὸ τὴν κατάστασιν καὶ διάθεσιν τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ὥστε, ἐὰν ἐν τέλει εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ μέσον τι, ὅπερ νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους κοινῶς λογικωτέρους καὶ τελειοτέρους, παρ' ὅσον μέχρι τοῦδε ὑπῆρξαν, τοῦτο θὰ ζητηθῇ κατὰ τὴν γνώμην μου ἐν τῇ ἰατρικῇ».

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐπεκταθῶ εἰς περισσότερα πρὸς κατάδειξιν τῆς ὀρθῆς θέσεως τοῦ ζητήματος, οὐδὲ νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτομερείας περὶ τοῦ τί δέον γενέσθαι, εἰμὴ μόνον εἷς τινας ἀπαραιτήτους.

Ἡ ἰατρικὴ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μεμονωμένου ἀτόμου καὶ καθορίζουσα τὴν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ψυχικὴν διάθεσιν πρὸς πόλεμον, ἔμφυτον ἢ ἐπίκτητον, τοὺς ὅρους τοὺς ὑποδαυλίζοντας καὶ φέροντας εἰς φῶς τὴν διάθεσιν ταύτην καὶ τὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἡ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας βάσει τῶν ὁποίων ὁ εἰρηνικὸς ἄνθρωπος καθίσταται πολεμικός, ἐν γένει δὲ καθορίζουσα ἁπάσας τὰς προϋποθέσεις παρὰ τῷ ἀτόμῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, αἵτινες σχετίζονται πρὸς τὸν πόλεμον, θὰ ὑποδείξῃ τὰ ἀναγκαῖα προληπτικὰ καὶ ἐξυγιαντικὰ μέσα, ὡς κάμνει τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἐγκληματικότητα καὶ ἄλλας παρεμφερεῖς ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι συμπτώματα ψυχικῆς διαταραχῆς, ἐλαφρᾶς ἢ βαρείας, τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας.

Ὡς ἐλέχθη ἡ κοινωνία νοσεῖ, ὅταν δημιουργηθοῦν κοινωνικοὶ ὅροι τοιοῦτοι, ὥστε νὰ συνεπιφέρουν διαταραχὰς εἰς τὴν ψυχικὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων. Εἶναι ἔργον ἰατρικὸν νὰ καθορισθῇ ἡ κοινωνικὴ ἐκείνη ψυχικὴ ὑγιεινὴ τοῦ ἀτόμου, ἥτις προλαμβάνει τὴν ἐπὶ τὸ ἀνώμαλον ψυχικὴν μετατροπὴν αὐτοῦ, εἴτε αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὸν πόλεμον εἴτε τὴν ἐγκληματικότητα, εἴτε ἄλλο τι. Προϋπόθεσις καὶ βάσις τῆς σκοπουμένης ταύτης κοινωνικῆς ὑγιεινῆς, εἶναι ἡ πλήρης ἀνάπτυξις τῆς προσωπικότητος καὶ ἡ εὐημερία τοῦ ἀτόμου διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ. Περαιτέρω ἀναγκαιοτάτη εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀρετῶν καὶ οὐχὶ τῆς ὑλοφροσύνης. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ πολιτισμὸς πρέπει νὰ καταστοῦν πνευματικώτεροι. Τοῦτο ὅμως προϋποθέτει τὴν ἱκανοποίησιν τῶν βασικῶν σωματικῶν ἀναγκῶν, ἵνα ὁ ἄνθρωπος μένῃ ἀπερίσπαστος πρὸς πνευματικὴν ἀπασχόλησιν καὶ ἀνάτασιν.

Οἱ πόλεμοι ἔχουν, ὡς γνωρίζομεν, πολλαπλῶς ὡς ἀφετηρίαν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, εἶναι δὲ συχνότεροι, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐκτρέπωνται περισσότερον πρὸς τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ παραμελοῦν τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικά. Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης κατέκτησε τὸν κόσμον διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀπώλεσε

τὴν ψυχικὴν ἰσορροπίαν καὶ τὴν γαλήνην, διότι διέθεσε τὴν ἐπιστήμην οὐχὶ ἐπ' ἀγαθῷ. Ἡ ἀνθρωπότης πρέπει νὰ καθοδηγηθῇ εἰς σκοποὺς τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον νὰ εἶναι καθαρῶς πνευματικόν. Διὰ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς συνόλου θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διατήρησις ὁμαλῆς ψυχικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὰς σχέσεις τῶν Κρατῶν.

Τὰ κράτη, ὡς ἐλέχθη, δὲν ἔχουσι τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἠθικῆς, ὡς τὰ ἄτομα. Εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἠθικοποιήσεώς των, ὡς ποτε τὸ ἄτομον. Πρέπει νὰ δημιουργήσωσι καὶ ταῦτα τὰς ἰδίας σχέσεις πρὸς ἄλληλα ὡς τὰ ἄτομα, διότι ὡς ἔχουν αἱ σχέσεις τῶν Κρατῶν, ἀκόμη καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, οὐδόλως εἶναι ἀγαθαὶ καὶ ἐγκάρδιαι, ἀλλ' ἐγκρύπτουσι τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸ μῖσος. Ὁ Πλάτων, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, θαυμασίως διϊδὼν τὴν τοιαύτην σχέσιν τῶν Κρατῶν (τότε τῶν πόλεων) γράφει εἰς τοὺς νόμους α' 626: «Ἦν γὰρ καλοῦσι τῶν ἀνθρώπων οἱ πλείονες εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ἔνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις περὶ πάσας ἀεὶ τὰς πόλεις πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι». Ἡ κατάστασις δηλαδὴ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν κρατῶν ἀποτελεῖ ἀκήρυκτον πόλεμον. Τοῦτο ἄλλως τε ἐπικυροῦται ἀπὸ τὰς προετοιμασίας αὐτῶν διὰ τὸν μέλλοντα πόλεμον.

Μὴ λησμονῶμεν ὅμως, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ δὲν ἔχουσιν ἐξαλειφθῇ αἱ μεταξὺ τῶν μελῶν συγκρούσεις καὶ φιλονικίαι. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἑνιαίῳ ἔθνει δὲν ἔχουσι παύσει ὁλοσχερῶς ἀντιθέσεις τινὲς π.χ. μιᾶς ἐπαρχίας πρὸς ἄλλην τινά, λόγῳ συγκρούσεως συμφερόντων, τῶν κατοίκων τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς τοὺς τῶν πόλεων κ.ο.κ. Ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας δημιουργία συγκρούσεων χωρὶς τὴν ὕπαρξιν ἐξωτερικοῦ τινος παράγοντος π.χ. οἰκονομικοῦ, σημαίνει ὅτι καθαρῶς ψυχικοὶ λόγοι π.χ. διαφορὰ ἀντιλήψεων, ἄγουσιν εἰς συγκρούσεις. «Εἴμεθα ἀδελφοί, ἀλλὰ μισούμενοι ἀδελφοὶ» λέγει ὁ Stekel. Διὰ τῆς συνεχοῦς ὅμως καὶ ἀδιαλείπτου διαπαιδαγωγήσεως καὶ τῆς δημιουργίας εὐνοϊκῶν διὰ τὴν εὐημερίαν ὅλων τῶν ἀτόμων κοινωνικῶν ὅρων, θὰ ὁδηγηθῶσιν τὰ ἄτομα καὶ τὰ Κράτη εἰς τὴν κατάστασιν ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ φαινόμενον τοῦ πολέμου.

Ἀγὼν ἐναντίον ἀλλήλων ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἱστορία τῶν μὴ ἐξειλιγμένων ἀνθρώπων. Ἀγὼν πνευματικῆς ἁμίλλης δέον νὰ ἀποτελέσῃ τὸ σύμβολον τῶν προηγμένων ἀνθρώπων τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Ὁ ἀγὼν διὰ τῆς σωματικῆς δυνάμεως καὶ βίας, εἴτε τῶν μεμονωμένων ἀτόμων καὶ ὁμάδων εἴτε τῶν Κρατῶν, εἶναι ἐπιβλαβὴς καὶ ἀναχρονισμένον φαινόμενον.

Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς πάντων τῶν ἀνωτέρω θὰ δυνηθῇ ἡ ἀνθρωπότης νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ πολέμου, ὡς ἀπὸ μολύνσεώς τινος. Ἡ θεραπεία δὲ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἄτομον καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ σύνολον. Τὸ ἄτομον πρέπει νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰς ἀρχάς του, νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ πατάξῃ τὰς ἀσυνειδήτους ἐγωϊστικάς του διαθέσεις, νὰ ρυθμίσῃ ὀρθῶς τὰς σχέσεις πρὸς τὴν κοινωνίαν, ὥστε αἱ ἴδιαι σκέψεις, προθέσεις καὶ πράξεις νὰ δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν γενικοὺς κανόνας πάσης κοινωνίας.

Εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἡ ἀνωτέρω προσπάθεια ἐκ μέρους τῆς ἰατρικῆς πρὸς καθοδήγησιν τῶν λαῶν πρέπει ν' ἀποτελέσῃ ἰδιαίτερον μέλημα αὐτῆς, δηλονότι ἀπασχόλησιν εἰδικὴν καὶ ὠργανωμένην τῶν ἰατρῶν.(1)

(Συνεχίζεται)

---

(1) Πρὸ τοῦ πολέμου οἱ ψυχίατροι ὅλων τῶν χωρῶν εἶχον ὀργανώσει ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ πολέμου. Κέντρον τῆς ὀργανώσεως ἦτο τὸ Haarlen τῆς Ὁλλανδίας. Ἡ ὀργάνωσις ἐτέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας, καὶ εἶχε ἀποτανθῇ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ψυχιάτρους (τὸν κ. Γιαννίρην τέως Διευθυντὴν Δρομοκαϊτείου καὶ τὸν γράφοντα). Ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου προεργασία ἀνεκόπη ὑπὸ τῆς ραγδαίας ἐπελεύσεως τῶν πολεμικῶν γεγονότων.

# ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΝ. ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΤΟΥΣ 1950 (1)

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

*I. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ δικαίου, ἰδίᾳ δὲ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης.*
*II. Ὁ Ἑλληνικὸς ποινικὸς κῶδιξ ἔτους 1950 ἔναντι τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.*
*III. Ἡ παιδαγωγικὴ πνοὴ τῶν νέων διατάξεων.*
*IV. Ἔννοια τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς καὶ συμμετέχοντα πρόσωπα.*

***

## I. Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ δικαίου, ἰδίᾳ δὲ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης.

1. Πλουσία εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς νεότητος ἐμφανίζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου ἐν ποικίλαις αὐτῆς ἐκδηλώσεσι, κυρίως δὲ ἐν τῇ νεωτάτῃ αὐτῆς πορείᾳ. Διαρκούσης ταύτης ἐσημειώθη τάσις πρὸς συγκρότησιν εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου «νομικῆς ἐπιστήμης ἀνηλίκων», συγκεντρούσης ἁπάσας τὰς εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν φάσιν τῆς ἡλικίας τῶν ἀνθρώπων ἀναφερομένας διατάξεις τοῦ τε δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐντεῦθεν ἐξεπήδησε μάλιστα καὶ κίνησις πρὸς δημιουργίαν εἰδικῆς πανεπιστημιακῆς ἕδρας «δικαίου ἀνηλίκων» (Jugendrecht), ἐπὶ σκοπῷ ὑποβοηθήσεως τῆς θεραπείας τοῦ ἐν λόγῳ νέου κλάδου, ἐξασφαλίζοντος τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νέας γενεᾶς, συνιστώσης τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς αὔριον. Καθ' ὅλου εἰπεῖν ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ποιότης τῶν μελλόντων καὶ χρόνων καὶ ἀνθρώπων ἤρτηνται ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητος ἢ τύχῃ ἀγαθῇ πρὸς ἀρετήν, πρὸς εὐγενῆ φρονήματα, πρὸς τὰς γενναίας πράξεις, πρὸς τὴν δικαιοσύνην, πρὸς πόθους τῶν σπουδαίων καὶ ὠφελίμων γνώσεων καὶ ἔργων ἢ τουναντίον τύχῃ κακῇ, πρὸς ἐξαχρείωσιν, πρὸς χυδαίας καὶ ποταπὰς ἀπολαύσεις, πρὸς κτηνώδεις ἀγροικίας, πρὸς φυγοπονίαν, πρὸς σκαιοὺς πόθους. Ἀναμφιλέκτως ἡ σύγχρονος κοινωνία τῶν ὡρίμων ἀνθρώπων παρασκευάζει τὸ εὐτυχὲς ἢ δυστυχὲς μέλλον τοῦ χωρίου, τῆς πόλεως, τῆς πατρίδος, τῆς ἀνθρωπότητος.

2. Πρωτοπόρος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου, ἡ ποινική, ἐδημιούργησεν ἤδη εἶδος κλάδου «νομικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐγκληματολογίας ἀνηλίκων» (Jugendstrafrecht, Jugendkriminologie). Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀπόψεως ἐτάχθη, κατόπιν ἡμετέρας προτάσεως, καὶ ἡ Section Juridique τοῦ διεθνοῦς ἐν Ἑλβετίᾳ συνεδρίου τῶν Semaines Internationales d' Etudes pour l' Enfance victime de la Guerre ἔτους 1945. Τὴν δημιουργίαν τοιούτου αὐτοτελοῦς κλάδου ἐπικουρεῖ ὡσαύτως ἡ ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Ἑλβετικὸν εἰσαχθεῖσα νομοτεχνικὴ διάρθρωσις τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἀφιεροῦντος αὐτοτελὲς κεφάλαιον εἰς τὴν ποινικὴν μεταχείρισιν τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Ἔτι εὐστοχωτέρα θὰ ἦτο ἡ λύσις,

(1) Διάλεξις ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου διοργανουμένων διαλέξεων, γενομένη κατὰ τὴν Πέμπτην, 10ην Φεβρουαρίου 1955, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου.

ἤδη ὑφ' ἡμῶν ἐπανειλημμένως προταθεῖσα, γενομένη δὲ ἀποδεκτὴ ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς ἄνω Section Juridique τοῦ ἐν Ἑλβετίᾳ Συνεδρίου, ὅσον ἐπίσης καὶ προηγουμένως ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἅγιδος Ταμπακοπούλου, ἀειμνήστου ἀνδρός, δηλονότι τῆς συντάξεως «εἰδικοῦ κώδικος ἀνηλίκων», περιλαμβάνοντος πλῆρες σύστημα οὐσιαστικῶν, δικονομικῶν καὶ ἐκτελεστικῶν διατάξεων. Ὁ ἐκραγεὶς Ἰταλοελληνικὸς πόλεμος κατ' Ὀκτώβριον 1940, ἐματαίωσε τὸ ἀρξάμενον ἐπιχείρημα.

## II. Ὁ Ἑλληνικὸς ποινικὸς κῶδιξ ἔτους 1950 ἔναντι τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

1. Ὁ Ἑλληνικὸς ποινικὸς κῶδιξ ἔτους 1950, ἀντιμετωπίζων συστηματικῶς τὸ πρόβλημα τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, διακρίνει, ἀπὸ συμφώνου καὶ πάλιν πρὸς τὸν ρηθέντα Ἑλβετικόν, τὴν ἀνέλιξιν τῆς νεανικῆς ἡλικίας εἰς τέσσαρας φάσεις, ἐξ ὧν αἱ δύο πρῶται ἀνάγονται εἰς τὴν περίοδον τῆς παιδικῆς ἡλικίας (ἐποχὴν τῆς ψυχικῆς ἠρεμίας καὶ ψυχικῆς γαλήνης) καὶ αἱ δύο μεταγενέστεραι εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας (ἐποχὴν τῆς ψυχικῆς ἀναστατώσεως καὶ ψυχικῆς τρικυμίας). Αἱ ἐν λόγῳ τέσσαρες φάσεις εἶναι αἱ ἀκόλουθοι :

α) Ἡ φάσις τῆς προσχολικῆς παιδικῆς ἡλικίας, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, καίπερ ἐγκληματοῦντες, ἐκφεύγουσι παντελῶς τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

β) Ἡ φάσις τῆς σχολικῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπὸ τοῦ 7ου μέχρι τοῦ 12ου συμπεπληρωμένου ἔτους τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν ἐγκληματοπραγήσωσιν, ὑποβάλλονται μόνον εἰς ἀναμορφωτικὴν ἢ θεραπευτικὴν μεταχείρισιν.

γ) Ἡ φάσις τῆς κυρίως ἐφηβικῆς ἡλικίας ἀπὸ τοῦ 13ου μέχρι τοῦ 17ου συμπεπληρωμένου ἔτους, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν τελέσωσιν ἔγκλημα, δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν οὐ μόνον εἰς ἀναμορφωτικὴν ἢ θεραπευτικὴν μεταχείρισιν, ἀλλ' ἐνδεχομένως καὶ εἰς σωφρονιστικήν.

δ) Ἡ φάσις τῆς μετεφηβικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ συμπεπληρωμένου 21ου ἔτους, καθ' ἣν οἱ ἀνήλικοι, ἐὰν ὑποπέσωσιν εἰς ἔγκλημα, ὑποβάλλονται ἁπλῶς εἰς ἐλαφροτέραν ποινικὴν μεταχείρισιν.

2. Ἐκ τῶν λεχθέντων συνάγεται ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς κῶδιξ ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν νοουμένων προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, περιορίζεται μόνον εἰς τὰ ἐκ τούτων θεραπευτικὰ καὶ ἀναμορφωτικὰ (παιδαγωγικά), ἀγνοῶν ἐπομένως τὰς ἐναπομενούσας δύο κατηγορίας, ἤτοι τὰ συνιστάμενα εἰς περίθαλψιν ἢ εἰς κατ' ἐξοχὴν ἀσφάλειαν stricto sensu.

## III. Ἡ παιδαγωγικὴ πνοὴ τῶν νέων διατάξεων.

I. Τὴν προκειμένην ὁμιλίαν ἀφιεροῦμεν εἰς τὸ θέμα τῆς διὰ ποικίλων προβλεπομένων «ἀναμορφωτικῶν μέτρων» ἀσκουμένης ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ὡς διέπεται αὕτη ὑπὸ τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος 1950.

II. 1. Τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ κώδικος θεσπιζόμενα ἀναμορφωτικὰ μέτρα ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν «παιδαγωγικῶν». Ἀλλ' ὅμως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὀφείλομεν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἐντεῦθεν οὐδαμῶς συγχωρεῖται ἡ ἐξαγωγὴ συμπεράσματος ὅτι τὰ λοιπὰ κατ' ἀνηλίκων προβλεπόμενα μέτρα, τὰ μὴ ἀναμορφωτικά, στεροῦνται παιδαγωγικοῦ χαρακτῆρος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ὑποστηρίζομεν ὅτι καὶ τὰ θεραπευτικὰ μέτρα, ἅτινα προβλέπονται διὰ τοὺς τυχὸν νοσηροὺς παίδας καὶ ἐφήβους, καὶ ὁ περιορισμὸς ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος ὅστις προορίζεται διὰ τοὺς «δυσκόλους» ἐφήβους, ἔτι πλέον καὶ αἱ κατὰ τῶν ἀγόντων τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν ἐπιβαλλόμεναι μειωμέναι «κοιναὶ ποιναί», δέον νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ παιδαγωγικοῦ πνεύματος.

Ἄλλως τε καὶ τὸ θεμελιωθὲν νέον ποινικόν, δικονομικὸν καὶ σωφρονιστικὸν δίκαιον ἀνηλίκων, ὡς σύνολον, συνιστᾷ κατ' ἐξοχὴν δίκαιον παιδαγωγικόν. Μετὰ δυνάμεως ὑπογραμμίζομεν ὅτι ἅπασαι αἱ εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἀφορῶσαι οὐσιαστικαί, δικονομικαὶ καὶ σωφρονιστικαὶ διατάξεις δέον νὰ ἑρμηνεύωνται καὶ ἐφαρμέζωνται ὑπὸ παιδαγωγικὴν πνοήν. Ἂς γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὅτι τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων εἶναι παιδαγωγικὰ δικαστήρια. Ὅτι οἱ πλαισιοῦντες ταῦτα εἰδικοὶ δικασταὶ ἀνηλίκων, εἰσαγγελεῖς ἀνηλίκων καὶ ἀνακριταὶ ἀνηλίκων, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἀνηλίκων, δυστυχῶς μήπω παρ' ἡμῖν ἱδρυθεῖσαν, οἱ εἰδικοὶ κοινωνικοὶ ἐργάται, οἱ καλούμενοι ἐπιμεληταὶ ἀνηλίκων καὶ γενικῶς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν χορείαν τῆς δικαστηριακῆς βοηθείας τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων, ὀφείλουσι νὰ ὦσιν οἱ φιλόστοργοι παιδαγωγοὶ τῆς ἐν ἠθικῇ κρίσει τελούσης νεότητος. Καὶ ὅτι τὰ πάσης φύσεως καταστήματα, ἐν οἷς εἰσάγονται οἱ ἀνήλικοι, εἶναι παιδαγωγικὰ ἰατρεῖα τῆς ψυχῆς, διώκοντα πάσαις δυνάμεσι τὴν παιδαγωγικὴν ἠθικὴν ἴασιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ἐνδιαιτωμένων ἐνδεῶν ἀγωγῆς καὶ ἠθικῶς νοσησάντων ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν.

Παρορῶντες τὴν διαπίστωσιν ταύτην, κινδυνεύομεν ἄλλως νὰ ἴδωμεν σαλευόμενον τὸ ὅλον ἔργον τοῦ θεσμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων. Ὃν θεσμόν, χωρὶς νὰ παρασυρώμεθα ὑπὸ οἱουδήποτε ἰλίγγου καινοτομιῶν, ὑπολαμβάνομεν ὡς ἑστίαν ἠθικοῦ πολιτισμοῦ.

2. Ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς παρ' ἡμῖν ὑπὸ ἐνίων ψιθυριζομένην πεπλανημένην δόξαν, καθ' ἣν τὸ πλαστουργηθὲν νέον ποινικὸν δίκαιον ἀνηλίκων ὡς παιδαγωγικὸν εἶναι ἐπιεικές, ἐξασθενοῦν τὴν εὐεργετικὴν δύναμιν τοῦ νόμου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιζήμιον. Ἡ γνώμη αὕτη ἐχαρακτήρισε τὴν παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν τέλεσιν ἐκ μέρους ἀνηλίκων ὡρισμένων βαρέων ἐγκλημάτων, ἰδίως φονικῶν ἢ λῃστειῶν, ὡς συνέπειαν τῆς εἰσαγωγῆς πολιτικῆς ἐπιεικείας.

Ἐν τοσούτῳ κατενώπιον τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεων ἀντιτάσσομεν, ὅτι ἡ θεμελίωσις παιδαγωγικοῦ δικαίου δὲν σημαίνει ἐφαρμογὴν ἐπιεικοῦς, ἀλλ' ἁπλῶς δικαίου προσαρμοζομένου πρὸς τὴν ἰδίου ρυθμοῦ προσωπικότητα τοῦ ἀνηλίκου, ἄρα πλέον ἀποτελεσματικοῦ καὶ καρποφόρου, οὐσιαστικῶς δὲ ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων αὐστηροτέρου ἐν ὄψει τῆς εἰς τὸν ἀνήλικον προξενουμένης ἐντυπώσεως.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πρὸ 30ετίας διατελέσαντος δικαστοῦ ἀνηλίκων ἐν Βερολίνῳ Herbert Francke, ἐμπείρου καὶ ἐγκρίτου, ἡ σημασία τοῦ νέου δικαίου ἔναντι τοῦ προγενεστέρου ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι αἱ νέαι διατάξεις, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ὑπ' αὐτῶν θηρευομένων σκοπῶν, πειρῶνται κατὰ τρόπον πλέον ἐπιμελῆ ἢ τὸ παλαιότερον δίκαιον, ὅπως φεισθῶσι τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνηλίκου δράστου, συνδυάζουσαι ἐπιτυχέστερον τὸ ἀτομικὸν μετὰ τοῦ ὁμαδικοῦ συμφέροντος.

## IV. Ἔννοια τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς καὶ συμμετέχοντα πρόσωπα.

I. Ὡς ἐν πάσῃ ἀγωγῇ, οὕτω καὶ ἡ εἰσαγομένη διαπαιδαγώγησις τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἀποτελεῖ συστηματικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν ὑπὸ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας τεταγμένων ποικίλων ὀργάνων, ἔχουσαν κύριον σκοπὸν νὰ προσδώσῃ εἰς τὸν ψυχικὸν τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν κόσμον ὡρισμένην ἐπιθυμητὴν μόνιμον μορφήν.

II. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἐμφανίζονται δύο κύκλοι προσώπων, ὁ τῶν παιδαγωγούντων καὶ ὁ τῶν παιδαγωγουμένων. Ἐξ αὐτῶν οἱ πρῶτοι θηρεύουσιν, ὅπως ἀσκήσωσιν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν τελευταίων.

Ὡς ὑπέρτατος φορεὺς τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔργου ἐμφανίζεται ἡ πολιτεία. Ταύτην ἀσκεῖ διὰ διαφόρων ὀργάνων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἵσταται ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων. Εἰς τὸν κύκλον τῶν παιδαγωγούντων ἀνήκουσι καὶ οἱ γονεῖς ἢ ἕτεροι, ὁσάκις τὸ δικαστήριον παραπέμπει τοὺς ἀνηλίκους ὑπὸ τὴν ὑπεύθυνον ἐπιμέλειάν των.

(Συνεχίζεται)

# ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
## —ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—
(ΑΡΘΡΑ 372—384 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

## Β'
## ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΙΣ (Π.Κ. 375)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

*I. Γενικά.*
*II. Ἀντικείμενον τῆς ὑπεξαιρέσεως.*
*III. Ἡ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δράστου περιέλευσις τοῦ πράγματος, ὡς ἀπαραίτητον ἀντικειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.*
*IV. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἰδιοποίησις».*
*V. Εἰδικαί τινες περιπτώσεις ὑπεξαιρέσεως ὑπὸ τοῦ νέου Κώδικος τὸ πρῶτον διατυπωθεῖσαι.*
*VI. Ποινὴ καὶ ἄλλαι τινὲς παρατηρήσεις.*

***

### I. Γενικά.

Συγγενὲς πρὸς τὸ τῆς κλοπῆς ἔγκλημα εἶναι καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς ὑπεξαιρέσεως. Ἡ μεταξύ των διαφορὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, ὑπὸ τῶν περὶ ὑπεξαιρέσεως διατάξεων προστατεύεται τὸ ἔννομον ἀγαθὸν τῆς ἰδιοκτησίας, ἐνῷ αἱ περὶ κλοπῆς διατάξεις ἀποσκοποῦν ἐκ παραλλήλου καὶ εἰς τὴν τῆς κατοχῆς προστασίαν. Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῆς κλοπῆς ὑφίσταται ἓν ἐπὶ πλέον στοιχεῖον, ἡ πρὸς ἰδιοποίησιν ἀφαίρεσις. Ἐν προκειμένῳ τὸ ξένον πρᾶγμα, εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ αὐτουργοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰδιοποιήσεως. Ἡ ὑπεξαίρεσις ὅθεν πραγματοποιεῖται ἄνευ προσβολῆς τῆς κατοχῆς.

Ὁ νέος Κῶδιξ περὶ τῆς ὑπεξαιρέσεως περιλαμβάνει εἰς τὸ ἄρθρον 375 αὐτοῦ, ἡ πρώτη § τοῦ ὁποίου δίδει τὸν ὁρισμὸν ταύτης ἔχοντα οὕτω: «Ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως καθίσταται ὁ παρανόμως ἰδιοποιούμενος ξένον (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) κινητὸν πρᾶγμα, ὁπωσδήποτε περιελθὸν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ».

### II. Ἀντικείμενον τῆς ὑπεξαιρέσεως.

Κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὁρισμὸν ὡς ἀντικείμενον τῆς ὑπεξαιρέσεως χαρακτηρίζεται (ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς κλοπῆς) πᾶν κινητὸν πρᾶγμα, ξένον ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Περὶ τῶν ἐννοιῶν τούτων ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω καὶ δὴ ἐν σελίδι 3262 ἐπ. τοῦ παρόντος. Συνεπῶς οἱαδήποτε ἄλλη ἑρμηνεία αὐτῶν παρέλκει. Ἁπλῶς μόνον πρὸς συμπλήρωσιν ἐκείνων, τονίζομεν ὅτι τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι κινητὸν ὑπὸ τὴν φυσικήν του ἔννοιαν. Τὰ μέρη τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, διὰ τοῦ χωρισμοῦ των καθίστανται πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἀνῆκον. Ὁ ἀφαιρῶν τοιαῦτα πράττει κλοπὴν ἢ ὑπεξαίρεσιν. Ἐὰν ὅμως ὁ ἴδιος προβῇ εἰς τὸν χωρισμὸν των καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφαίρεσιν τούτων πράττει ἐν ταὐτῷ καὶ σωματικὴν βλάβην (ἁπλῆν κατ' ἀρχὴν) ἐνδεχομένως δὲ καὶ ἐξύβρισιν. Οὐδέποτε ὅμως φθορὰν ξένης ἰδιοκτησίας, ἔστω καὶ ἂν ἀμέσως τὰ καταστρέψῃ. Οὕτω π.χ. ὁ τὴν κόμην τινὸς κείρας καὶ ἀπορρίψας ἢ ἐγκαταλείψας αὐτήν.

Ὁμοίως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀντικείμενον τῆς ὑπεξαιρέσεως ἀποτελεῖ ξένον κινητὸν πρᾶγμα, δὲν δύνανται νὰ καταστῶσι τοιαῦτα τὰ ἀδέσποτα, τὰ ἄγρια ζῷα, τὰ πρὸς κήδευσιν ἢ καῦτιν προοριζόμενα πτώματα.

Καὶ τῶν ἐγκαταλελειμμένων πραγμάτων ὑπεξαίρεσις δὲν εἶναι νοητή, ἀφ' οὗ ταῦτα εἰς οὐδενὸς τὴν κατοχὴν ἀνήκουν.

Κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου διατύπωσιν τὸ κινητὸν πρᾶγμα καθίσταται ἀντικείμενον ὑπεξαιρέσεως, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μόνον ἐν μέρει ξένον. Ἡ διάταξις εἶναι νέα, προσετέθη δὲ πρὸς ἄρσιν διαφωνιῶν, αἵτινες κατὰ τὸ παρελθόν, ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὑφίσταντο. Οὕτω ἡ προηγουμένη νομολογία τοῦ Α. Π. ἐδέχετο, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πλείστους τῶν συγγραφέων μας, ὅτι τὸ ἐπίκοινον δὲν ἀπετέλει ἀντικείμενον ὑπεξαιρέσεως, ἀλλὰ τοιοῦτον ἰδιωνύμου ἐγκλήματος.

### III. Ἡ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δράστου περιέλευσις τοῦ πράγματος, ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ ξένον κινητὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τῆς ὑπεξαιρέσεως, δέον νὰ περιῆλθεν ὁπωσδήποτε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δράστου. Ἐκ τοῦ ὅρου ὁπωσδήποτε συνάγεται ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν, πῶς ὁ ὑπαίτιος ἀπέκτησε κατοχήν, δηλ. συνεπείᾳ συμβάσεως, εὑρέσεως ἢ τυχαίων περιστατικῶν. Ἐὰν ὅμως ἡ κατοχὴ τοῦ πράγματος περιέλθῃ εἰς τινα δι' ἀθεμίτου τρόπου (Κωστῆ Γ σελ. 98) ὡς λ.χ. διὰ βίας, αὐτογνωμόνου ἀφαιρέσεως, ἀπάτης κλπ. ἡ τοιαύτη ἰδιοποίησις δὲν ἀποτελεῖ ὑπεξαίρεσιν, ἀλλὰ λῃστείαν ἢ ἐκβίασιν, κλοπὴν ἢ ἀπάτην.

Νομικὴ ὅμως κατοχὴ δὲν ἀπαιτεῖται. Ὅπως καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη (σελ. 3371 τοῦ παρόντος) ἡ κατοχὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι διάφορος ἀπὸ τὴν τεχνικὴν τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου ἔννοιαν ταύτης. Ὡς τοιαύτη ἐνταῦθα θεωρεῖται μία πραγματικὴ σχέσις κυριαρχίας πρὸς τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἔχων τοῦτο εἰς τὴν διάθεσίν του τότε ἀσκεῖ τοιαύτην κυριαρχίαν, ὅταν ὑφίσταται καὶ βούλησις (θέλησις) παρ' αὐτῷ πρὸς ἄσκησίν της. Τὸ πότε τώρα ὑφίστανται ἀμφότερα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ διὰ νομικῶν κανόνων, ἀλλὰ κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε καὶ ἑκασταχοῦ κρατουσῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων. Οἱ ὑπηρέται δὲν εἶναι κάτοχοι, ἅτε μὴ ἀσκοῦντες ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κυρίου των βούλησιν κυριαρχίας, οἷα ἡ ἀνωτέρω. Εἶναι ὅμως κάτοχος τῶν ἐπίπλων κλπ. τῆς οἰκίας του ὁ ἀπουσιάζων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα μὲ ἄδειαν δημόσιος ὑπάλληλος, ἢ ὁ ἰδιοκτήτης ὅστις νυμφευθεὶς διανύει τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὴν ὡραίαν Ρόδον. Ἀντιθέτως οὔτε ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυν. Σχολῆς, οὔτε ἄλλος τις κατέστη κάτοχος τῶν ἐπανωφορίων τῶν προσκεκλημένων εἰς τὴν Ἀστυν. Σχολήν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀπόκρεω, ἅτινα ἐτοποθετήθησαν εἰς τὴν ἱματιοθήκην αὐτῆς, ἐλλείψει τοιαύτης βουλήσεως. Ὁμοίως καὶ οἱ διδάσκοντες ἐν ταῖς Σχολαῖς Καθηγηταὶ δὲν κτῶνται κατοχὴν τῶν ἐν τῷ διδακτηρίῳ ἀντικειμένων, παρ' ὅ,τι χρησιμοποιοῦν αὐτά. Τούτων ἡ κατοχὴ ἀνήκει εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Σχολῆς, ὅστις οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῶν βούλησιν κυριαρχίας.

Βούλησιν κυριαρχίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ συνεπῶς κατοχὴν δύνανται νὰ ἔχουν καὶ οἱ παῖδες καὶ οἱ πνευματικῶς ἀσθενεῖς, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐστερημένοι οἱασδήποτε θελήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα, ἅτινα μόνον κατὰ fictio juris εἶναι πρόσωπα, μὴ δυναμένου νὰ γίνῃ δι' αὐτὰ λόγος, περὶ βουλήσεως κυριαρχίας.

### IV. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὑπεξαιρέσεως.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὑπεξαιρέσεως, ὅπως καὶ ἐπὶ κλοπῆς συμβαίνει, εἶναι ὁ δόλος τοῦ δράστου, ἡ βούλησις τ.ἔ ἢ ἀποδοχὴ αὐτοῦ ὅπως ἰδιοποιηθῇ τὸ εἰς τὴν κατοχήν του περιελθὸν ξένον κινητὸν πρᾶγμα. Περιλαμβάνει ὅθεν ὁ τοιοῦτος δόλος, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν συνείδησιν ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ξένον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν θέλησιν τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως αὐτοῦ. Πρόθεσις περιουσιακῆς ὠφελείας δὲν ἀπαιτεῖται. Κατὰ ταῦτα ἑπομένως, ὁ τὸ ξένον πρᾶγμα ἐκλαβὼν ὡς ἰδικόν του καὶ ἰδιοποιηθεὶς αὐτό, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θέλει κριθῆ ὡς ὑπεξαιρέτης, ἔστω καὶ ἂν ἔπραξεν ἐκ πλάνης (συγγνωστῆς ἢ μή), διότι ἐπὶ τῇ βάσει

τῶν γενικῶν περὶ πλάνης ἀρχῶν (ἄρθρον 30 Π. Κ.), ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πρᾶξις του καταλογίζεται εἰς αὐτὸν ὡς ἐξ ἀμελείας ἔγκλημα. Ἀλλ' ὑπεξαίρεσις ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι νοητὴ κατὰ νόμον.

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ νομίζων, οὐχὶ ὀρθῶς ἔστω, ὅτι ὑφίσταται δικαίωμά του πρὸς ἰδιοποίησιν τοῦ πράγματος, ἐὰν ἰδιοποιηθῇ αὐτό, πράττει αὐτοδικίαν καὶ οὐχὶ ὑπεξαίρεσιν.

Τέλος τὸ παράνομον τῆς ἰδιοποιήσεως ἀποκλείεται ὅταν ὑπάρχῃ συγκατάθεσις τοῦ κυρίου, ἔστω καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν δράστην.

Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «ἰδιοποίησις».

Συμπληρωματικῶς πρὸς ὅσα ἐξεθέσαμεν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου ἰδιοποίησις ἀνωτέρω καὶ δὴ ἐν σελ. 3311 ἐπ. τοῦ παρόντος, ἀναφέρομεν καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Πρᾶξιν ἰδιοποιήσεως ἀποτελεῖ ἡ ἐκποίησις τοῦ πράγματος, ἡ διὰ δικαιοπραξίας πραγματοποιουμένη, ὡς διὰ πωλήσεως, ἀνταλλαγῆς ἢ δωρεᾶς.

Τὸ ἐὰν καὶ ἡ ἐνεχυρίασις αὐτοῦ ἀποτελῇ ὑπεξαίρεσιν εἶναι ζήτημα, ἐφ' οὗ διχογνωμία κρατεῖ. Κατὰ τὴν ὀρθωτέραν γνώμην τότε ὁ ἐνεχυριάζων τὸ πρᾶγμα, καθίσταται ὑπεξαιρέτης αὐτοῦ, ὅταν ἡ πρόθεσίς του περὶ ἀπελευθερώσεώς του ἐν τῷ μέλλοντι, εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἀβάσιμος καὶ ἐπισφαλής.

Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις τῆς παρακαταθήκης. Περὶ τούτου μάλιστα δὲν νομίζομεν ὅτι εὐσταθοῦν ἀμφιβολίαι, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν περὶ ὑπεξαιρέσεως διατάξεων τοῦ Κώδικος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 822 τοῦ Α. Κ. καθ' ὃ «διὰ τῆς συμβάσεως παρακαταθήκης ὁ θεματοφύλαξ παραλαμβάνει παρ' ἄλλου κινητὸν πρᾶγμα, ἵνα φυλάττῃ αὐτό, ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν ὅταν ζητηθῇ». Παρακαταθέτων ὅθεν πρᾶγμα περιελθὸν εἰς τὴν κατοχήν μου, δὲν πράττω ὑπεξαίρεσιν ἀφοῦ δὲν ἰδιοποιοῦμαι τοῦτο.

Δὲν προσήκει ὅμως, φρονοῦμεν, ἡ αὐτή, ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὴν ἀνώμαλον παρακαταθήκην (depositum irregolaris) λύσις, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 830 τοῦ Α. Κ.Κατ' αὐτὸ «κατάθεσις χρημάτων ἢ ἄλλων ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, ἐν ἀμφιβολίᾳ λογίζεται ὡς δάνειον, ἐὰν ὁ θεματοφύλαξ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν νὰ χρησιμοποιῇ αὐτά». Κατὰ συνέπειαν, ἐὰν ἄνευ ἑτέρου, παρακαταθέσω ἀνωμάλως πρᾶγμά τι περιελθὸν εἰς τὴν κατοχήν μου, ὁ θεματοφύλαξ καθίσταται κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ δανείου διατάξεων, ἐγὼ δὲ ἰδιοποιήθην κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ πρᾶγμα, καταστὰς οὕτω ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως. Περίπτωσις τοιαύτη μᾶς ἀπησχόλησε διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς τὸ Α' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Γραφομηχανή, ἐὰν ἐνθυμούμεθα καλῶς, ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσῆλθον μετὰ τῶν δικηγόρων των. Συνετάχθημεν μὲ τὸν ἐκ τούτων ὑποστηρίζοντα, ὅτι ἡ παρακαταθήκη ἦτο ὁμαλὴ καὶ κατὰ συνέπειαν οὔτε ὁ θεματοφύλαξ οὔτε τρίτος τις κατέστη κύριος τῆς γραφομηχανῆς, θὰ συνέτρεχε δὲ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, διάπραξις τοῦ ἐγκλήματος τῆς ὑπεξαιρέσεως. Ταῦτα, καθ' ὅσον ἡ γραφομηχανὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πρᾶγμα ἀντικαταστατόν, ἅτε μὴ προσδιοριζομένη ἐν ταῖς συναλλαγαῖς κατ' ἀριθμόν, μέτρον ἢ σταθμά. (Ἄρθρον 950 Α. Κ.).

Πραγμάτων τινῶν ἡ χρῆσις ἀναλίσκει ταῦτα. Πρόκειται περὶ τῶν ἀναλωτῶν τοῦ ἄρθρου 951 τοῦ Α. Κ. (λ.χ. οἴνου, βιβλίων, ὑφάσματος κλπ.). Ἐν ταῖς περιπτώσεσιν αὐταῖς, ὑφίσταται ὑπεξαίρεσις. Οὕτω ἐκ τῶν φαγητῶν τὰ ὁποῖα τρώγονται ἢ τῶν ἀνθράκων, οἵτινες καίονται.

Ὡς πρᾶξις ἰδιοποιήσεως χαρακτηριστέα καὶ ἡ ἀνάμιξις τῶν πραγμάτων πρὸς τὰ ἴδια, ἐφ' ὅσον οὕτω προσβάλλεται ἡ ξένη κυριαρχία. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 1061 τοῦ Α. Κ. ἑπομένως, δι' ἐπεξεργασίας ἢ μεταπλάσεως ἀλλοτρίας ὕλης παραγαγὼν νέον κινητὸν πρᾶγμα, ἔνοχος ὑπεξαιρέσεως κατέστη, ἔστω καὶ ἂν ἔγινε ἐνδεχομένως κύριος αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διατάξεων. Ὁμοίως καὶ ὁ μι-

σθωτὴς κινητοῦ, ὡς καὶ ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίων, ἰδιοποιούμενοι τὰ πράγματα ταῦτα, πράττουν ὑπεξαίρεσιν.

**Υ. Εἰδικαί τινες περιπτώσεις ὑπεξαιρέσεως ὑπό τοῦ νέου Κώδικος τὸ πρῶτον διατυπωθεῖσαι.**

Πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀξιοποίνου ὡρισμένων περιπτώσεων, ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ρητῶς ἐξομοιοῖ διὰ τῆς τρίτης § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 375 πρὸς ξένον πρᾶγμα. α) τὸ ληφθὲν τίμημα ἐμπιστευθέντος τῷ ὑπαιτίῳ πρὸς πώλησιν κινητοῦ πράγματος καὶ β) τὸ κτηθὲν κινητὸν πρᾶγμα, διὰ χρημάτων ἢ ἄλλου πράγματος ἐμπιστευθέντων τῷ ὑπαιτίῳ πρὸς ἀγορὰν ἢ ἀνταλλαγὴν τοῦ κτηθέντος.

**ΥΙ. Ποινὴ καὶ ἄλλαι τινὲς παρατηρήσεις.**

Ἡ ὑπεξαίρεσις τιμωρεῖται βασικῶς μὲν διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις καὶ συγκεκριμένως ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον ἑνὸς ἔτους (Ἄρθρον 375 § 1 Π.Κ.). Ἐὰν ὅμως αὕτη ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον πρᾶγμα εὐτελοῦς ἀξίας, τότε τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν (Ἄρθρον 377 § 1 Π. Κ.). Τέλος ἡ πρᾶξις, ὡς καὶ μὲ τὴν κλοπὴν συμβαίνει, ἂν ἐτελέσθη πρὸς ἄμεσον χρῆσιν ἢ ἀνάλωσιν τοῦ ὑπεξαιρεθέντος δύναται νὰ κριθῇ ὡς ἀτιμώρητος.

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων τούτων πρὸς τὰς τῆς κλοπῆς τοιαύτας διαπιστοῦμεν, ὅτι ἐκεῖ ἡ τιμωρία εἶναι βαρυτέρα καὶ τοῦτοδιότι ἡ πρᾶξις τῆς ὑπεξαιρέσεως δέον νὰ τιμωρῆται ἠπιώτερον, λόγῳ τῆς ἠπιωτέρας μορφῆς ὕφ' ἣν ἐμφανίζεται αὕτη.

Ἡ ἔννοια τῆς «ἀξίας» τοῦ πράγματος εἶναι ἡ αὐτή, ἥτις καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν κλοπὴν ἐξετέθη.

Ὁ Κῶδιξ οὔτε κλοπήν, οὔτε ὑπεξαίρεσιν τιμωρουμένην εἰς βαθμὸν πταίσματος γνωρίζει. Τοῦτο διότι, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, πταισματικαὶ παραβάσεις εἶναι συνήθως παραπτώματα ἀστυνομικῆς φύσεως, ἐνῷ ἡ κλοπὴ καὶ ὑπεξαίρεσις ὁσονδήποτε μικρὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν, ἐνέχουν προσβολὴν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχουν θέσιν μεταξὺ τῶν πταισμάτων.

Ὁ νόμος μίαν μόνον περίπτωσιν διακεκριμένης κλοπῆς γνωρίζει, ἣν καὶ τιμωρεῖ διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Εἶναι δὲ αὕτη ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ πρᾶξις ἐνέχει κατάχρησιν ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης. Τοῦτο συμβαίνει ἰδίᾳ ὅταν πρόκειται περὶ ἀντικειμένου ἐμπεπιστευμένου τῷ ὑπαιτίῳ α) λόγῳ ἀνάγκης, οἷον πυρκαϊᾶς, πλημμύρας κλπ., β) λόγῳ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος τοῦ παθόντος καὶ γ) λόγῳ τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μεσεγγυούχου ἢ διαχειριστοῦ ἀλλοτρίας περιουσίας. Ἐκ τῆς λέξεως «ἰδίᾳ» συνάγεται ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις περιπτώσεσιν ἐνδεχομένως ἡ πρᾶξις νὰ ἐνέχῃ κατάχρησιν ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης, ὁπότε καὶ κριθήσεται ὡς διακεκριμένη ὑπεξαίρεσις.

Τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως διώκεται αὐτεπαγγέλτως, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 377, ἔνθα πρόκειται περὶ ὑπεξαιρέσεως ἀντικειμένων εὐτελοῦς ἀξίας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 378 ἥτις καὶ ἀφορᾷ τὴν μεταξὺ συγγενῶν ὑπεξαίρεσιν ἢ κλοπὴν (ὑφαίρεσιν) περὶ ἧς κατωτέρω. Τετελεσμένον χαρακτηρίζεται τὸ ἔγκλημα, διὰ τῆς ἐνεργείας οἱασδήποτε πράξεως, ἥτις καταμαρτυρεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἰδιοποιήσεως τοῦ ἀλλοτρίου πράγματος, ἢ διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ λαβόντος ὅτι κατέχει τὸ πρᾶγμα ἢ διὰ τῆς ἀναλώσεως ἢ ἀπαλλοτριώσεως αὐτοῦ (1).

(Συνεχίζεται)

(1) Ἐπειδὴ τὸ ἔγκλημα τῆς ὑπεξαιρέσεως καθημερινῶς ἀπασχολεῖ τὰς Ἀστυν. Ὑπηρεσίας καὶ ἐπομένως παρουσιάζει ἐνδιαφέρον, εἰς τὸ τέλος τῆς ὅλης μελέτης μας θὰ παραθέσωμεν περιπτώσεις ὑπεξαιρέσεως ἐκ τῆς νομολογίας ληφθείσας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοιαύτας καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας ἐγκλημάτων.

# ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ «ΣΚΛΗΡΟΣ» ΤΡΟΧΟΝΟΜΟΣ

**«Γιατί; Ἐπειδὴ ἔχω ἰδῆ πολλὰ τρομερὰ ποὺ οἱ ἄνθρωποι κάνουν στὸν ἑαυτό τους, ὅταν βρίσκωνται στὸ βολάν».**

**Τροχονόμος ΤΖΩΝ ΚΑΡΛΣΟΝ**

Ἀπὸ τὸ Reader's Digest τεῦχος Ἰουλίου 1955, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ.
**ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

—Εἶμαι ἕνας πόλισμαν, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν συμπαθεῖτε. Εἶμαι «σκληρός». Ὅταν σᾶς σταματήσω στὸ δημόσιο δρόμο, δὲν σᾶς ἀφήνω νὰ μοῦ φύγετε. Γιατί; Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο εὔκολο νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε, μὲ τὸ νὰ πεθάνετε.

—Πᾶρτε αὐτὴ τὴν κυρία ποὺ μόλις ἐσταμάτησα. Ἔτρεχε μὲ 70 μίλια τὴν ὥρα, δηλαδὴ μὲ ὑπέρβασι 50 μιλίων. Ἐνῷ ἐγὼ προχωροῦσα στὸ κέντρο τῆς ὁδοῦ μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ προηγῆται ἀπὸ μένα σὲ μιὰ μεγάλη ἀπόστασι. Χρειάστηκαν δέκα λεπτὰ νὰ τὴ φτάσω.



Τροχονόμος Τζὼν Κάρλσον

—Εἶναι μιὰ κυρία μὲ καλὴ ἐμφάνισι, 30 ἐτῶν. Μοῦ ἐμειδίασε καὶ εἶπε: «Ὦ! κ. Ἀστυνόμε, ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔτρεχα».

—«15 μίλια ὑπέρβασι», τῆς εἶπα. «Ἐγὼ θὰ ἔδινα κλῆσι γι' αὐτὴ τὴν ταχύτητα· ἐσεῖς;»

—«Ἐλᾶτε τώρα, μὴ σκέπτεσθε ἔτσι! λέτε καὶ λήστεψα καμμιὰ τράπεζα», ἀπάντησε ἐκείνη, ἐνῷ μοῦ χάριζε ἕνα ἄλλο χαμόγελο διακοσίων βάτ.

—Τῆς ἔδωσα μιὰ κλῆσι.

—«Ὦ! Τί τρομερό!» ἀνεφώνησε. «Ἀφῆστε με αὐτὴ τὴν φορά. Σᾶς παρακαλῶ».

—«Κυρία, μάταια κουράζεσθε», τῆς εἶπα.

—«Γιατὶ τόση σκληρότητα;» μοῦ ἀπαντᾷ. «Ἐνόμιζα, πὼς τοὺς τροχονόμους ὁ κόσμος τοὺς θεωρεῖ πολὺ χαριτωμένους καὶ εὐγενεῖς».

—«Ὦ—κέϊ, κυρία, εἶμαι ἕνας σκληρὸς πόλισμαν. Θέλετε νὰ μάθετε γιατί; Ἴσως θὰ ἔπρεπε ν' ἀκούσετε τί συνέβη, ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, ἕνα ἀπόγευμα σὰν κι' αὐτό. Ἕνα νεαρὸ ζευγάρι μὲ τὸ αὐτοκίνητό του κατευθύνετο πρὸς τὸ σπίτι ἑνὸς φιλικοῦ προσώπου, γιὰ φαγητό. Μιὰ γυναῖκα τῆς ἡλικίας σας, μὲ δυὸ μικρὰ παιδιὰ στὸ πίσω κάθισμα, κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, μὲ ταχύτητα μεγάλη—ἀκριβῶς ὅπως κι' ἐσεῖς. Ξαφνικά, παίρνοντας μιὰ στροφή, τῆς ξέφυγε ἡ ὁδήγησις τοῦ αὐτοκινήτου, ἀνέβηκε στὴν πρασιὰ τῆς ὁδοῦ καὶ ἔπεσε μὲ τὴ μούρη μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ζεύγους.

—Ἔφτασα στὸ δυστύχημα μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Παρετήρησα ὅτι

οἱ πόρτες τοῦ αὐτοκινήτου ἦσαν ἀνοιχτές, τὸ μπροστινὸ κάθισμα ἦταν ἀδειανὸ καὶ τὸ νεαρὸ ζευγάρι πεταγμένο ἔξω. Ἦσαν νεκροὶ—τρομερὸ θέαμα. Ἀφοῦ ἡ νεκροφόρα καὶ τὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἔφτασαν στὸ μεταξύ, τελείωσαν τὸ ἔργο τους καὶ ἀφοῦ ἀπεμάκρυνα ὅλα τὰ συντρίμματα καὶ ἀποκατέστησα τὴν κυκλοφορία, κατευθύνθηκα στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ ζεύγους. Ἕνα κάθισμα μωροῦ ἀπάντησα στὴν πόρτα. Ἕνα παιδὶ δυὸ ἐτῶν, καθισμένο σ' αὐτό, κοιμόταν βαθειά. Τὸ σκέπασα καλὰ μὲ τὶς κουβέρτες του καὶ παρέμεινα γιὰ λίγο στὸ δωμάτιο, ὥσπου νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ταραχή.

—Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μετεφέρθη ἡ γυναῖκα ποὺ ὡδηγοῦσε. Ἔκλαιγε δυνατὰ—ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά της εἶχε πεθάνει. Ἐσκότωσε δὲ δυὸ ἀθῴους ἀνθρώπους καὶ ἔκανε ὀρφανὸ τὸ παιδί τους. Καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε, κυρία;

—Ἐπὶ 13 χρόνια τώρα, ὡς τροχονόμος, ὑπῆρξα μάρτυς τρομερῶν πραγμάτων, ποὺ οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις κάνουν στὸν ἑαυτό τους καὶ σὲ προσφιλῆ τους ἀκόμα πρόσωπα, ὅταν ἀνεβαίνουν σὲ τροχοφόρο. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ σᾶς εἶσθε φιλήσυχοι πολίτες, ποὺ κατ' ἀρχὴν δὲν σκεφθήκατε νὰ διαπράξετε ἔγκλημα. Ἀλλά, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ λωρίδα τῆς ἀσφάλτου, ποὺ περιπολῶ, μερικοὶ ἀπὸ σᾶς γίνονται ἀχαλίνωτοι δολοφόνοι. Λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ἔδαφος συζητήσεως.

—Πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες ἔκανα σῆμα νὰ σταματήσῃ, σ' ἕνα παράξενο ἄνθρωπο, ποὺ ὡδηγοῦσε ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο μὲ τέσσαρες πόρτες καὶ ἔτρεχε σχεδὸν μὲ 80 μίλια. Ἡ σύζυγός του ἐκάθητο δίπλα του καὶ τρία μικρὰ παιδιὰ στὸ πίσω κάθισμα. «Τέτοια κυκλοφορία εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη» τοῦ εἶπα, «θἄπρεπε νὰ προσέχετε τουλάχιστο γιὰ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν σας, ἂν δὲν ὑπολογίζετε τὴ ζωή σας».

—«Ἄκου» μοῦ εἶπε, «δῶσε μου, τώρα, μιὰ κλῆσι καὶ κύτταξε τὴ δουλειά σου. Τὸ ἂν θέλω νὰ σκοτώσω αὐτὰ τὰ ἀθῶα πλάσματα, εἶναι δική μου δουλειά».

—Σᾶς πειράζει καθόλου αὐτό; Σκεφθῆτε ἐπὶ πλέον, πὼς αὐτὰ τὰ λόγια πρέπει νὰ θεωροῦνται ἤπια, ἐν συγκρίσει μὲ ὅσα μοῦ λένε οἱ αὐτοκινητισταί. Μολονότι δὲ αὐτοὶ εἶναι τόσο παράξενοι, ἐν τούτοις ἐγὼ τοὺς τραβῶ ἔξω ἀπὸ τὸ βολὰν μὲ κατατσακισμένα τὰ στήθη τους, τὰ πρόσωπά τους πολτοποιημένα καὶ αἱμόφυρτα, καὶ σπασμένα τὰ σώματά τους.

—Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη κάποια νύχτα, ποὺ ἕνας ὅμιλος ἀπὸ μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου ἔπαιζε, ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα ὄχημα φορτωμένο μὲ σανό. Τὸ παραφορτωμένο ἀπὸ τὸ σανὸ ὄχημα κατέβαινε σιγὰ τὸ δρόμο, ἐνῷ ἕνα ζευγάρι μεγάλα κόκκινα φῶτα ταλαντεύονταν πίσω του. Ἕνα μεγάλο κλειστὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἐρχόταν σὰν βολίδα καὶ μουγκρίζοντας, πέφτει ἐπάνω του ἀπὸ τὸ πίσω μέρος καὶ συντρίβεται, σκορπίζοντας στὸ δρόμο ὅλα τὰ παιδιά. Χρειάσθηκαν μιὰ δωδεκάδα νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα νὰ μεταφέρῃ ὅλα τὰ θύματα στὸ νοσοκομεῖο.

—Ἐβοήθησα στὴ μεταφορὰ αὐτῶν τῶν ἄμοιρων παιδιῶν μέσα στὰ νοσοκομειακὰ αὐτοκίνητα, ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐν συνεχείᾳ τοποθέτησα τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου στὸ περιπολικό μου ὄχημα. Ἦταν ἕνας ἐκλεκτὸς πολίτης, ὁ ὁποῖος πήγαινε στὸ σπίτι του ἐρχόμενος ἀπὸ κάποιο κοκταίηλ—πάρτυ. Ἡ κατάθεσίς μου τὸν κατεδίκασε σ' ἕνα χρόνο φυλάκισι. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐβοήθησε σὲ τίποτα τὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν σπασμένα κεφάλια, χέρια καὶ πόδια.

—Καὶ ἐπιμένετε νὰ μάθετε γιατὶ δὲν χαμογελῶ καὶ δὲν ἐνεργῶ ἔτσι ὥστε νὰ γίνωμαι εὐχάριστος, ὅταν σᾶς δίνω κλῆσι;

—Θέλω μερικοὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς βιαστικούς, ἂν ἦταν δυνατό, νὰ ἔλθετε μαζί μου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δυστυχήματα ποὺ ἐπελήφθην τελευταία. Ἕνας ἄνδρας, ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέσσαρα παιδιά τους, ἐταξείδευαν μ' ἕνα αὐτοκίνητο, ὁπότε σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσπασε ἕνα λάστιχο. Ὁ ἄνδρας πῆγε ὅσο μποροῦσε δεξιὰ καί, μὲ τὴν 16χρονη κόρη

του, ἄρχισε νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ ἐξωτερικὸ λάστιχο τοῦ τροχοῦ. Ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ πρέπει νὰ ἔτρεχε μὲ 90 μίλια, κατέβαινε πετώντας κυριολεκτικὰ στὸν ἀέρα τὸ δρόμο αὐτό, ἐχτύπησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν κόρη του καὶ τοὺς ἔσυρε 50 μέτρα μακρυά, πρὸς τὴν κεντρικὴ πρασιὰ τοῦ δρόμου.

—Ἔπρεπε νὰ φωτογραφήσω αὐτὰ τὰ δυὸ πτώματα. Τὰ ἐσωθικὰ τῆς κοπέλας εἶχαν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ σῶμά της, τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρὸς εἶχε κατασυντριβῆ. Ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, εἶχε περάσει τὸ ἀπόγευμά του σ' ἕνα μπὰρ τῆς Νέας Ὑόρκης—καὶ κατέληξε στὴ φυλακή, ἐφωδιασμένος μὲ μιὰ καταδίκη. Τί ἀπέγινε ὅμως μὲ τὴ χήρα καὶ τὰ τρία μικρὰ παιδάκια της; Ἐδέχθησαν μιὰ καταδίκη, τὴν ὁποία ἡ μεταμέλεια ἐκείνου ἀδυνατεῖ νὰ μεταβάλῃ.

—Ἡ ταχύτης ἔχει μεταβληθῆ σ' ἕνα εἶδος ἀγωνίσματος—γιὰ τρελλούς. Μὲ τὸ ἕνα μάτι στὸν καθρέφτη τῆς «πρὸς τὰ πίσω θέας» καραδοκεῖ τὴν εὐκαιρία ποὺ θὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ τροχονόμου—περιπόλου. Ὅταν καταληφθῆ παραβάτης, ἀναμένει ἀπὸ τὸν τροχονόμο νὰ συμμερισθῆ καὶ δικαιολογήσῃ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα. Ἂν δὲ ὁ ἀστυφύλαξ δὲν τὸ σεβασθῆ, τότε εἶναι ἕνας καταστροφεὺς τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας.

Βγάζω μέσα ἀπὸ ἕνα κατασυντριμμένο αὐτοκίνητο μιὰ γυναῖκα μὲ σπασμένη τὴ μέση καὶ τὸ κεφάλι—αὐτὸ δὲν εἶναι ἀγώνισμα.

Ἕνας ἄνδρας περιζωμένος ἀπὸ φλόγες, καίγεται σὰν λαμπάδα μέσα στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ὁποίου οἱ πόρτες ἔχουν «κολλήσει» ἀπὸ τὸ τρακάρισμα καὶ φωνάζει ἀπελπισμένα ζητώντας βοήθεια, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παράσχω—ζήτημα εἶναι ἂν αὐτὸ λέγεται ἀγώνισμα.

Ἕνα νεκρὸ παιδὶ κουλουριασμένο μέσα στὸ γρασίδι, 40 μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος.

Ἕνας ὁδηγὸς φορτηγοῦ ποὺ φωνάζει γοερὰ ἀπὸ πόνους, ἐνῷ οἱ φλόγες τῆς ἀναμμένης βενζίνης ἐργάζωνται νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐτούς· ἄλλοι ἐργαζόμενοι καὶ ὑπάλληλοι πάσης φύσεως, ποὺ βρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο καὶ ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ πᾶνε σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις, περνῶντας ἀπὸ στενοὺς δρόμους· μιὰ σύζυγος ποὺ τὴν ξυπνοῦν τὴ νύχτα γιὰ νὰ τῆς ποῦν πὼς ὁ σύζυγός της δὲ ζῇ·—αὐτὰ φίλοι μου δὲν εἶναι ἀγωνίσματα. Σᾶς τὸ τονίζω: δὲν εἶναι ἀγωνίσματα!!

—Ἔτσι, ὅταν σᾶς σταματῶ γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα καὶ σᾶς δίνω κλῆσι, ἡ ἀπάντησί σας πρέπει νὰ εἶναι ἀπόρροια μεταμελείας καὶ ὁ τρόπος σας χαμογελαστὸς ἀπὸ εὐχαρίστησι. Νὰ σκέπτεσθε δὲ πὼς ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ χαμογελῶ εὐχαριστημένα, ἐπειδὴ σᾶς βλέπω μὲ τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἔχουν δῆ ἑκατοντάδες τρομαχτικὰ δυστυχήματα, ποὺ ἔχουν συμβῆ σ' ὅσους ταξειδεύουν μὲ αὐτοκίνητο, ἀκριβῶς ὅπως ἐσεῖς. Μολονότι μπορεῖ νὰ σκέπτεσθε πὼς δική σας εἶναι ἡ ζωή, αὐτὴ ποὺ κινδυνεύει, ἐγὼ ἐν τούτοις τὸ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ σᾶς αὐτὸ καὶ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ φροντίζω νὰ μὴ χάνετε ἄδικα καὶ ἄσκοπα τὴ ζωὴ αὐτή».




Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

*5. Περίπτωσις ἀπάτης καὶ ἀνάγκη πληρότητος τῶν ἀποδείξεων.*

***

## 5. Περίπτωσις ἀπάτης καὶ ἀνάγκη πληρότητος τῶν ἀποδείξεων.

Ἡ περίπτωσις, ποὺ κατωτέρω ἀναφέρεται, ἀποτελεῖ κλασικὴν ἀπάτην διὰ καταχρήσεως ἐμπιστοσύνης, ἡ ὁποία ἐξετελέσθη ἀπὸ τρεῖς ἀπατεῶνας τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1948.

Τρεῖς ἄνθρωποι, οἱ Α, Β καὶ Γ συνηντήθησαν τυχαίως εἰς ἕνα μπὰρ, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Πικαντύλλι. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν σεσημασμένοι κακοποιοὶ μὲ ἐγκληματολογικὸν φάκελλον καὶ ὄχι πολὺ γνωστοὶ μεταξύ των. Συνωμίλησαν γιὰ λίγη ὥρα καὶ εἰς τὴν συζήτησιν ὁ ἕνας τους ἔκανε τὴν πρότασι νὰ συνεργασθοῦν γιὰ μιὰ ἀπάτη, ποὺ εἰς γενικὰς γραμμὰς τοὺς ἀνέπτυξε. Διὰ νὰ «θολώσουν τὰ νερὰ» τῆς Ἀστυνομίας καὶ διὰ νὰ εἶναι δύσκολος ἡ ἀπόδειξις ἐνοχῆς των ἂν συνελαμβάνοντο, ἡ ἀπάτη εἶχε σχεδιασθῆ κατὰ τέτοιο τρόπον, ὥστε ὁ καθένας νὰ παίζῃ ἐντελῶς χωριστὸν καὶ ἐξ ἴσου σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν διεξαγωγή της. Δὲν ὑπῆρχε ἀρχηγός.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ντέτεκτιβ, ποὺ ἀργότερα ἀνέλαβε τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ἀπάτης αὐτῆς, ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε ὅταν ἀπὸ μιὰν Ἐπιχείρηση χονδρικῆς πωλήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἰδοποίησαν τηλεφωνικῶς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ὅτι κάποιος ποὺ ἀργότερα ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν ὁ Β, προσπαθοῦσε νὰ «πασσάρῃ» ἕνα ὄχι «ἐν τάξει» τσὲκ (ταπεζιτικὴ ἐπιταγὴ) καὶ νὰ παραλάβῃ μιὰ μεγάλη ποσότητα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ κρασιοῦ, περίπου 2.000 λιρῶν (170.000 δραχμῶν). Αἱ ὑποψίαι προεκλήθησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ παρουσιάσθηκε ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ παραγγελθέντα, ὁ ὁποῖος ἐφόρτωσε μόνο τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ στὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε φέρει μαζί του. Ἀλλὰ καθὼς ἔφευγε μὲ τὸ μισὸ ἐμπόρευμα, ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς παραδόσεως ἐκράτησε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου—καὶ αὐτὸ διότι κάτι «ψυλιάστηκε» ἀπὸ τὴ στάση του—καὶ ἀκολουθως ἐτηλεφώνησε εἰς τὴν Δ/νσιν τῆς ἐπιχειρήσεως τὰς ὑποψίας του. Ἡ Δ/νσις προέβη εἰς ἐξακρίβωσιν τοῦ τσέκ, ποὺ ὁ ὕποπτος εἶχε δώσει εἰς τὴν ἁρμοδίαν Τράπεζα καὶ διεπίστωσε ὅτι δὲν ὑπῆρχε τέτοιος λογαριασμός.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ αὐτοκίνητο εἶχε πῆ εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὅτι τὸ ὑπόλοιπον θὰ παρελαμβάνετο τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης.

Αἱ πληροφορίαι αὗται ἐδόθησαν εἰς τὸν ντέτεκτιβ λίγο πρὸ τῆς 5ης μ.μ.. Ἡ πρώτη φροντίδα του ἦτο νὰ εὕρῃ τὸ ὄχημα τὸ συντομώτερον. Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν κυκλοφορίας του διεπίστωσεν, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης του κατοικοῦσε εἰς τὸ Φάλχαμ καὶ ἐπῆγε μὲ ἕνα συνάδελφόν του ἐκεῖ. Δὲν εὑρῆκε τὸν ἴδιον, ἀλλὰ ἡ σύζυγός του ποὺ τοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα εἶπε, ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὶ ὥρα θὰ ἐπέστρεφε. Εἰς ἐρωτήσεις τῶν ἀστυνομικῶν διεβεβαίωσεν, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε ἕνα αὐτοκίνητο μεταφορῶν, ποὺ συμφωνοῦσε μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐπιχειρήσεως. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ οἱ ντέτε-

κτιβ ἀπεφάσισαν νὰ καθήσουν εἰς τὸ ἀστυνομικό τους αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἀναμένουν στὸ δρόμο, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ ὁ ἄνθρωπός των. Πράγματι εἰς τὰς 2 π.μ. τὸν εἶδαν νὰ φθάνῃ. Παρεδέχθη ὅτι μετέφερε τὰ οἰνοπνευματώδη, πλὴν ὅμως μετὰ ἀπὸ λίγες ἐρωτήσεις κατεδείχθη ὅτι ἦτο ἀθῷος. Ἡ ἐργασία του, εἶπε, ἦτο νὰ ἐκτελῇ μεταφορὰς καὶ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ὁ Α, ποὺ τὸν γνώριζε κάπως, τοῦ εἶπε γιὰ τὴ «δουλειὰ» καὶ τὸν συνήντησε μαζὶ μὲ δύο ἄλλους στὴ γωνία μιᾶς ὁδοῦ κοντὰ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Πικαντύλλι. Τοῦ ἐξήγησαν ὅτι πρέπει νὰ παραλάβῃ ποσότητα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ οἴνων ἀπὸ μία ἀποθήκη καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ Β θὰ τὸν συνώδευε. Ὅταν πῆγαν στὴν ἀποθήκη, ὁ Β ἔδωσε εἰς τὸν ὑπάλληλο μιὰ ἐπιταγὴ καὶ μία κάρτα. Κατόπιν ὁ ὑπάλληλος ὑπόδειξε τὴν θέσιν τοῦ ἐμπορεύματος καὶ ὁ Β ἐφόρτωσε τὸ αὐτοκίνητο ὅσο μποροῦσε περισσότερο. Ὅταν ἔφυγαν, ὁ Β τοῦ εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶνε τὸ πρᾶγμα σ' ἕνα μπὰρ εἰς τὸ Μέϊντχὰντ — ἔδωσε εἰς τὸν ντέτεκτιβ τὴν διεύθυνσιν—καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὴν ἑπομένην θὰ ἔπρεπε νὰ πάῃ μόνος του διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ ὑπόλοιπον. Αὐτὰ εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ὁδηγὸς τοῦ ὀχήματος καὶ ὑπεσχέθη νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν ὅσο μποροῦσε.

Ἀργότερα, τὸ ἴδιο πρωΐ, μετὰ ἀπὸ ὕπνο μόνον τριῶν ὡρῶν, ὁ ντέτεκτιβ πῆγε καὶ ἀνέκρινε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπιχειρήσεως ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν. Ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε λίγες ἡμέρες πρίν, ὅταν ἔλαβαν μιὰ κάρτα τοῦ Β, ποὺ ἀνέγραφε τὸν τίτλον ἑνὸς γνωστοῦ μπὰρ τοῦ Λονδίνου. Ἡ κάρτα ἔγραφε ἐπὶ πλέον ὅτι ὁ Β, ἐπιθυμοῦσε νὰ κάνῃ «μπίζνες» μαζί τους καὶ ζητοῦσε ἕνα ραντεβοῦ μὲ τὸν διευθυντή. Πράγματι ὁ διευθυντὴς ἐπραγματοποίησε τὴν συνάντησι μὲ τὸν Β, μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες ἀργότερα. Ὁ Β τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ ἔμοιαζε μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ συνώδευε τὸ ὄχημα, πῆγε ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥρα του. Εἶπε εἰς τὸν διευθυντήν, ὅτι μόλις εἶχε ἀγοράσει ἕνα ξενοδοχεῖο, τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ἐγκαίνια τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε στὸκ ποτῶν καὶ οἴνων, ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ μία ποσότητα. Ὁ διευθυντὴς συνεφώνησε καὶ τοῦ συνέστησε νὰ προτιμήσῃ οὐΐσκι καὶ τσέρρυ. Ὁ Β τότε τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἔπρεπε νὰ «πάρῃ ὑπογραφὴ» καὶ ἀπὸ τὸ συνεταῖρο του διὰ τὴν ἐπιταγὴν καὶ ὅτι θὰ ἔστελνε δι' αὐτὸ πρὸ τῆς 1.30′ μ.μ. καὶ ὅτι ἡ παραλαβὴ θὰ ἐγίνετο τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας. Ὁ Διευθυντὴς καὶ πάλι συνεφώνησε, διότι εἶχε τὸν χρόνον νὰ κάνῃ ἐξακρίβωσιν τῆς ἐπιταγῆς, πρὶν δώσῃ παραγγελία παραδόσεως τοῦ ἐμπορεύματος, εἰδοποίησε ὅμως νὰ ἑτοιμασθοῦν τὰ παραγγελθέντα.

Λίγο μετὰ ἀπὸ τὴ 1 μ.μ., ὅταν οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν διακόψει τὴν ἐργασία των καὶ μόνον μία δακτυλογράφος ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐπιχειρήσεως, τηλεφώνησε ὁ Β καὶ εἶπε ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ πάρῃ ὑπογραφὴ ἀπὸ τὸ συνεταῖρό του, διότι δὲν τὸν ηὗρε εἰς τὸ σπίτι του καὶ ὅτι θὰ τὸν συναντοῦσε τὸ ἀπόγευμα. Εἶπεν ἐπὶ πλέον ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν ἐπιταγὴ εἰς τὸν ὁδηγὸν τοῦ αὐτοκινήτου, διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν ὑπάλληλον πρὸ τῆς παραλαβῆς. Κατόπιν τοῦ νέου διακανονισμοῦ τῆς ὑποθέσεως, ἐγνωστοποιήθη τοῦτο εἰς τὸν ἁρμόδιον τῆς ἀποθήκης καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἔφθασεν ἐκεῖ στὰς 4 μ.μ. Ὁ Β ἔδωσε εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν ἐπιταγὴ καὶ μιὰ ἴδια κάρτα μὲ ἐκείνην ποὺ εἶχε στείλει εἰς τὴν διεύθυνσιν πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχαν ἀναγραφῆ μὲ πολὺ κακὴ γραφὴ τὰ ἑξῆς: «Παρακαλῶ παραδώσατε παραγγελθέντα εἰς τὸν κομιστὴν τῆς παρούσης», ὑπογραφὴ Β. Ὁ ὑπάλληλος δὲν ἐγνώριζε ὅμως τὸν Β προσωπικῶς.

Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ ντέτεκτιβ εἶχε στοιχεῖα διὰ τὸν Β καὶ διερωτᾶτο διὰ τὸν ρόλον ποὺ ἔπαιξαν ὁ Α καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, τὸν ὁ ὁποῖον ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου συνήντησε. Ὅταν ὅμως τελείωσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐπιχειρήσεως, μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν ποὺ ὁ ὁδηγὸς εἶπε ὅτι μετέφερε τὸ «πρᾶγμα». Ἐκεῖ ἦτο ἕνα μικρὸ μπάρ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ περιέγραψε ὁ ὁδηγός. Συνήντησε τὸν Γ, ποὺ εἶπε ὅτι ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης. Τοῦ ἐδήλωσε ὅτι εἶναι ἀστυνομικὸς καὶ ὅτι εἶχε βασίμους λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι εἰς τὸ κατάστημά του μετεφέρθη μιὰ ποσότητα οἰνοπνευμα-

τωδῶν ποτῶν, ποὺ προήρχετο ἀπὸ ἀπάτην. Ὁ Γ, ἠρνήθη ὅτι ὑπῆρχε τέτοιο εἶδος ἐκεῖ καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ συζήτηση ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἀστυνομικὸν νὰ προβῇ εἰς ἔρευνα τῆς ἀποθήκης του. Κατ' αὐτὴν ἀνευρέθη ὁλόκληρος ἡ παραληφθεῖσα ποσότης.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ εἶπε ὅτι δὲν εἶχεν ἰδέα τῆς παρανόμου προελεύσεως τοῦ «πράγματος», ὅτι τὸ ἀγόρασε «καλῇ τῇ πίστει» ἀπὸ τὸν Α καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸν Β. Ὁ ντέτεκτιβ ἦτο ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὁ Γ ἐψεύδετο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἠνώχλησε μὲ ἄλλας ἐρωτήσεις ἐκεῖ. Ἐβιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ προλάβῃ νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀπατεῶνας, ὅταν θὰ ἐπήγαιναν νὰ παραλάβουν καὶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς παραγγελίας των.

Ὁ ὁδηγὸς παρεκλήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴ συμφωνία τους χωρὶς νὰ πῇ τίποτε εἰς τὸν Β ἢ τὸν Α, σχετικὰ μὲ τὰς ἀστυνομικὰς ἐνεργείας. Ὁ ντέτεκτιβ ἦτο βέβαιος, ὅτι ὁ Β εἶχε μείνει μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ ἐξήγησις ποὺ ἔδωσε ἔγινε πιστευτὴ καὶ ὅτι δὲν θὰ ἔκανε πίτοτε ποὺ ν' ἀναμείξῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἔλεγε ψέμματα, κάνοντας μιὰ κατὰ κάποιο τρόπο ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὁ ὑπάλληλος ἔλαβε ὁδηγίας νὰ παραδώσῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς παραγγελίας, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Τὴ κανονισμένη ὥρα τὸ ἀπόγευμα, τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε εἰς τὴν ἀποθήκη. Ὁ ὁδηγὸς τὴ φορὰ αὐτὴ συνωδεύετο ἀπὸ τὸν Α καὶ ὄχι τὸν Β. Ὁ ντέτεκτιβ μὲ τὸν συνάδελφόν του, ποὺ περίμεναν στὴ γωνία, μπῆκαν στὴν ἀποθήκη καὶ συνέλαβον τὸν Α, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη ἔντονα κάθε ἀνάμειξί του εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Εἶπε ὅτι εἶχε ἔλθει ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Β καὶ ὅτι ἀνέλαβε μόνον νὰ ἐκτελέσῃ καλοπίστως συμφωνηθεῖσαν παράδοσιν τῶν ἀγορασθέντων ποτῶν εἰς τὸν Γ, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολοδόχου του Β. Ὁ ὁδηγὸς ὅμως εἶχε δῆ καὶ τοὺς τρεῖς ἀπατεῶνας μαζὶ καὶ αὐτὸ ἀποτελοῦσε σαφῆ ἔνδειξιν, ὄχι ἐν τούτοις ἀπόδειξιν—ὠργανωμένης συμμορίας.

Μὲ ἕνα τηλεφώνημα ἔφεραν καὶ τὸν Γ. Τὸ ἄλλο πρωὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, ὥστε νὰ δοθῇ χρόνος εἰς τὴν Ἀστυνομίαν νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῆς δικογραφίας. Μέσα σὲ λίγες ἡμέρες ὁ ντέτεκτιβ ξεκαθάρισε εἰς τὴν ἐντέλεια καὶ τὰς πλέον μικρὰς λεπτομερείας τῆς ἀπάτης. Ἀνεκάλυψε ὅτι ἕνα «μπλὸκ» ἐπιταγῶν τοῦ μπὰρ τοῦ Μέϊντιχαντ, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ἡ σπεῖρα διὰ τὴν ἀπάτην της, εἶχε κλαπῇ πρὶν λίγο καιρό. Διεπίστωσε διὰ γραφολογικῆς ἐξετάσεως ὅτι ἡ γραφὴ τῶν καρτῶν ἔγινε ἀπὸ τὸν Α, καὶ ὄχι τὸν Β. Ἐκ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Ἀρχείου διεπιστώθη ὅτι καὶ οἱ δυὸ εἶχαν προηγουμένως καταδικασθῇ δι' ἀπάτας. Ἀνεκρίθη ἐκ νέου ὁ Γ καὶ διὰ τῶν ἀντικρουομένων ἀπαντήσεων, ποὺ ἔδιδε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ντέτεκτιβ, ἐστηρίχθη ἡ κατηγορία «ἐπὶ ἀπάτῃ» ἐναντίον του. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἡ δικογραφία δὲν ἐθεωρήθη πλήρης, διότι ἕνας ἱκανὸς δικηγόρος θὰ ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἀμφιβολίας εἰς τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τοῦ Α. Δι' αὐτὸ ἐπείσθη καταλλήλως ὁ Γ. καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιείκιαν τοῦ δικαστηρίου ὡμολόγησε πλήρως καὶ ἐξήγησε τὸ σχέδιον τῆς ἀπάτης εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του. Ἔτσι ἀπεστάλησαν εἰς τὸ δικαστήριον, μὲ τελείως ἀποδεδειγμένην τὴν ἐνοχήν των, τὸ ὁποῖον τοὺς κατεδίκασε.

(Συνεχίζεται)



# ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Μὲ σεβασμὸ κι' εὐλάβεια μεγάλη
ἤρθα ξανὰ γιὰ νὰ σὲ προσκυνήσω,
ἕν' ἁγιοκέρι νὰ σ' ἀνάψω πάλι,
τ' ἀνάλαφρό σου χῶμα νὰ φιλήσω!!!

*

'Ατρόμητος μὲ τ' ὅπλο σου στὸ χέρι
πολέμησες σκληρὰ μέσα στὰ χιόνια!!!
καὶ βγῆκες νικητὴς σ' ὅλα τὰ μέρη...
δὲν σὲ φοβίσαν ξίφη καὶ κανόνια!!

*

Κι' ἂν τώρα ἔχῃς φύγει ἀπὸ κοντά μας
κι' ἂν ἄφησες στὴ μέση τὰ ὄνειρά σου
θὰ ζῇς ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ μέσ' τὴν καρδιά μας
καὶ θὰ μᾶς δίνῃ θάρρος ἡ σκιά σου.

*

Κι' ἂν κάποτε ἕνα δάκρυ μᾶς ξεφύγῃ
καὶ ραίνῃ νεοερὰ τὸ πέρασμά σου,
εἶν' δάκρυ σεβασμοῦ ποὺ μᾶς τυλίγει
μὲ περηφάνεια γιὰ τὴν τόση λεβεντιά σου!!!

*

Μὰ ΟΧΙ. Δὲν πέθανες. Παντοῦ θἄν' ἡ πνοή σου
καὶ ἂν τὰ μαῦρα σκότη σ' ἀγκαλιάζουν
θὰ λάμπῃ μέσ' τ' ἀστέρια ἡ ψυχή σου,
σἂν βλέπῃς καὶ τοὺς ἄλλους νὰ σοῦ μοιάζουν !!!

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

# Μεγάλη Παρασκευή

...Μιὰ Νύχτα Μεγάλης Παρασκευῆς, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια...

Πρὶν λίγη μόλις ὥρα γύρισα στὸ σπίτι μου...κι' εἶμαι μονάχος καὶ συλλογισμένος...Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ νοιώθω εὐτυχία ἢ ἂν εἶναι πιὸ σωστὸ νὰ γονατίσω μπροστὰ στὸν μικρὸ Ἐσταυρωμένο τοῦ κρεβατιοῦ μου καὶ νὰ τοῦ κουβεντιάσω μὲ πόνο...

Μεγάλη Παρασκευή...Οἱ καμπάνες τῆς Ἐκκλησιᾶς κτυποῦσαν ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς πένθιμα...ὁ Οὐρανὸς ἦταν μελαγχολικός, θλιμμένος, λὲς κι' ἔκλαιγε μαζὶ μὲ τῆς Μυροφόρες...Τὰ σπίτια ἄδειασαν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα κι' οἱ ἄνθρωποι ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, ἀκολουθῶντας τὸν Ἐπιτάφιο...Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κάποια σπίτια ἀδειανὰ ἀπὸ καιρό...Εἶναι αὐτὰ ποὺ λέμε ἐμεῖς «ἀκατοίκητα»... Καὶ τὰ γράφουμε σ' ἕνα μεγάλο βιβλίο, γιὰ νὰ τὰ ἐπιτηροῦμε ξεχωριστά. ἀφοῦ οἱ ἰδιοκτῆτες τους λείπουν...Μ' ἕνα «ἀκατοίκητο» σπίτι καὶ μὲ μιὰ ἐπιτάφια πομπὴ ἀρχινάει αὐτὴ ἡ ἱστορία ποὺ ἔζησα σήμερα...Ἀπόψε βρέθηκα νὰ κάνω ὑπηρεσία στὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιτάφιου τῆς γειτονιᾶς μου. Τὸ ἴδιο βέβαια κάνετε κι' ἐσεῖς, κι' ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀκολουθῶντας τὴν θεία πομπή, τὴ Νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς...Μὲ μιὰ μικρὴ μονάχα διαφορά..."Οτι δηλαδὴ ἐσεῖς εἶστε ἀπερίσπαστοι ἀπὸ κάθε ἄλλη μέριμνα κείνη τὴ στιγμὴ κι' ἀφήνετε τὴν ψυχή σας νὰ δεχθῇ ὅλες τὶς συγκινήσεις τοῦ τραγικοῦ, τοῦ Θείου Δράματος, ἐνῷ ἐμεῖς κοντὰ στὴν Πίστη μας γιὰ τὸν Μεγάλο Νεκρό, νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ προσέχουμε καὶ σὰν ἀστυφύλακες...

Ἔτσι πολλοὶ ἄγνοὶ Χριστιανοὶ βρεθήκανε κοντά μου ἀπόψε...στὴ γειτονιά μου...νὰ ἀκολουθοῦν τὸν Ἐπιτάφιο...ἀκούγοντας τὶς γλυκειὲς ψαλμῳδίες καὶ τὰ δράκρυα τῶν γυναικῶν...μέσα στὰ Ἐξαπτέρυγα, στὰ κεράκια, στὸ Σταυρό, στὸ σεμνὸ κενοτάφιο...ἐνῷ οἱ καμπάνες κτυποῦσαν πάντα πένθιμα...Αὐτὴ ἡ πονεμένη εὐλάβεια ρίχνει σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκσταση κάθε καρδιὰ ποὺ πιστεύει...Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ, κατετέθης Χριστέ...

Καί, ἐνῷ ἡ Θεϊκὴ Πομπὴ περνοῦσε ἐπιβλητικὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μικρούτσικα δρομάκια αὐτῆς τῆς Ἀθηναϊκῆς γειτονιᾶς, ἕνα παράθυρο στὸ δεύτερο ὄροφο ἑνὸς πανύψηλου σπιτιοῦ, ἀνοιγόκλεισε... Κάποιο πρόσωπο πρόβαλλε μὲ προφυλάξεις κι' ὕστερα ἀπόμεινε κάποιος ἄνδρας νὰ κρυφοκυττάζῃ πίσω ἀπὸ τὶς γρίλλιες...Κι' ὁ Ἐπιτάφιος συνέχιζε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ πένθιμο διάβα του...Οἱ ταπεινοὶ ὕμνοι συνεχίζονταν...

Μά...αὐτὸ τὸ παράθυρο...Αὐτὸ τὸ παράθυρο φυγάδεψε τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐλάβειά μου, κι' ἦλθε νὰ βάλῃ τυρανικὰ στὸ μυαλό μου μιὰν ὑποψία...

Ἀπομάκρυνα τότε τὰ βήματά μου ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ στάθηκα σὲ μιὰ γωνιὰ συλλογισμένος...Οἱ ψαλμῳδίες ὁλοένα ἀκούγονταν μακρύτερα, ἐρχόταν σὰν γλυκὸς ἀντίλαλος, θαρρεῖς, ἀπὸ τὸν οὐράνιο θεϊκὸ θόλο... Ἔβγαλα τότε ἀπὸ τὴν τσέπη μου ἕνα μικροσκοπικὸ σημειωματάριο...Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ δρόμου στάθηκα στὴν τέταρτη σελίδα...Διαβάζοντας αἰστάνθηκα μιὰν ἀγωνία νὰ πνίγῃ τὴν καρδιά μου... Ναί...Ἦταν ἀλήθεια...Δὲν μοῦμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία...Αὐτὸ τὸ σπίτι ἦταν ἀπὸ τὰ ἀκατοίκητα τῆς περιφερείας μου... Τότε; Ἐ! Δὲν εἶχα πιὰ δικαίωμα ἐκλογῆς. Τὸ καθῆκον μου πρόβαλλε μπροστά μου ἐπιτακτικά...Ἔκανα τὸ Σταυρό μου μὲ κατάνυξη, καὶ ξαναγύρισα ἀπὸ τὸ πίσω μέρος στὸ σπίτι...Ἀφουγκράστηκα προσεκτικά... Τίποτε δὲν ἀκούγεται...Οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἀπὸ φῶς...Σκοτεινό, πελώριο στέκει αὐτὸ ἄντικρύ μου σὰν αἴνιγμα... Ὁ μανδρότοιχος εἶναι ψηλός...Μὰ τὸν σκαρφαλώνω μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς δέντρου ποὺ βρίσκεται στὸ πεζοδρόμιο...Πηδῶ μέσα στὸν κῆπο... Δέντρα πανύψηλα, γεμᾶτα πυκνὲς φυλλωσιὲς νομίζεις ὅτι μὲ μαλλώνουν γιὰ τὸ θράσος μου...Μὰ ἐγὼ τὰ προσπερνῶ ἀδιάφορος...Φτάνοντας στὴ μικρὴ ξύλινη πορτί-

τσα τοῦ πλυσταριοῦ δοκιμάζω μιὰν ἔκπληξη... 'Η κλειδαριὰ εἶναι σπασμένη κι' ἡ πόρτα ἀνοικτή...Δὲν τὴν ἀγγίζω...Καὶ χώνουμαι μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα...Στ' αὐτιά μου πάντα ἀντηχεῖ ὁ 'Επιτάφιος Θρῆνος... Μὰ ἐγὼ διαβαίνω, στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου, ἕνα-ἕνα τὰ δωμάτια, ἀνεβαίνω μιὰ ξύλινη σκάλα, φτάνω στὸν πρῶτο ὄροφο, ἀπ' ἐκεῖ στὸ δεύτερο... Κι' ὕστερα σταματῶ. Καὶ πάλι σιωπὴ καὶ σκοτάδια...Θαρεῖς καὶ χίλια ἀόρατα χέρια ἁπλώνονται ἐχθρικὰ ὁλόγυρά μου. Βγάζω ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ περίστροφο, κι' ὑπολογίζω ποὺ βρίσκεται τὸ δωμάτιο ποὺ εἶδα ἀπὸ τὸ δρόμο...Κι' ὅταν τὸ ἀνακαλύπτω βλέπω μιὰ ἀμυδρὴ ἀχτίδα ἀπὸ φῶς νὰ ξεγλυστρᾷ ἀδιάντροπα ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας...Τὰ ἄλλα ἔγιναν γλήγορα. 'Ανοίγω ἀπότομα τὴν πόρτα, καὶ βρίσκουμαι μπροστὰ σ' ἕνα μεσόκοπο ἄντρα, γονατισμένο σ' ἕνα μεγάλο χρηματοκιβώτιο, νὰ προσπαθῇ νὰ τὸ παραβιάσῃ... Διάρρηξη!!! Ἔτσι λέγεται στὴ γλῶσσα μας...'Αλλὰ μονάχα «διάρρηξη» πρέπει νὰ ὀνομαστῇ αὐτὴ ἡ πράξη μιὰ Νύχτα Μεγάλης Παρασκευῆς, τὴν ὥρα ποὺ κηδεύουν τὸν Θεό;...

«Ψηλὰ τὰ χέρια» φωνάζω ἀποφασιστικὰ «Μὴν κινηθῇς. 'Αλλοιῶς πυροβολῶ». Καὶ προτείνω τὸ περίστροφό μου. Καὶ ξεχνῶ τὶς Ψαλμωδίες, τὸν 'Επιτάφιο, τὰ 'Εξαπτέρυγα...Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ πῇ λέξη, σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια κι' ἔγειρε τὸ βλέμμα του κατὰ μένα...Αὐτὸ τὸ βλέμμα μὲ ἀναστάτωσε...Δὲν ἦταν πανοῦργο, ἐγκληματικό...Ἦταν βλέμμα σπλαχνικό, πονεμένο...

—«Ἐ! Αὐτὴ τὴ μέρα διάλεξες γιὰ νὰ κλέψῃς;» τὸν ρώτησα «δὲν φοβήθηκες τὸ Θεό;»

—«Ἔχεις δίκηο» μοῦ ἀπάντησε, χαμηλώνοντας τὰ μάτια «εἶμαι ἕνας παληάνθρωπος, ἕνας ἱερόσυλος. Τιμωρῆστε με...»

Στάθηκε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος...κι' ὕστερα, πλησιάζοντας, γονάτισε μπροστά μου, καὶ συνέχισε:

—«Ὅμως λυπήσου τὰ παιδιά μου...τὰ πέντε παιδάκια μου...ποὖναι νηστικὰ καὶ ξυπόλητα ἀπὸ πολλὲς μέρες. Τί νὰ τοὺς πῶ; τί νὰ κάνω; ποιὰ δικαιολογία νὰ τοὺς βρῶ ὅταν μοῦ ζητᾶνε λίγο ψωμάκι;... Πεινᾶνε...Κρυώνουν...Πεθαίνουν σιγὰ σιγά...»

—«Γιατὶ δὲν δουλεύεις;» τὸν ρώτησα τότε.

—«...Δούλευα...'Αλλὰ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ δούλευα ἔκλεισε...ἔμεινα στὸ δρόμο...»

«Δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. 'Εξακρίβωσέ το. Δὲν ἔχω πάει οὔτε γιὰ μάρτυρας στὸ Δικαστήριο...'Αλλὰ ἔρχεται Πάσχα καὶ τὰ παιδάκια μου πεινοῦν. Τὰ στερήθηκα ὅλα γιὰ νὰ τὰ μεγαλώσω. Τί νὰ κάνω; Νὰ τὰ βλέπω μὲ σταυρωμένα χέρια νὰ πεθαίνουν μπροστὰ στὰ μάτια μου; κι' ἐγὼ εἶμαι χριστιανός...ἄλλες χρονιὲς μαζὶ μὲ τὰ παιδάκια μου ἀκολουθούσαμε τὸν 'Επιτάφιο... Μὰ φέτος!!!...» Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα, ποὺ ξανάφερε στὴ σκέψη μου τοὺς Θρήνους τοῦ 'Επιταφίου...

—«Σήκω ἐπάνω» τὸν διέκοψα ἤσυχα... «Δὲν ξέρω τί θὰ κάνῃ ὁ Διοικητής μου στὸ Τμῆμα...'Αλλὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶσαι ἄντρας. Καὶ πρέπει κι' ἐσὺ μὲ ἐγκαρτέρηση νὰ σηκώσῃς αὐτὸν τὸν βαρὺ Σταυρὸ ποὺ οἱ ἀνεξιχνίαστες Θεϊκὲς Βουλὲς σοῦ ἔβαλαν στὴν πλάτη. Μὴν χάνῃς τὴν Πίστη σου. 'Η Πίστη μονάχα θὰ γαληνέψῃ τὴν Ψυχή σου ποὺ τυραννιέται, δαρμένη ἀπὸ τόσες μπόρες...»

Ἔτσι τὸν πῆγα στὸ Τμῆμα...'Ο Διοικητής μου τὸν ἄκουσε συγκινημένος... Κι' ὅταν βεβαιώθηκε πιὰ ὅτι τὰ λόγια του ἦταν ἀληθινά, τοῦ εἶπε στοργικά:

—«Μὴν κλαῖς. Μὴν ἀπελπίζεσαι. 'Ο Χριστὸς σταυρώθηκε γιὰ ὅλους, καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα, γιατὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀγάπησε, ὅσο κακοὶ κι' ἂν εἶναι... Θἄναι φοβερὸ νὰ σὲ κλείσω στὴ φυλακὴ τέτοιες μέρες καὶ νὰ πετάξω τὰ ἄμοιρα παιδάκια σου στὸ δρόμο...Νὰ σοῦ γίνῃ ὅμως μάθημα αὐτὸ τὸ πάθημά σου. Αὐτὸ μονάχα ζητάω ἀπὸ σένα...Καμμιὰ κακὴ πράξη δὲν ἔμεινε κρυφὴ ἴσαμε τὸ τέλος...Δὲν εἶναι τὸ ἔγκλημα ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴ φτώχεια»... Ὕστερα ὁ Διοι-

κητής μου μᾶς κάλεσε ὅλους στὸ γραφεῖο του καὶ μᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἄτυχου. Μᾶς συμβούλεψε νὰ τὸν βοηθήσουμε ὅλοι μαζὶ μέχρι νὰ τὸν τακτοποιήσῃ ὁριστικὰ σὲ μιὰ δουλειά. Ἔτσι στὰ πρόχειρα κάναμε ἕναν ἔρανο μεταξύ μας καὶ τοῦ μαζέψαμε ἕνα μικρὸ ποσό, ποὺ τοῦ τὸ ἔδωσε ὁ Διοικητὴς γιὰ νὰ περάσῃ τὸ Πάσχα μὲ τὰ παιδιά του...Τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε στὸ Τμῆμα ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ἔμαθε τί συνέβη κι' ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀστυνόμου μας, δέχτηκε νὰ πάρῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ νυχτοφύλακα στὸ σπίτι του, χαρίζοντας ξανὰ τὴν Εὐτυχία στὴ ρημαγμένη οἰκογένειά του...

Ἐδῶ τελειώνει αὐτὴ ἡ ἁπλῆ ἱστορία...ἡ ἱστορία ποὺ ἔζησα μιὰ Μεγάλη Παρασκευή, πρὶν τρία χρόνια...

Ἀλλὰ ἡ Μεγάλη Ἀστυνομικὴ Ἱστορία δὲν τελειώνει ποτέ...Γράφεται ἀδιάκοπα...τὶς νύχτες καὶ τὶς μέρες...τοὺς χειμῶνες καὶ τὰ καλοκαίρια...Χριστούγεννα καὶ Πάσχα...τὴν κάθε ὥρα καὶ τὸ κάθε λεπτό...

ΚΑΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΣΟ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Εἶναι ἡ αἰώνια ἱστορία ποὺ ἔγραψε μὲ τὸ αἷμα Του ὁ Χριστὸς στὸν Σταυρό...

Σ. Κ. Π.

## ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 70οῦ τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ λάθος ποὺ προδίδει τὸν κλέπτη» εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

Εἰς τὸν συνεργάτη μας ἔκαμε ἐντύπωσιν ὁ σωρὸς τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα βρέθηκαν πίσω ἀπὸ τὴ μοναδικὴ πόρτα τῆς βιβλιοθήκης τὴν ὁποίαν εἶχαν φράξει κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ χρειαστῇ νὰ σπρώξῃ δυνατά, νὰ παραμερίσῃ τὰ βιβλία καὶ νὰ μπῇ μέσα.

Πῶς ὅμως ἀφοῦ λίγο πρωτήτερα εἶχε βγῇ ὁ κλέπτης ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα, ὅπως διετείνετο ὁ Φεντερλάϊν βρέθηκε ὁ σωρὸς τῶν βιβλίων πίσω ἀπὸ αὐτήν; Ἐὰν πράγματι ἔβγαινε ὁ κλέπτης ἀπὸ τὴν πόρτα τὰ βιβλία θὰ εἶχαν παραμερισθῇ καὶ ἡ πόρτα θὰ ἄνοιγε ἐλεύθερα.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ὁ κλέπτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Φεντερλάϊν, διέπραξε. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶχε σκηνοθετήσει θαυμάσια τὴν κλοπή.

Βγῆκε σιγὰ ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη, κλείδωσε τὴν πόρτα ἐξωτερικῶς, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ βγῆκε στὸν κῆπο ὅπου καὶ ἔκρυψε τὸ βιβλίο, ἀκολούθως μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο (τὸ ὁποῖον προηγουμένως εἶχεν ἀφήσῃ ἀνοικτὸ) στὴ βιβλιοθήκη, ἔκλεισε τὸ παράθυρο, ἔρριξε τὰ βιβλία ἀπὸ τὸ ράφι στὸ πάτωμα, ἀνέβηκε στὴ σκάλα καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «βοήθεια».

Πλὴν ὅμως δὲν εἶχε προσέξει ὅτι τὰ βιβλία ποὺ ἔρριξε στὸ πάτωμα εἶχαν φράξει τὴν πόρτα καὶ αὐτὸ τὸ ΛΑΘΟΣ τὸν πρόδωσε.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες ἀπέστειλαν λύσεις τοῦ προβλήματος, τὴν ὀρθὴν λύσιν ἔδωσαν οἱ:

1) Δ/νὶς Ἀσπασία Παπανικολάου (Συν. Ζωγράφου). 2) Ἀρχιφύλαξ Τ. 2 Κυρανάκος Νικόλαος. 3) Ἀστυφύλαξ Τ. 134 Κατσαρέας Νικόλαος. καὶ 4) Ἀστυφύλαξ ΛΓ. 30 Νικολακόπουλος Δημήτριος.

# «Δεῦτε λάβετε φῶς!...»

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Δοκ. Ἀρχιφύλακος

Τὸ μεγάλο μήνυμα ἔρχεται ἀπὸ «τὴν πέτραν τῆς ζωῆς». Ἔρχεται ἀπὸ τὸν «ἀποκεκυλισμένον λίθον» τοῦ μνημείου, ποὺ μὲ τὸ φῶς του καταυγάζει γῆ καὶ οὐρανούς. Θεία ἀνοιξιάτικη αὔρα τὸ φέρνει στοὺς αἰθέρες καὶ στόματα ἀγγέλων τὸ σκορπίζουν σ' ὅλη τὴ πλάση.

Θά τὸ διαλαλήσουν καὶ πάλι οἱ καμπάνες τῶν μεγαλοπόλεων καὶ μέσα στὴ νύχτα θὰ καλέσουν τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ γιορτάσουν. Θὰ τὸ βροντοφωνάξῃ κι' ἡ μικρὴ καμπάνα τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ ραγισμένο σήμαντρο τοῦ μοναστηριοῦ. Οἱ καρδιὲς θὰ ριγήσουν καὶ τὰ χείλη θὰ ψάλλουν:

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!...**

Χαρᾶς μήνυμα ξεχύνεται ἀπ' τὸ Γολγοθᾶ καὶ ἁπλώνεται παντοῦ.

Ἡ θυσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου σὲ ὅλη τὴν ἔκτασή της. Τὸ δρᾶμα τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ ἔγινε μήνυμα ἀγάπης, χαρᾶς κι' αἰσιοδοξίας.

Ἡ ταφόπετρα τῆς ἀδικίας, τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ Θανάτου, στάθηκε ἀνίκανη νὰ κρατήσῃ μέσα στὸν Τάφο «τὴν πέτραν τῆς ζωῆς». Δὲν ἠδυνήθη νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ φῶς ποὺ φωτίζει, ποὺ σώζει, ποὺ ξεχύνεται ἀπ' τὸν κενὸ Τάφο καὶ γεμίζει τὸν κόσμο.

**«Νῦν πάντα πεπλήρωτας φῶς, οὐρανός τε καὶ τὰ καταχθόνια»**

Τὸ Ἀναστάσιμο φῶς ποὺ ξεπήδησε μέσα ἀπ' τὸν κενὸ τάφο, εἶναι καρπὸς τῆς Ὑπέρτατης Σταυρικῆς Θυσίας. Εἶναι ἔκφραση τῆς Θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ Ἐσταυρωμένου. Εἶναι τὸ φῶς ποὺ διέλυσε τὰ σκοτάδια τοῦ ἀγνώστου καὶ ἔλυσε ὁριστικὰ πλέον τὸ πρόβλημα τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου.

Ὁ κενὸς Τάφος ποὺ ἔζησε τὴ συγκλονιστικὴ ἀδυναμία τοῦ Θανάτου, εἶναι τὸ γλυκοχάραμα τῆς αἰωνίας Ἀνοίξεως. Εἶναι τὸ ἀναπόφευκτο ἄνοιγμα τῶν μυρωμένων λουλουδιῶν καὶ ἡ ἀνατολὴ ἑνὸς Ἡλίου ποὺ ποτὲ δὲν ἐγνώρισε δύση. Θὰ στέκεται πάντοτε ὁ μάρτυς μιᾶς τρομακτικῆς ἥττας ποὺ δοκίμασαν οἱ διαστρεβλωταὶ τῶν Ἁγίων Γραφῶν, οἱ Χριστιανομάχοι καὶ οἱ Θεοκτόνοι· ποὺ δοκίμασαν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνεργείας.

Χιλιάδες ψυχὲς θὰ σταθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τοῦ χθεσινοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ θὰ δοθοῦν ἀναπόσπαστες στὸ θαῦμα τοῦ Θεανθρώπου. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν θὰ σταθοῦν μπροστὰ σὲ χρυσοποίκιλτα εἰκονίσματα καὶ ἀπέραντους θόλους ἢ μπροστὰ σὲ ξεβαμμένα σανίδια μὲ ἀνάγλυφη τὸ μορφὴ τοῦ Κυρίου. Κι' ἀπὸ Μητροπόλεις, κι' ἀπὸ Ἐκκλησάκια, κι' ἀπὸ τοῦ χωριοῦ τό ρημαγμένο ναΐδριο, ἀπὸ παντοῦ, τὸ ἴδιο πρόσταγμα θὰ ἀκουσθῇ. Τὸ πρόσταγμα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἁρμονικώτερη οὐράνια συμφωνία. Τὴ συμφωνία τῆς Λαμπρῆς, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς αἰσιοδοξίας:

**«Εἰρήνη Ὑμῖν»**

Μυριάδες ψυχὲς θὰ ζητήσουν τὴν ἐπαλήθευσῃ τῆς προσδοκίας καὶ τῆς ἁμαρτίας τὴ λήθη. Θὰ ἀφήσουν νὰ ξεσπάσῃ ἡ μεταμέλεια, γιὰ κάτι τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν στὸν συνάνθρωπο καὶ θὰ ζητήσουν νέα δύναμη γιὰ νὰ βαδίσουν τὸν τίμιο καὶ ἀνηφορικὸ Γολγοθᾶ τοῦ πεπρωμένου.

*

Μὰ ἐφέτος θὰ σημάνουν μελαγχολικὰ τὰ σήμαντρα τοῦ αἱματοβαμμένου μας

νησιοῦ. Ὁ Χριστὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Θυσίας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χύσῃ στὶς καρδιὲς τῶν Κυπρίων τὴ Χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίαση, ποὺ ἁρμόζει σὲ Χριστιανικὲς καρδιές. Θὰ θυμίσῃ τὴν ἐγκατάλειψη καὶ τὴ προδοσία τῶν συμμάχων μας καὶ θὰ φέρῃ στὴ θύμιση ἀνάλγητη τὴ μορφὴ τῶν τριάκοντα ἀργυρίων. Ἡ Θυσία τοῦ Σταυροῦ θὰ ξαναζήσῃ στὶς ψυχὲς τῶν σκλαβωμένων καὶ ἡ ἀχαριστία μαζὶ μὲ τῆς πίκρας τὸ ποτῆρι θὰ ζωντανέψουν τὸν ἀβάσταχτο πόθο τῆς ἀπολυτρώσεως.

Μὰ θὰ κρατηθῇ ἀκοίμητο τὸ καντῆλι τῆς καρδιᾶς. Ἡ χώρα τῶν Ἑλλήνων συχνὰ ἔζησε τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Γένους καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη χώρα ἐσήκωσε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν πολλῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους. Ὑπῆρξαν πολλοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἀληθείας, ποὺ δοκίμασαν νὰ φέρουν τὸ αἰώνιο σκοτάδι στὸν τόπο μας. Ἐπεδίωξαν μὲ κάθε τρόπο νὰ διώξουν τὴν εὐτυχία καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν μόνιμα τὴ δυστυχία. Προσπάθησαν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴ χαρὰ μὲ τὴ λύπη καὶ νὰ μεταβάλουν τὸ ἱερά μας χώματα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη Κοιλάδα Κλαυθμῶνος. Νὰ τὰ μετατρέψουν σὲ ἕνα Γολγοθᾶ χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅμως ἀπέτυχαν. Ἡ πίστη στὰ Ἰδανικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐλευθερίας, δὲν στάθηκε δυνατὸν νὰ ὑποκύψουν. Τὸ μήνυμα τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ὑπερηφανείας, τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἀλύτρωτου λαοῦ καὶ ἡ πλούσια παρακαταθήκη ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῶν προγόνων μας, στάθηκαν βράχος ἀπροσπέλαστος στὶς ἐπιδιώξεις τῶν Τυράννων. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Γένους ἐπραγματοποιήθη τόσες καὶ τόσες φορές, καὶ τὸ χέρι τῆς Ἀγάπης, τῆς λήθης καὶ τῆς μεγαλοψυχίας ἁπλώθηκε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις:

**«Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει...»**

Ἀλλὰ ἔμεινε βουβὴ ἡ καμπάνα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης γιὰ πολλούς. Ὑπῆρξαν ἀρκετοὶ ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους τὰ σήμαντρα τῆς Λαμπρῆς δὲ μίλησαν τὴν Ἀνάσταση. Ἔμειναν τυφλοὶ μπροστὰ στὸ ἀναμφισβήτητο καὶ βουβοὶ στὴν πρόσκληση «Δεῦτε λάβετε φῶς, ἐκ τοῦ ἐνεσπέρου φωτός!...»

Καὶ ὑπῆρξαν, δυστυχῶς, πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν τυφλοὶ μπροστὰ στὸ ἀναμφισβήτητο. Ἂς ἀφήσουμε τοὺς ἀλλοθρησκους! Αὐτοὶ ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως κι' ἔχουν πολλὰ ἐλαφρυντικά, ὅταν ὀργιάζουν εἰς βάρος τοῦ Σταυροῦ, τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀληθείας. Πάντοτε οἱ ἀλλόθρησκοι φοβήθηκαν τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καὶ πολλὲς φορὲς τὸν ποδοπάτησαν. Τὸν ποδοπάτησαν καὶ προχθές! Τὸν ἔκαψαν μαζὶ μὲ τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ ἱερὰ ἄμφια τῶν ἱερέων καὶ γκρέμισαν πολλὰ ἀπὸ τὰ φρούρια τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὀγδόντα Ἐκκλησίες περίπου μετέβαλαν σὲ σωροὺς ἀπὸ ἐρείπια καὶ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου κατακρεούργησαν ἢ ἔσυραν στοὺς δρόμους ἀλαλλάζοντες. Κορίτσια Χριστιανῶν Ἑλλήνων ἐβιάσθησαν καὶ παντρεμμένες Ἑλληνίδες ἀντίκρυσαν μὲ δέος τὴν ἀπαίσια μορφὴ τοῦ πρωτόγονου κτηνανθρώπου...

Πνιχτὸ σκοτάδι ἀσιατισμοῦ! Ἀνείπωτη βαρβαρότητα κι' ἀνάλγητη ἀποστροφὴ ἀπὸ κάθε ἠθικὴ ἀξία...

Αὐτοὶ ὅμως δὲν λογαριάζονται. Δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ νοιώσουν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, μὰ οὔτε καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀξίες μποροῦν νὰ ἐνστερνισθοῦν. Ρήμαξαν, ἐπὶ τετρακόσια χρόνια τὸν ἀδούλωτο λαό μας καὶ μεταμόρφωσαν τὸν τόπο σὲ γῆ τῆς συμφορᾶς. Ἔτειναν τὸ χέρι τῆς ὕπουλης ἀγάπης καὶ εἶπαν, ὅτι θέλουν νὰ λογαριάζωνται γιὰ ἄνθρωποι ποὺ ξέφυγαν ἀπ' τὰ σκοτάδια τοῦ ἀσιατισμοῦ.. Κι' ἔφθασε ἡ ἕκτη Σεπτεμβρίου γιὰ νὰ θυμηθοῦν τὴν πραγματικὴ καταγωγή τους καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δίδαγμα τῶν τριάκοντα ἀργυρίων...

Αὐτοί, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲ μποροῦν νὰ νοιώσουν τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς...», δὲν ἰσχύει γι' αὐτούς.

Οἱ ἄλλοι ὅμως; Ἐκεῖνοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πού θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι μέσα τους φωλιάζει πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ Χριστὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ μαρτυρίου; Ἐκεῖνοι πού προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἀδυσώπητη ἰδέα τοῦ Κομμουνισμοῦ μὲ τὸ ἔγκλημα, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν προστυχιά;

Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού μετέβαλαν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως σὲ μήνυμα μίσους, προδοσίας καὶ καταστροφῆς τοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος. Καὶ αὐτοί, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἔκαμαν συνισταμένη τοῦ προορισμοῦ των τὸ ἔγκλημα. Ἐπραγματοποίησαν τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα τῶν αἰώνων ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος! Μπροστὰ στὸ Κομμουνιστικὸ ἔγκλημα ὠχριοῦν ἐκεῖνοι πού ἀδίστακτα ἐκήρυξαν πολέμους κι' ἐσάρωσαν ἀνθρώπινες γενεές. Ὠχριοῦν οἱ πατροκτόνοι, οἱ μητραλίαι καὶ οἱ ἐκβιασταὶ τοῦ αἰσχίστου εἴδους.

Ὁμιλοῦν οἱ Τσάροι τοῦ κόκκινου Φασισμοῦ γιὰ τὸν Σταυρικὸ Θάνατο χωρὶς νὰ πιστεύουν σ' αὐτόν. Ὁμιλοῦν γιὰ τὸ θαῦμα τοῦ Θεανθρώπου, ἐνῷ ἔχουν γιὰ πιστεύω τους ἐκεῖνο πού τοὺς ὥθησε σὲ τόσα καὶ τόσα ἐγκλήματα κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνο πού συνοψίζεται σὲ λίγες λέξεις καὶ πού προορίζεται γιὰ τὴ καταστροφὴ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν :

**«Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ὄπιο τοῦ λαοῦ!...»**

Μήνυμα κακίας, καταστροφῆς κι' ἐρημώσεως... Ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίδα ὑπέστη τὶς συνέπειες τοῦ μηνύματος αὐτοῦ. Ἔδωσε τὸ μεγαλύτερο φόρο αἵματος, θυσίας καὶ τιμῆς κι' ἐκάλυψε μὲ τὸν μικροσκοπικό της ὄγκο τὰ νῶτα ἐκείνων πού ποθοῦσαν τὴν Ἐλευθερία. Ἦταν ἀναπότρεπτο ὕστερα ἀπ' αὐτὸ νὰ θρηνήσῃ τὰ ἐρείπιά της, νὰ ἀντηχήσουν οἱ χαράδρες τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν ἀπ' τὸ βογγητὸ πού ἔβγαιναν τὰ ὀστᾶ τῶν παλληκαριῶν της, μαχόμενα ἐνάντια στὸν ὄλεθρο... Ἐπιπόλαιες καρδιές, πίστεψαν στὸ μήνυμα τοῦ Σατανᾶ καὶ μετέβαλαν τὸν τόπο σὲ καπνίζοντα ἐρείπια. Καὶ ἦρθε ἡ ἡμέρα πού ἡ Χριστιανικὴ Πατρίδα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔτεινε καὶ σ' αὐτοὺς τὸ χέρι τῆς Ἀγάπης :

**«...Καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα...»**

Τὸ δέχτηκαν οἱ πολλοί. Τὸ ἔσφιξαν θερμὰ καὶ τὰ μάτια τους πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Καὶ εἶδαν! Ἀνένηψαν καὶ ἀκολούθησαν τὸ δρόμο πού ἔχασαν ἀκολουθῶντας ἐκείνους πού εἶχαν κάθε συμφέρον νὰ καταπροδώσουν τὴ γαλάζια Πατρίδα μας.

★

Πέρα ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνοι πού ἀπαρνήθηκαν τὰ δίκαιά μας καὶ πότισαν τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ μὲ ἄφθονο δηλητήριο. Ἦταν καὶ εἶναι φίλοι μας ἀγαπητοί, πλούσιοι σὲ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ μὲ ὑψηλὰ Ἰδανικά. Ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἔχουν βαθειὰ ριζωμένη τὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τοὺς ἀπησχόλησε πολλὲς φορὲς τὸ ἐρώτημα τοῦ «Τ ί ε ἶ ν α ι Χ ρ ι σ τ ό ς». Ξέρουν ὅτι Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς πού μετέβαλε τὶς τρεῖς γυναῖκες ἀπὸ μυροφόρες σὲ Εὐαγγελίστριες. Ἀπὸ ἁπλὲς προσκηνύτριες σὲ διαπρύσιους κήρυκες τῆς μεγαλύτερης ἀλήθειας. Ἀπὸ ταπεινὲς γνωστὲς τοῦ Ἐσταυρωμένου σὲ Ἱεραποστόλους τοῦ Ἀναστάντος... Εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀντελήφθησαν, ὅτι Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς πού διασκέδασε τὸ φόβο τῶν μαθητῶν καὶ τοὺς ὡδήγησε στὴ κοσμοϊστορικὴ ἱεραποστολική τους πορεία, ἀκλόνητους γιὰ τὴ πραγματοποίηση τῆς μεγάλης ἐντολῆς τοῦ Διδασκάλου των :

**«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη...»**

Ὅμως ἁμάρτησαν... Ὑπουλοι δεσμοὶ οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν ὑπόπτους τριγμούς, τοὺς ἔκαμαν νὰ ἀθετήσουν ἐκεῖνα πού δίδαξαν καὶ ἐκεῖνα πού κάλεσαν ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἀδιαφόρησαν γιὰ ἐκεῖνα πού οἱ παγκόσμιες συν-

θῆκες τοὺς ἔφεραν νὰ διαφυλάξουν, νὰ μεγαλύνουν καὶ νὰ πραγματοποιήσουν, ὡς πρόμαχοι τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, τῆς τιμῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἔκαμαν συμμαχία μὲ ἕναν ἀνώριμο λαὸ γιὰ νὰ καταπνίξουν τὸ δίκαιο αἴτημα τῆς Ἑνώσεως τῆς Κύπρου μὲ τὴ μητέρα Ἑλλάδα. Κι' ἔστειλαν ἐξορία τὸν ἄξιο λειτουργὸ τοῦ Ὑψίστου, τὸν τίμιο ποιμενάρχη καὶ τὸν ἰδανικὸ ἀγωνιστὴ τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας...

Γι' αὐτὸ ἐφέτος θὰ σημάνουν μελαγχολικὰ τὰ σήμαντρα τοῦ Ἑλληνικοῦ νησιοῦ. Οἱ πρόμαχοι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν ἁμάρτησαν! Πραγματοποίησαν μεγάλη ἁμαρτία ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων! Περιφρόνησαν τὸ Ἀναστάσιμο φῶς καὶ ἀγνόησαν τὸ μεγάλο μήνυμα ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου...

Ἂς προσέξουν οἱ ἀγαπημένοι μας φίλοι νὰ μὴ σβύσῃ ποτὲ ἡ λαμπάδα τῆς πίστεως. Ἂς προσέξουν νὰ μὴ φθάσῃ ἡ ζωὴ νὰ θεωρῆται ὡς μία ἐπικίνδυνη ἀμφιβολία. Ἂς φροντίσουν νὰ μὴ θεωρῆται ὁ ἀποκεκυλισμένος λίθος ὡς πέτρα σκανδάλου καὶ ἂς προσπαθήσουν νὰ μὴ μείνῃ βουβὴ ἡ καμπάνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Θὰ εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνη ἡ κατάσταση ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ τότε Οἱ Ἕλληνες, ἔχουν τόσο μεγάλη ἱστορία πού, ὅποια σελίδα κι' ἂν κυττάξουν οἱ φίλοι μας, θὰ δοῦν ἀγῶνες ἀδελφωμένους μὲ τὸ Σταυρό. Θὰ δοῦν ὅτι τὰ ὅπλα μας δὲν νικήθηκαν ποτέ, ὅταν εὐλογήθησαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παπᾶ καὶ ὅταν ὁ σκοπός μας ἦταν συνυφασμένος μὲ τὶς Χριστιανικὲς ἀλήθειες. Ἀλλὰ θὰ δοῦν καὶ ὅτι κανέναν ἀγῶνα δὲν ἐκάμαμε χωρὶς τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ εἶναι δίκαιος, ἁγνὸς καὶ πρὸ πάντων τίμιος!

Ἂν λοιπὸν οἱ φίλοι μας ξέφυγαν ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἡ ἀνθρωπότης τοὺς ὁραματίστηκε νὰ ἀκολουθοῦν, ἂν ξέχασαν τὶς ἠθικὲς καὶ ἀκατάλυτες ἀξίες ποὺ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως σκόρπισε στὴ γῆ, ἂν τέλος, γύρισαν στὴ πρωτόγονη ἐκείνη ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀνθρώπινες ἀξίες κατεπατοῦντο κι' ἐστραγγαλίζοντο, ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς συγκρατήσουμε. Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τοὺς ἀνακόψουμε τὸν ὁλισθηρὸ κατήφορο καὶ ἀνοίγοντας μιὰ ὁποιαδήποτε σελίδα τῆς ἱστορίας μας νὰ τοὺς ποῦμε :

**«ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ...»**

Ξέρουμε ὅτι γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὴν ἱστορία μας. Τὴν ἐπῆνεσαν μάλιστα καὶ εἶπαν πράγματα ποὺ ἐξέπληξαν τὸν κόσμο γιὰ τὸν ὀρθολογισμό τους. Ὅμως, κακὴ βάσκανος μοῖρα τοὺς ἔκανε νὰ γίνουν ἐπιλήσμονες... Τοὺς ἔκανε νὰ παίξουν παιγνίδι χωρὶς τιμιότητα.

Γι' αὐτό, ἀνοίγοντας ὁποιαδήποτε σελίδα ἀπὸ τὸ κεφάλαο «ΕΛΛΑΣ» θὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε ἁπλῶς τὴν καταγωγή μας. Καὶ θὰ τοὺς ποῦμε νὰ διαβάσουν προσεκτικὰ ἐκεῖνες τὶς σελίδες ποὺ ἀναφέρονται στὸν Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε', στὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸ καί, φεῦ!, ἐκείνη τὴ κατάμαυρη ποὺ ἄνοιξε τώρα τελευταῖα καὶ ποὺ τὸ μελάνι της εἶναι πολὺ νωπὸ ἀκόμα. Ἐκείνη ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ κάποιον θρυλικὸ Ἀρχιεπίσκοπο, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, πάνω σὲ κάποιο ξερονῆσι... Καὶ θὰ τοὺς ποῦμε ἐμπιστευτικά, φιλικά, ἐντελῶς μεταξύ μας :

«Αὐτὴ τὴν τελευταία σελίδα, νὰ τὴ προσέξετε πολύ! Εἶναι ἐξ ἴσου μαύρη μὲ τὶς ἄλλες δυό!»

Ὕστερα θὰ τοὺς δώσουμε τὸ χέρι γιὰ νὰ σφίξουμε τὸ δικό τους. Θὰ τοὺς ποῦμε μὲ ἀνυπόκριτο ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὸ ποὺ γεννιέται μέσα μας, αὐτὲς τὶς ἡμέρες :

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**

Ἐλπίζουμε νὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλι ὁ περίεργος κι' ἀνεξήγητος ἀντίλαλος τῶν αἰώνων :

**ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ**

# Εἴ καὶ σφόδρα ἀλγεῖς μηδὲν ἠρεθισμένος πράξῃς προπετῶς

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**
Δοκίμου Ὑπαστυνόμου

Γεγονὸς ἀναντίλεκτον τυγχάνει, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία συνεχὴς πορεία ἐν μέσῳ τριβόλων καὶ πόνων, ἀντιξοοτήτων καὶ ἀτυχιῶν, δακρύων καὶ γελώτων, ἄλγους καὶ ὀδύνης. Παλαίει ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται, ἱδρωκοπᾷ, μοχθεῖ, ὑπομένει τὰς οἱασδήποτε ἀτυχίας, οὐδέποτε ὅμως ἀποθαρρύνεται καὶ ἐὰν τελικῶς δὲν καμφθῇ, ἐπιτυγχάνει εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν καὶ θεωρεῖται νικητὴς τοῦ μεγάλου ἀγῶνος τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὅμως ποία, τῇ ἀληθείᾳ, ἡ ψυχὴ τοῦ ὄντος ὅπερ παραγνωρίζον τὴν πραγματικὴν ὑφὴν τῆς ζωῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀγνοοῦν ταύτην, παρασύρεται εὐκόλως εἰς τὸν κατηφορικὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ; Ἕρμαιον τῶν ἑκάστοτε ἀντιξόων περιστάσεων, μὴ ἐκτιμῶν ἀναλόγως ταύτας, ἐκδηλοῦται εἰς παντὸς εἴδους ἐκφράσεις καὶ ἐνεργείας, αἵτινες τυγχάνουσι σῆμα κατατεθὲν μὴ ἐχέφρονος ὄντος. Πολλάκις ὕστερον μετανοεῖ διὰ τὴν τοιαύτην του συμπεριφοράν, τὸ κακὸν ὅμως ἐπετελέσθη.

Ὁ τῆς ἀρχαιότητος μέγας ἀνὴρ Μένανδρος στεντορείᾳ τῇ φωνῇ διεκήρυξε τὸ ὡς ἄνω ρητόν, ὅπερ μεγίστην ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἀπέκτησε σημασίαν. **«Οὐδὲν μὴ πράξωμεν ἐάν εὑρισκώμεθα εἰς κατάστασιν ἐρεθισμοῦ ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου. Ἐὰν καὶ ἀρκούντως ἀλγῶμεν μηδὲν ἠρεθισμένοι ἐπιτελέσωμεν ἐν σπουδῇ καὶ βίᾳ ἄνευ λογικῆς σκέψεως».** Ὑψίστην ἔχει σημασίαν διὰ τὴν καθ' ἡμέραν ζωὴν ἡμῶν τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου λεχθέν. Πάντες, ἀναμφισβητήτως, ἔχομεν πικρὰν ἀνάμνησιν γεγονότων, ἅτινα ἐποχήν τινα ἀπέβησαν ἐπιζήμια δι' ἡμᾶς, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἰς τὰς κρισίμους ἐκείνας στιγμὰς δὲν ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς ἀλλὰ ἠκολουθήσαμεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀλόγου σκέψεως. Τὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἐν τῷ βίῳ του δὲν ἐπλήρωσεν ἀρκούντως τὴν στιγμιαίαν ἢ ἐν ἐρεθισμῷ ληφθεῖσαν ἀπόφασίν του; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἰσέτι ἀπεφύγωμεν ἔκδηλα δυσάρεστα ἀποτελέσματα, δὲν ἠδυνήθημεν ὅμως νὰ καθησυχάσωμεν τὴν ταραχθεῖσαν συνείδησιν ἡμῶν.

Εἶναι ἐπάναγκες ὅπως ἀπέχωμεν πάσης ἐκδηλώσεως καὶ ἐνεργείας, καθ' ὃν χρόνον ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας δὲν εἴμεθα ψυχικῶς νηφάλιοι; Τοῦτο οὐ μόνον εἶναι ἀναγκαῖον, ἀλλὰ εἶναι καὶ καθῆκον ἐπιβεβλημένον παντὸς ὑγιῶς καὶ σοβαρῶς σκεπτομένου ἀνθρώπου. Ἂν ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν λογικῶν ζῴων, ἐν ᾗ διαβιῶμεν, ἀνέτως δυνάμεθα νὰ ἀχθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μόνον αἱ πράξεις αἵτινες ἐπετελέσθησαν ἐν ἠρέμῳ ψυχικῇ καταστάσει εἶναι ἐπιτυχεῖς. Ἄνθρωπε, ἀναφωνεῖ ὁ Μένανδρος, ὅταν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς διάφοροι αἰτίαι καθιστῶσι ταύτην ὀδυνηράν, μὴ ἐνεργῇς ἀσυναισθήτως καὶ μὴ σπεύδῃς εἰς τὴν λῆψιν ἀποφάσεων. Πρὸ πάσης ἐνεργείας σου, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἄλγους καὶ τῆς τεταραγμένης ψυχικῆς καταστάσεως, σκέφθητι πλέον σοβαρῶς καὶ φρόντισε ὅπως ἡ ἀπόφασις, ἣν θὰ λάβῃς, εἶναι ἀποτέλεσμα σκέψεως σώφρονος καὶ οὐχὶ ἀπόρροια τοῦ ἐρεθισμοῦ ἔκ τινος ἀτυχοῦς συμβεβηκότος.

Ἐφ' ὅσον ζῶμεν ἐν κοινωνίᾳ ἀνθρώπων, ἥτις δὲν δύναται εἰσέτι νὰ καυχηθῇ ὅτι εὑρίσκεται ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἐπιπέδῳ καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τὴν θέσιν τῆς ἀγάπης κατέλαβε τὸ μῖσος, τῆς συγγνώμης ἡ ἐκδίκησις, ἀείποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ ζῶσιν ἐν πόνοις καὶ θλίψεσι, ἐν χαραῖς καὶ ὀδύναις, ἐν δυστυχίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ. Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ποτήριον πλῆρες δακρύων, χαρᾶς καὶ γέλωτος, πόνου καὶ ὀδύνης, ὅπερ τότε μόνον κενοῦται, ὅταν τελειώσῃ ἡ παροῦσα ζωή. Ἀλλά, τί δέον

νὰ πράξωμεν ἐν προκειμένῳ; Νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἀναμένωμεν μοιραίως τὴν λύτρωσιν τοῦ θανάτου; Νὰ καταθέσωμεν τὰ ὅπλα καὶ νὰ παραδοθῶμεν ἄνευ ὅρων. Οὐχί, ἐὰν θέλωμεν νὰ νικήσωμεν καὶ νὰ στολίσῃ ἡμᾶς ὁ στέφανος τῆς νίκης, δέον νὰ ἀγωνισθῶμεν ἐν πείσματι καὶ καρτερικότητι, οὐδέποτε ὅμως μακρὰν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ὑγιοῦς συνειδήσεως. Ἐὰν οὕτω πράξωμεν καὶ ἐὰν ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει προπορεύεται ἡ σκέψις τῆς ἐνεργείας, ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε θὰ θρηνήσωμεν. Δέον νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις ἐκείνας, αἵτινες δυνατὸν νὰ ζημιώσωσιν ἡμᾶς. Ἐὰν στιγμήν τινα αἰσθανθῶμεν τὸν ἑαυτὸν ἡμῶν διατελοῦντα ἐν ψυχικῇ ἀναταραχῇ, ἄς ἀναβάλωμεν δι' εὐθετώτερον χρόνον τὴν λῆψιν ἀποφάσεώς τινος. Ἐὰν εἴμεθα ἐξωργισμένοι, ἄς μὴ προβῶμεν εἰς οἱανδήποτε πρᾶξιν. Ἂς μὴ παρορμηθῶμεν ἔκ τινος στιγμιαίου παροξυσμοῦ ἢ θλίψεώς τινος καὶ ὁμιλήσωμεν ἢ ἐνεργήσωμεν οὐχὶ ἀνθρωπίνως. Ἂς βασανίσωμεν τὰς σκέψεις καὶ ὕστερον ἄς εἴπωμεν. Ὅταν ἡ γλῶσσα προπορεύεται τῆς διανοίας, ἀναμφιβόλως τὰ ἀποτελέσματα ἡμέράν τινα θὰ ὦσι θλιβερά.

Ἄνθρωποι, λαοὶ ὁλόκληροι, κοινωνίαι καὶ Ἔθνη, ἐπέτυχον καὶ ἐδημιούργησαν ἀξίας, ὅταν αἱ ἀποφάσεις ἃς ἔλαβον εἰς κρισίμους στιγμὰς ἦσαν ἀποτέλεσμα σοβαρῶν μελετῶν, λογικῶν σκέψεων. Οὐχὶ σπανίως πάντες, ἐπηρεασμένοι ἐκ διαφόρων γεγονότων ἐκφραζόμεθα καὶ ἐνεργοῦμεν κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρεπτὸν εἰς λογικὰ ὄντα καὶ μόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐξωγενῶν αἰτιῶν, συνερχόμεθα καὶ κατακρίνομεν ἑαυτοὺς διὰ τὴν συπεριφορὰν ἣν ἐπεδείξαμεν. Ἐπιτυχία, πρόοδος, νίκη, πολιτισμὸς καὶ κοινωνικὴ ἐξέλιξις εἶναι ἀποτελέσματα σωφρόνων σκέψεων καὶ ἐπιτυχῶν ἰδεῶν, ψυχραίμου δὲ κατὰ κανόνα ψυχικῆς καταστάσεως. Διατὶ νὰ εἴπώ τι, ὅπερ δυνατὸν ὕστερον νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον κατεσκεύασα μὲ πόνους καὶ θυσίας; Ἦλθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω, αἰσθάνομαι ὅμως τὴν ψυχὴν τεταραγμένην ἢ ἐξωργισμένην, ἃς σιωπήσω καλλίτερον, παρὰ νὰ εἴπω τι ἀνάρμοστον καὶ ἀγενές. Ἂς ἀφήσω νὰ παρέλθῃ ὁ παροξυσμὸς, νὰ καταπραϋνθῶσι τὰ νεῦρα, νὰ παρέλθῃ ὁ πόνος, νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν τῇ λελογισμένῃ ψυχικῇ ἰσορροπίᾳ καὶ τότε πλέον ἃς ἐνεργήσω. Ἐὰν οὕτω πράξω, τὸ λεχθὲν ἢ ἐνεργηθὲν παρ' ἐμοῦ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι τὸ προσῆκον, τὸ ἁρμόζον εἰς πεπολιτισμένον ἄνθρωπον.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ σφόδρα ἀλγῶμεν, οὐδὲν ἠρεθισμένως καὶ προπετῶς πράξωμεν. Ἡ σκέψις ἄς προβαδίζῃ πάσης ἡμῶν ἐκδηλώσεως. Μόνον διὰ τοιούτων σκέψεων θὰ ἐπιτύχωμεν καὶ θὰ δυνηθῶμεν, ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ γίγας ἐκεῖνος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, νὰ εἴπωμεν ἡμέράν τινα, «Τὴν πίστιν τετήρηκα, τὸν δρόμον τετέλεκα, νῦν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

Φανῶμεν καὶ ἡμεῖς πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου λεχθέντος, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω ἱκανοποιοῦμεν οὐ μόνον τὸ συμφέρον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν γενικώτερον. Μόνον τοιοῦτοι Ἕλληνες δύνανται νὰ δημιουργήσωσι πάλιν τὴν Ἑλλάδα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Περικλέους, τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν τόσων ἄλλων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐξόχων πνευμάτων τῆς τε ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλλάδος.

Εἰδικώτερον ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, ἃς ἔχωμεν τὸ ὡς ἄνω τοῦ Μενάνδρου ρητὸν ὡς φωτεινὸν ὁδηγὸν καὶ ἄστρον λαμπρὸν ἐν παντὶ βήματι τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν. Μόνον οὕτω θὰ φανῶμεν συνεπεῖς καὶ εἰλικρινεῖς πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν ἐπιδιώκει ἡ Ἀστυνομία καὶ μόνον οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ καταστήσωμεν ταύτην ἔτι ὑπέροχον καὶ φωτεινήν. Αἱ ἀποφάσεις καὶ οἱ λόγοι ἡμῶν δέον νὰ εἶναι σώφρονες, τίμιοι, δίκαιοι, ἀμερόληπτοι καὶ λογικοί. Μακρὰν ἡμῶν πᾶσα σκέψις ἄλογος καὶ φθονερά. Φανῶμεν ἱεραπόστολοι τοῦ θείου τῆς Ἀστυνομίας Ἰδεώδους, κήρυκες ταύτης διὰ τῶν λογικῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν, οὐδέποτε ἐξοργιζόμενοι ἀλλὰ ἔτι περισσότερον οὐδέποτε ἐνεργοῦντες ἐν παροξυσμῷ.

# ΕΝΑΣ ΧΤΥΠΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ὑπὸ **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς χλιαρὲς νύχτες τοῦ Ἀπρίλη.

Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι χάϊδευε ἁπαλὰ τὰ καταπράσινα κλωνάρια τῶν δένδρων καὶ τὰ σπίτια τῆς Ἀθήνας. Ἀπὸ ψηλά, τὸ χλωμὸ φεγγάρι παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι τῆς Πρωτεύουσας.

Ξημέρωνε Πασχαλιά. Ζωηρὴ κίνησι στοὺς δρόμους. Προετοιμασίες γιὰ τὴν εὐλογημένη στιγμή. Τὴν Ἱερὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως. Μέσα ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων, ξεπροβάλλουν φανταχτερὰ τὰ σοκολατένια αὐγὰ καὶ τὰ τσουρέκια, ποὺ ἔχουν σμίξει σὲ μιὰ εὔθυμη παρέα καὶ χαμογελοῦν διακριτικὰ στοὺς μικρούς των φίλους ποὺ τὰ θαυμάζουν. Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, οἱ πασχαλιάτικες λαμπάδες μὲ τὶς πολύχρωμες κορδέλλες δίνουν ἕνα χαρούμενο καὶ ζωηρὸ τόνο σ' ὅλη τὴν γιορτάσιμη ἀτμόσφαιρα. Καὶ τὸ ἁπαλὸ ἀεράκι, ἐξακολουθεῖ νὰ σκορπᾷ γύρω τὴν πνοή του, ποὺ εἶναι ἀνακατεμένη μὲ τὴν ὀρεκτικὴ μυρωδιὰ τῆς μαγειρίτσας. Ὥρες-ὥρες γίνεται ἐπιθετικώτερο. Ἁπλώνει τὸ ἄϋλο χεράκι του καὶ χαϊδεύει μὲ προσοχὴ κάποιο κῆπο πρὸς τὸ Χολαργό, ποὺ τὰ λουλούδια του ἔχουν γείρει τὸ κεφάλι νάρκωμένα ἀπὸ τὴ δροσερὴ πάχνη. Λίγα μέτρα πιὸ κάτω, ἀνάμεσα ἀπὸ μερικὰ πεῦκα, μιὰ κάτασπρη βίλλα φαντάζει σὰν ξωτικὴ νυφούλα. Τὸ ἐσωτερικό της περιποιημένο μὲ γοῦστο καὶ ὑπολογισμό. Λίγα βαρειὰ ἔπιπλα ἐπιβάλλουν τὸ σεβασμὸ καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια. Ἕνα ρολόϊ κρεμασμένο στὸν τοῖχο, ἀργοχτυπάει ρυθμικὰ καὶ δίνει κάποια ζωντάνια στὸ σπίτι αὐτό, ποὺ βασιλεύει ἀπόλυτη σιγή. Λίγες πασχαλιὲς σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο, σκορποῦν τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά τους ποὺ εἶναι ἀνακατεμένο μὲ τὸ γλυκὸ θυμίαμα τοῦ μοσχολίβανου. Μιὰ γυάλινη πιατέλλα μὲ κόκκινα αὐγά, καμαρώνει σὲ κάποιο μπουφέ. Κι' ἀπὸ τὴν πράσινη καντήλα ποὺ εἶναι κρεμασμένη στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ξεπετιέται ἕνα γλυκὸ φῶς ποὺ σκορπᾷ μιὰ Ἱερὴ μαγεία. Σὲ μιὰν ἄκρη, ἕνας παχουλὸς γάτος Ἀγκύρας κοιμᾶται ξένοιαστος. Πότε-πότε, ἀνοίγει νυσταγμένα καὶ τεμπέλικα τὸ ἕνα του μάτι καὶ παρακολουθεῖ μιὰν ὥριμη γυναίκα ποὺ ἔχει βυθιστεῖ σὲ σκέψεις. Ἀργὰ καὶ πού, ρίχνει τὴ ματιά του λίγο πιὸ πέρα, σ' ἕνα μεσόκοπο ἄνδρα μὲ γκρίζους κροτάφους, ποὺ ἔχει ξεχαστῆ στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδας του. Μιὰ καταθλιπτικὴ ἡσυχία ἔχει καλύψει τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Χολαργοῦ. Καὶ μόνο ὁ ἴδιος πάντα χτύπος τοῦ ρολογιοῦ δίνει κάποια ζωντάνια. Ὁ νοῦς τῆς γυναίκας γυρνᾷ στὰ περασμένα. Εἴκοσι χρόνια πίσω. Μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη. Ἦταν τότε, μιὰ φτωχειὰ μοδιστρούλα. Ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ, ποὺ ξενυχτοῦσε πάνω στὴ βελόνα γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὸν ἄρρωστο πατέρα της καὶ τὰ μικρά της ἀδελφάκια. Ὅταν ἦταν πιὸ μικρή, εἶχε διαβάσει γιὰ βασιλόπουλα τῶν παραμυθιῶν, ποὺ χάρισαν στὴν καλή τους τὴν ὁλόχρυση πορφύρα τους καὶ τὴν ἔκαναν εὐτυχισμένη.

Μιὰ τέτοια εὐτυχία περίμενε κι' αὐτή. Ἕνα βασιλόπουλο, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη μὲ τὰ πλούτη του. Πολλὲς φορές, ὁ νοῦς της πάνω σ' αὐτὴ τὴ σκέψι ἔκανε κατάχρησι. Καὶ μόνο τὸ τσίμπημα τῆς βελόνας πάνω στὸ ρόδινο δαχτυλάκι της, τὴν ξανάφερνε στὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Καὶ νά...ποὺ κάποτε ἦρθε τὸ βασιλόπουλο ποὺ ὀνειρευόταν. Ἕνα νέος λαμπρός, ποὺ διηύθυνε τὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του. Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου της τὰ πέρασε εὐτυχισμένα. Ὅσο ὅμως περνοῦσε ὁ καιρός, ἔβλεπε τὴν εὐτυχία της λίγο-λίγο νὰ ἀπομακρύνεται. Ἅπλωνε τότε τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ καὶ τὴν ἔβλεπε νὰ τὶς ξεφεύγῃ καγχάζοντας. Τὴν αἰτία τὴν ἤξερε ξαλά. Μιὰ μέρα ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἄντρα της αὐτὰ τὰ βαρειὰ λόγια:

«Σὺ φταῖς, ποὺ δὲν ἔχομε καὶ μεῖς ἕνα παιδάκι! Τὸ εἶπαν οἱ γιατροί. Μάλιστα. Σὺ φταῖς!! ἂν ἤξερα...»

«Ἂν ἤξερες;!!!»

Δὲν ἀπάντησε κεῖνος. Ἤξαιρε ὅμως καλὰ ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ.

Κάποια βασανιστικὴ ψυχρότητα εἶχε μπῆ ἀνάμεσά τους, ποὺ δηλητηρίαζε μέρα μὲ τὴ μέρα τὴν εὐτυχία τους. Πόσο μάτωνε ἡ καρδιά της, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ στυλώνῃ τὸ μάτι του μὲ λαχτάρα πάνω στ' ἀθῶα προσωπάκια τῶν παιδιῶν, ποὺ τύχαινε νὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τους. Γονάτιζε τότε μὲ κατάνυξι μπρὸς στ' ἀσημένιο εἰκονοστάσι καὶ προσευχόταν:

«Γλυκειὰ Παρθένα. Κάνε τὸ θαῦμά σου. Βοήθησέ με, ὅπως σὺ νομίζεις καλλίτερα». Καὶ τὸ ὁλόγλυκο πρόσωπο τῆς Παναγίας νόμιζε πὼς τὴν κυττοῦσε μὲ συμπόνοια. Μὲ ἄπειρη κατανόησι.

Κάποτε τόλμησε νὰ τοῦ πῇ.

«Νὸ υἱοθετήσωμε ἕνα παιδάκι».

Θηρίο ἔγινε κεῖνος. Οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. Νὰ πάρουν ἕνα παιδὶ ξένο!!!

Καὶ ὁ καιρὸς ἔτρεχε ἀδιάκοπα, σὲ μιὰ παγερὴ ἀτμόσφαιρα.

Ὑπῆρχαν στιγμὲς ὡστόσο, ποὺ τὴν ἔπιανε μιὰ ἀνείπωτη αἰσιοδοξία.

«Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡ Παναγιὰ νὰ ὑποφέρῃ τόσο!!! κάποτε θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα της».

Σήκωσε τὸ πικραμένο της βλέμμα, καὶ κύτταξε τοὺς δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ. Ἤθελε μισὴ ὥρα γιὰ τὴ γλυκειὰ Ἀνάστασι.

Μὲ ἀργὲς κινήσεις ἑτοίμασε τὸ Ἀναστάσιμο τραπέζι.

Οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ σκορποῦν γύρω τὴν Ἱερὴ μελῳδία τους. Ἔξω ὁ εὐλαβικὸς κόσμος ἔχει χυθῆ στοὺς δρόμους καὶ μὲ τὶς λαμπάδες στὸ χέρι, τρέχει νὰ πανηγυρίσῃ τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀφήνει ὁ ἄνδρας τὴν ἐφημερίδα καὶ σηκώνεται.

«Πᾶμε γυναίκα. Ὥρα εἶναι!!!.....

Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα. Ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἀκούγεται μὲ συγκίνησι, σὰν οὐράνια μελῳδία.

«Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν»!!!

Τὰ φώσφορα σκορποῦν μὲ θόρυβο τὶς πολύχρωμες σπίθες τους. Ὁ κρότος τῶν βαρελότων ἀκούγεται βαρὺς κι' ἀνακατεύεται μὲ τὰ κανόνια ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ Λυκαβηττοῦ. Τὰ μικροσκοπικὰ φωτάκια τῶν κεριῶν, ποὺ μοιάζουν σὰν μαγικὰ λαμπιόνια, δίνουν κι' αὐτὰ μιὰ μεγόπρεπη φαντασμαγορία στοὺς δρόμους τῆς Πρωτεύουσας.

Μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους, στέκεται ἡ γυναίκα καὶ κάνει ἕνα μικρὸ σταυρό. Μ' ἕνα χαμόγελο καλωσύνης, ἐκεῖνος ἁπλώνει τὸ χέρι του στὸ τραπέζι καὶ παίρνει δυὸ αὐγά. Δίνει τὸ ἕνα στὴ γυναίκα του. «Χριστὸς Ἀνέστη», τῆς ψιθυρίζει μὲ συρτὴ φωνή.

«Ἀληθινὸς ὁ Κύριος!!!»

Τὸ χτύπημα τῶν αὐγῶν, κείνη τὴ στιγμή, ἀνακατεύεται μ' ἕνα ἄλλο χτύπημα. Ἕνα δειλὸ κρότο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόρτα τους.

Ρίχνουν κι' οἱ δυὸ ἕνα κατάπληκτο βλέμμα πρὸς τὰ κεῖ καὶ ὕστερα κυττάζονται ἐρωτηματικά.

Ποιὸς νὰ εἶναι τέτοια ὥρα;;;!!!

Ἀκουμπάει ὁ ἄνδρας τὸ αὐγὸ στὸ τραπέζι καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Καθὼς τὴν ἀνοίγει, βλέπει μιὰ σκιὰ νὰ χάνεται στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Κάτω στὰ πόδια του ἀπ' ἕνα μικρὸ δέμα, βγαίνει μιὰ κλαψάρικη φωνούλα. Ἀνοίγει πελώρια τὰ μάτια του καὶ τὸ κυττάζει. Κυττάζει ὕστερα καὶ τὴ γυναίκα του, ποὺ ἔχει πλησιάσει κι' αὐτὴ καὶ βλέπει ἀναστατωμένη τὸ βρέφος. Σκύβει, τὸ παίρνει στὴν ἀγκα-

λιά του ὁ ἄνδρας καὶ τὸ φέρνει κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο φῶς τοῦ ἀμπαζούρ. Τὸ μωρὸ ἔχει ἀνοίξει τὰ ἔξυπνα ματάκια του καὶ τοὺς κυττάζει. Ἕνα χαμόγελο ἀγγελικὸ ἔχει ἁπλωθῆ στ' ἀθῷο του προσωπάκι. Μιὰ θαλασσιὰ κουβερτίτσα ἔχει τυλίξει προσεχτικὰ τὸ μικροσκοπικὸ ἐκεῖνο πλασματάκι. Λίγο πιὸ κεῖ, ἕνας ἄσπρος φάκελλος ποὺ εἶναι καρφιτσωμένος μὲ μιὰ παραμάνα, τοὺς τραβᾷ τὴν προσοχή. Μὲ χέρι ποὺ τρέμει, τὸ ξεκαρφώνει ἐκεῖνος καὶ τὸ δίνει στὴ γυναῖκα του.

«Διάβαστο», τῆς λέει μὲ βραχνὴ φωνή.

Παίρνει ἡ γυναίκα στὰ χέρια της τὸ φάκελλο καὶ τὸν ἀνοίγει. Ἀπ' τὴ συγκίνησι, νοιώθει ἕνα δυνατὸ σφίξιμο στὴν καρδιά.

«Καλοί μου κύριοι», διαβάζει μὲ πνιγμένη φωνή. «Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα. Ἕνα θῦμα τῶν κακῶν ἀνθρώπων τῆς κοινωνίας. Ἕνα θῦμα τῆς...ἀπειρίας μου...Πρὶν τρία χρόνια, ἄφησα τὸ χωριό μου καὶ τὸ Λιᾶκο, ἕνα λεβέντη ἴσα με κεῖ πάνω, ποὺ μ' ἀγαποῦσε καὶ ποὺ θὰ μ' ἔκανε γυναίκα του, γιὰ νἄρθω στὴν Ἀθήνα νὰ ἐργασθῶ σ' ἕνα πλουσιόσπιτο. Ἤθελα νὰ βοηθήσω τοὺς φτωχούς μου γονεῖς, ἀλλὰ εἶχα καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω τὴν πρωτεύουσα, ποὺ τόσα εἶχα ἀκούσει γι' αὐτή...Στὸ σπίτι ποὺ δούλευα ὅλοι μὲ εἶχαν σὰν παιδί τους. Μιὰ φορὰ μάλιστα τὴ βδομάδα, μ' ἄφηναν νὰ πηγαίνω στὸ σινεμά. Ἕνα σούρουπο, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα γιὰ τὸ σπίτι, βρέθηκε δίπλα μου κάποιος νέος. Ἤμουν μιὰ ἄβγαλτη χωριατοπούλα πίστεψα στὰ λόγια του. Κι' ἕνα βράδυ, ἔκανα τὸ φριχτὸ λάθος καὶ... τοῦ τἄδωσα ὅλα... Ὤ, μὴ μὲ κατακρίνετε· ὅλοι στὴ ζωή μας πέφτουμε σὲ λάθη. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ λάθη ποὺ ἡ σκληρὴ ἀνάμνησή τους μᾶς πληγώνει γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν ζωή. Γιατὶ εἶναι λάθη...πελώρια...λάθη...ἀνεπανόρθωτα.

Ὅταν ἀργότερα τοῦ εἶπα πὼς θὰ γινόμουν μητέρα, γέλασε εἰρωνικά:

«Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Ξαίρω γὼ τί κάνεις ἐσύ;!!...»

.....Ὅταν ἡ κατάστασί μου ἐπιδεινώθηκε, εἶπα στὴν κυρία μου πὼς θὰ γύριζα στὸ χωριό μου. Δὲν ἤθελα νὰ καταλάβῃ τίποτα αὐτή, ἡ τόσο καλὴ γυναίκα. Δῶ καὶ λίγες μέρες, ἔφερα στὸν κόσμο τὸ ἀγοράκι αὐτό. Τί νὰ τὸ κάνω χωρὶς...πατέρα;;; πῶς νὰ τὸ ζήσω; Γι' αὐτό, τὸ ἐμπιστεύομαι σὲ σᾶς, ποὺ ὅπως ἔμαθα εἶστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Ἐλπίζω πὼς θὰ τὸ κάνετε εὐτυχισμένο. Τὸ πρωῒ θὰ φύγω γιὰ τὸ χωριό μου. Ἡ πρωτεύουσα μὲ τὶς φανταχτερὲς βιτρίνες δὲν εἶναι γιὰ μένα. Θὰ πάω νὰ ἀκούσω ξανὰ τὴ φλογέρα τοῦ Λιάκου μου, ποὺ τόσο μάγευε τὴν ψυχή μου, μὲ τὶς ἁπαλές της νότες. Θὰ πιῶ κρυστάλλινο νεράκι ἀπ' τὴ μαρμάρινη πηγή του. Θὰ ξυπνῶ τὸ πρωῒ μὲ τὸ βέλασμα τῶν προβάτων καὶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ, πλημμυρισμένο ἀπ' τὸ θυμάρι, θὰ ἀπαλύνῃ κάπως τὶς πικρὲς ἀναμνήσεις τῆς πρωτεύουσας».

Δυὸ δάκρυα συμπόνιας, κατανόησης, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίας ξεφεύγουν ἀπ' τὰ γλυκὰ μάτια τῆς γυναίκας καὶ θαμπώνουν τὴ σελίδα τῆς ἐπιστολῆς.

Ρίχνει μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸν ἄνδρα της καὶ τὸν βλέπει νὰ κυττάζῃ μὲ τρυφερότητα τὸ ἀθῷο παιδάκι. Στρέφει ὕστερα τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν Παρθένα, σὰν νὰ τὶς ζητᾷ τὴ βοήθειά της.

Σηκώνεται ἐκεῖνος ἀργὰ καὶ τὴν κυττάζει στὰ μάτια. Στὸ βλέμμα της διαβάζει μιὰ σιωπηλὴ ἱκεσία, σὰν νὰ τοῦ λέει:

«Κράτησέ το τὸ δυστυχισμένο. Μὴ τὸ παραδώσῃς στὴν Ἀστυνομία!»

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνηση σκύβει ἐκεῖνος καὶ φιλᾷ τὸ μαγουλάκι τοῦ μωροῦ. Πλησιάζει ὕστερα τὴ γυναίκα του.

«Π ά ρ τ ο γυναίκα. Χριστὸς Ἀνέστη. Μᾶς τὸ στέλνει ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναστήθη. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ χαλάσωμε τὸ χατῆρι».

Τὸ ἁρπάζει ἐκείνη καὶ τὸ σφίγγει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της.

«Μ έ γ α ς εἶσαι Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου».

Τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της τρέχουν σὰν σταλαχτῖτες, πάνω στὴν κουβερτίτσα τοῦ μωροῦ. Μὲ ἄπειρη εὐλάβεια πλησιάζει τὸ Εἰκονοστάσι.

«Γλυκειὰ Παρθένα, ἔκανες τὸ θαῦμα σου!!! Σ' εὐχαριστῶ...»

Καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Μεγαλόχαρης, πίσω ἀπὸ τὸ καθαρὸ τζάμι, χαμογελᾶ γλυκά, μὲ ἱκανοποίησι.

Ὅλα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ πρὶν λίγη ὥρα εἶχε ἁπλωθεῖ μιὰ ψυχρὴ σιωπὴ πῆραν πνοή.

Τὸ χρῶμα τῶν αὐγῶν ἔγινε ζωηρότερο. Οἱ δεῖχτες τοῦ ρολογιοῦ χτυποῦν χαρούμενα, σὰν νὰ παίζουν κυνηγητό. Τὸ φῶς τῆς Ἱερῆς Καντήλας ἔγινε μεγαλύτερο. Ἡ μυρωδιὰ τῆς πασχαλιᾶς ἀπ' τὸ κρυστάλλινο βάζο, ἔγινε πιὸ μεθυστική. Ὁ παχουλὸς γάτος, ἔχει ξυπνήσει κι' αὐτὸς καὶ μὲ σηκωμένη τὴν οὐρά του, τρίβεται παιγνιδιάρικα πάνω στὰ πόδια τοῦ κυρίου του. Καὶ τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι, ἦρθε νὰ χαϊδέψῃ ἐντονώτερα τὸ σπίτι ἐκεῖνο τοῦ Χολαργοῦ, ποὺ ξημέρωνε γι' αὐτὸ μιὰ διπλῆ χαρά.

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς μητρότητος.

## Εἶμαι φτωχός

Εἶμαι φτωχός, τὸ ξέρω, τί νὰ πῶ;
καὶ σὺ νὰ φύγῃς θέλεις τώρα ἀπὸ μένα,
φτωχὸς ἐγὼ δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶ,
ἴσως τῆς φτώχειας νἄναι ἔτσι τὰ γραμμένα.

*

Τρέξε σὲ πλούσιο ἂν εἶναι νἄβρῃς τὴ χαρά,
πήγαινε, κι' ἂς νοιώθω τόσο πόνο,
δόσ' μου τὸ χέρι σου γιὰ ὑστερνὴ φορὰ
καὶ κύτταξέ με μέσ' τὰ μάτια μόνο.

*

Φτωχός· μὰ ἔχω αἰσθήματα λεπτά,
ποὺ δὲν ἀλλάζονται ποτέ τους μὲ τὸ χρῆμα,
μόνο τὴν ὕλη ἀγοράζεις μὲ λεπτά,
τὸ πνεῦμα μὲ αὐτὰ δὲν κάνεις κτῆμα.

*

Φτωχὸς ἐγώ, μὰ φταίω; τί νὰ πῶ!
βιάσου, λοιπόν, ὁ ἄλλος περιμένει.
φτωχὸς ἐγώ, δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶ,
ἂς εἶσαι σὺ μικρή μου εὐτυχισμένη.

Σπ. Ἀντύπας
Ἀστυφύλαξ

**ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ**

# "Μὲ τὴ Σχολὴ 'Αρχιφυλάκων στοὺς Δελφούς,,

Οἱ 'Αστυνομικὲς Σχολές, στὴν τελευταία τριετία, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν ἕνα πλούσιο ἐκδρομικὸ πρόγραμμα, σὲ διάφορες πόλεις τῆς 'Ελλάδος, μέσα στὶς πιὸ ἄνετες κι' εὐχάριστες συνθῆκες.

"Αν παρακολουθήσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ βρεθῇ κατάπληκτος μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἐκδρομικὸ ὀργασμό, ποὺ ἐπιδρᾷ ἀποτελεσματικὰ ὄχι μονάχα στὴν αὔξηση τῶν γνώσεων τῶν δοκίμων καὶ τὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ τους ἐπιπέδου, ἀλλὰ γενικώτερα στὸ ἠθικό, καὶ τὸν χαρακτῆρα τους. Παράλληλα δὲ τονώνει τὴν πίστη τους στὴ ζωὴ καὶ καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξύ τους καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς 'Αξιωματικούς τους.

'Εκδρομὲς σὰν ἐκεῖνες τὶς 'Επιδαύρου, τῆς Θεσσαλονίκης καὶ πέρσυ τῶν Δελφῶν, ἔμειναν σταθμοὶ στὴν ἱστορία τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν καὶ παρουσίασαν τὴ Σχολὴ σὰν ἕνα πολιτισμένο, καλλιτεχνικὸ σύνολον Δημιουργίας καὶ προόδου. Φτάνει κανεὶς νὰ ἀναλογισθῇ πόσα κολακευτικὰ λόγια θαυμασμοῦ ἀκούστηκαν γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πόλεων, ἀπ' ὅπου πέρασαν οἱ ἐκδρομεῖς τῶν Σχολῶν!!!!...

Δὲν εἶναι πρόθεσις τοῦ γράφοντος αὐτὸ τὸ σύντομο ἐκδρομικὸ σημείωμα, ν' ἀναζητήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο ριζικὰ ἄλλαξε τὴ σχολικὴ ζωὴ καὶ τῆς ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἀξιοζήλευτη κατεύθυνση.

Αὐτὸ εἶναι γνωστό...τόσο γνωστό...

Πρόθεσή του ὅμως εἶναι νὰ σημειώσῃ ὅτι κάθε ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς, γίνεται καὶ μιὰ ζωντανὴ διαφήμιση γιὰ ὁλόκληρη τὴν 'Αστυνομία Πόλεων, ποὺ τόσες πίκρες δοκίμασε τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια παλεύοντας νὰ θεμελιώσῃ τὴν τάξη, ἀνάμεσα στὴν πιὸ ἀκατάστατη ἀσυνέπεια ἀνθρώπων καὶ ἰδεῶν...



"Ενα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῶν δοκίμων 'Αρχιφυλάκων εἰς Δελφούς.
1. "Ανωθεν τοῦ Θεάτρου. 2. Πρὸ τοῦ Σταδίου. 3. Πρὸ τῆς Κασταλλίας πηγῆς.

Συνεχίζοντας λοιπὸν τὴν μεγαλειώδη ἐκδρομική της παράδοση ἡ Σχολή, πρόσθεσε μὲ ἄριστη ἐπιτυχία μιὰ ἀκόμα ὄμορφη ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομή, στὸ πλούσιο ἐνεργητικό της, στοὺς Δελφούς, μὲ τὴ Σχολὴ 'Αρχιφυλάκων.

Μὲ ἄψογη καὶ τέλεια ὀργάνωση καὶ προπαρασκευὴ ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ τῶν δοκίμων 'Αρχιφυλάκων, πραγματοποιήθηκε τὰ ξημερώματα τοῦ Σαββάτου, 7 'Απριλίου, μὲ τουριστικὰ λεωφορεῖα—ποῦλμαν, ποὺ εἶναι, ὡς γνωστόν, τὰ πιὸ ἄνετα καὶ κομψὰ μεταφορικὰ μέσα σ' ὅλον τὸν κόσμο.

'Η ἐκδρομὴ αὐτὴ ἔγινε μὲ ὑποδειγματικὴ τάξη καὶ πλούσιο κέφι, ἀφήνοντας ἐξαιρετικὲς ἀναμνήσεις στοὺς δοκίμους καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Σ' αὐτὸ βοήθησε πολὺ καὶ ὁ θαυμάσιος καιρὸς ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τὰ πλούσια ἐφόδια ποὺ εἶχαν διανεμηθῇ ἀπὸ ἐνωρὶς στοὺς ἐκδρομεῖς, γιὰ τὸ δρόμο καὶ γιὰ τὸ μεσημέρι.

Ἡ σπανία ὀμορφιὰ τῶν Ἑλληνικῶν τοπείων γαλήνεψε τὴν καρδιὰ τῶν δοκίμων, ἔρριξε τὶς ψυχές τους σ' ἕνα πανδαιμόνιο εὐτυχισμένων στιγμῶν καὶ τοὺς ἔκανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος τῆς διαδρομῆς νὰ ξεχαστοῦν σ' ἕνα τρελλὸ γλέντι, μέσα στὸ ὁποῖο ὅμως κυριαρχοῦσε ἀπόλυτα ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια.

Χρησιμοποιήθηκαν στὴ διαδρομὴ τὰ μεγάφωνα τῶν λεωφορείων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρῆκαν τὴν εὐκαιρία οἱ ἐκδρομεῖς νὰ ἐκδηλώσουν ὁλόκληρο τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ βασίλευε μέσα στὸν ψυχικό τους κόσμο, γιατὶ τοὺς εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ χαροῦν τὴν Ἀστυνομία στὴν πιὸ ραφιναρισμένη μορφή της...μιὰ μορφὴ χαρούμενης Δημιουργίας, ὅπου τὸ «τερπνὸν» σφιχταγγαλιάζονταν κάθε τόσο καὶ λιγάκι μὲ τὸ «ὠφέλιμον»...

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν λεωφορείων ζωηρή, ἔντονη, χαρούμενη, ζεστὴ, δὲν ἄφησε κανέναν νὰ σοβαρευτῆ, νὰ θυμηθῆ κακὲς ἀναμνήσεις, νὰ μελαγχολήσῃ. Ὅλοι διασκέδασαν. Ὅλοι τραγούδησαν. Ὅλοι εἶπαν ἀστεῖα, ἀνέκδοτα, ποιήματα...

Κι' ἐνῶ τὰ αὐτοκίνητα διάβαιναν ἀνάμεσα σὲ πολύχρωμες χαράδρες καὶ μωβ ἀπέραντα χαλιά, ἐνῶ οἱ ἐλιές, τὰ ποτάμια, οἱ ρίζες τῶν δέντρων, οἱ λευκοὶ μαντρότοιχοι, τὰ ζῶα, τὰ σπαρτά, οἱ ἀγροί, τὰ πουλιά, ἔφτειαχναν εἰκόνες ἀσύγκριτης μαγείας, οἱ ἐκδρομεῖς, ξεχασμένοι ὁλότελα στὴ παντοδύναμη αὐτὴ δίνη τῆς πιὸ εὐτυχισμένης στιγμῆς τῆς σχολικῆς τους ζωῆς, αἰστάνονταν μιὰ δίκαιη περηφάνεια γιατὶ ἀνήκουν στὴν Ἀστυνομικὴ οἰκογένεια, γιατὶ εἶναι μαθηταὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, γιατὶ ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ ζοῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς αἰσιοδοξίας.

Χίλια δυὸ συναισθήματα πλημμύριζαν τὶς καρδιές τους... πότε ἔκσταση μπροστὰ σὲ τεράστιες βουνοκορφές, ποὺ σὰν αὐστηροὶ δεσμοφύλακες, ὑψώνονταν γύρω-γύρω ἀπὸ φτωχὰ λουλουδάκια, ἀθῶα πρόβατα, ἀφελεῖς ἀνθρώπους, ξένοιαστα πουλιά...Πότε ἴλιγγος, πάνω ἀπὸ βαθειὲς χαράδρες καταπράσινες κι' ἀσυγκράτητες στὸν κατήφορό τους...

Πότε πάλι ἐθνικὰ ρίγη, κάτω ἀπὸ τὸν χιονισμένο Παρνασσό, ποὺ σὰν ἀσπρομάλλης γέρος ἀγωνιστὴς βροντοφωνεῖ, ἀθάνατος στοὺς καιρούς, τὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος...

Κι' ἄλλοτε νοσταλγία γιὰ τὴν μακρυνὴ πατρίδα τους, γιὰ τὶς μαννάδες καὶ τὶς ἀδερφές τους, ὅταν ἀντίκρυζαν ροδοκόκκινα κορίτσια, μὲ πολύχρωμα φουστάνια, σκυμμένα πάνω στὴ Γῆ, σὰν μιὰ ἀπέραντη παράταξη...

Στοὺς Δελφοὺς εἶδαν καὶ ἔμαθαν τόσα πολλὰ πράγματα...Ἡ Μυθολογία μας στὴν πιὸ ἐπιβλητική της μορφή...οἱ παραδόσεις μας σὲ μιὰ ἀνυπέρβλητη γοητεία...

Κι' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ ρημαγμένο Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, μέσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα τῆς Πυθίας, ξεπετάχτηκε πανέμορφη κι' Ἀθάνατη ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα...Κι' ἔδωσε τὸ χέρι συγκινημένη στοὺς νεαροὺς συνεχιστὲς τοῦ μεγαλείου της, γιὰ νὰ τοὺς πῆ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ πόσο πρέπει νὰναι περήφανοι γιατὶ γεννήθηκαν Ἕλληνες. Ναί! Αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ ἄψυχα συντρίμματα ἑνὸς Ναοῦ. Εἶναι οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς τῆς Φυλῆς μας. Καὶ θὰ ἀκούγωνται πάντα στὸν ἴδιο ρυθμό, ἔστω κι' ἂν τρεμουλιαστὴ ἡ φωνὴ τῶν γέρων ἱερέων ψιθυρίζει μελαγχολικά, πάνω ἀπὸ τὸν Τρίποδα τῆς Πυθίας:

«...Χαμαῖ πέσε Δαίδαλος αὐλά,
οὐκ' ἔτι Φοῖβος ἔχει καλύβην,
οὐ μάντιδα Δάφνην
οὐ παγὰν λαλέουσαν
ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ....»

Ναί! Ἐκεῖς στοὺς Δελφούς, γράφτηκε μιὰ ἀκόμα ὡραία ἐκπαιδευτικὴ σελίδα τῆς Σχολῆς. Καὶ ξεσήκωσε καὶ πάλι τὸν θαυμασμὸ τῶν ἀγαθῶν κατοίκων τοῦ ἀρχαίου τόπου. Ἀλλὰ ἔδωσε συγχρόνως καὶ σ' ὅλους ἐμᾶς τὴν εὐκαιρία νὰ καμαρώσουμε αὐτὴν τὴν φτωχὴ καὶ χιλιοκατηγορημένη Πίστη μας ποὺ ὀνομάζεται: ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ..... (Σ. Κ Π.)

# ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

## — ΝΙΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ —

Τὴν 21ην καὶ 22αν Ἀπριλίου 1956, εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον ἐτελέσθησαν οἱ Πανελλήνιοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες Ἀνωτάτων Στρατιωτικῶν Σχολῶν, εἰς τοὺς ὁποίους μετέσχον αἱ Σχολαὶ Εὐελπίδων, Ναυτικῶν Δοκίμων, Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Χωροφυλακῆς.

**Ι. Γενικὴ βαθμολογία** εἰς τὸ ἀγώνισμα βολῆς διὰ πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μ. καὶ διὰ τυφεκίου ἀκριβείας τῶν 22 ἀπὸ 50 μέτρων.

1) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων βαθμοὶ 36—ἔπαθλον Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. 2) Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων βαθμοὶ 34. 3) Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων βαθμοὶ 32 καὶ 4) Σχολὴ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς βαθμοὶ 12.

**ΙΙ. Εἰδικὴ βαθμολογία.**

Ὁμαδικὸς ἀγὼν πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μέτρων.

1) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων βαθμοὶ 676—ἔπαθλα Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ καὶ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων. 2) Σχολὴ Εὐελπίδων βαθμοὶ 662. 3) Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων βαθμοὶ 645 καὶ 4) Σχολὴ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς βαθμοὶ 450.



Ἡ σκοπευτικὴ ὁμὰς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου.

Ὁμαδικὸς ἀγὼν τυφεκίου ἀκριβείας τῶν 22 ἀπὸ 50 μ.

1) Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων βαθμοὶ 313, ἔπαθλον Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν Πειραιῶς. 2) Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων βαθμοὶ 894. 3) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων βαθμοὶ 885 καὶ 4) Σχολὴ Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς 743.

Ἀτομικὸς ἀγὼν πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μέτρων.

1) Κουβέλης βαθμοὶ 161 (Σχολὴ Ὑπαστυνόμων), ἔπαθλον Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας, 2) Τσαγκαράκης βαθμοὶ 195 (Σχολῆς Εὐελπίδων). 3) Σωτηριάδης βαθμοὶ 155 (Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων). 4) Πατριανάκος βαθμοὶ 155 (Σχολῆς Ὑπαστυνόμων). 5) Μπέλμπας βαθμοὶ 155 (Σχολῆς Ὑπαστυνόμων) καὶ 6) Δασκαλάκης βαθμοὶ 151 (Σχολῆς Σὐελπίδων).

Ἀτομικὸς ἀγὼν τυφεκίου ἀκριβείας τῶν 22 ἀπὸ 50 μ.

1) Τσαγκαράκης βαθμοὶ 188 (Σχολῆς Εὐελπίδων) ἔπαθλον Σ.Κ.Ο.Ε. 2) Κουβέλης βαθμοὶ 187 (Σχολῆς Ὑπαστυνόμων). 3) Μερτίκας βαθμοὶ 187 (Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων). 4) Σωτηριάδης βαθμοὶ 185 (Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων). 5) Δασκαλάκης βαθμοὶ 183 (Σχολῆς Εὐελπίδων) καὶ 6) Λαγάρας βαθμοὶ 182 (Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων).

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Σκοπευτικὴν Ὁμάδα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Ἀξιω-

# ΤΑΚΤΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

('Εκ τῆς 'Εφημερίδος «**Στρατιωτικὰ Νέα**» τῆς 7-8-55)

'Ενῷ τίθεται ὑπὸ συστηματικωτέραν μελέτην τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς τετραμεροῦς διασκέψεως τῆς Γενεύης, γίνεται φανερὸν ὅτι αἱ δυτικαὶ δυνάμεις ἔδωσαν εἰς τὴν σοβιετικὴν ἀντιπροσωπίαν νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ἀποτελεῖ τὸ σοβαρώτερον ἐμπόδιον διὰ τὴν ἑδραίωσιν μονίμου εἰρήνης καὶ διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἐκ τῆς μειώσεως τῶν ἐξοπλισμῶν οἰκονομιῶν, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν καθυστερημένων περιοχῶν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς εὐημερίας. Καὶ ἦτο ἀδύνατον εἰς τοὺς σοβιετικοὺς ἡγέτας νὰ προσποιηθοῦν ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνονται τὰς δυσμενεῖς διὰ τὴν εἰρήνην συνεπείας, ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ποὺ ὕψωσεν ὁ Στάλιν, διὰ νὰ καταστήσῃ εὐκολωτέραν τὴν ἀποικιακὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν λαῶν τῆς 'Ανατολικῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ «ψυχροῦ πολέμου» καὶ τῆς συνωμοσίας διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν δημοκρατικῶν καθεστώτων. 'Επ' αὐτοῦ ἔχομεν καὶ μίαν δήλωσιν τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, καθ' ἣν κατέστη δυνατὸν νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ τὴν ρωσικὴν ἀντιπροσωπίαν εἰς τὴν τετραμερῆ διάσκεψιν ὅτι, ἡ διατήρησις τοῦ ὑφισταμένου εἰς τὴν 'Ανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τὰ Βαλκάνια ἀνελευθέρου καθεστῶτος, ἐγκυμονεῖ κινδύνους διὰ τὴν εἰρήνην καὶ προκαλεῖ δικαιολογημένας ἀνησυχίας εἰς τὴν Δύσιν.

Διεκηρύχθη κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὰς δημοκρατικὰς κυβερνήσεις καὶ ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων τῆς δημοκρατικῆς κοινῆς γνώμης, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ ἐξαπολύσῃ ἡ Δύσις προληπτικὸν πόλεμον, περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν ἄμυνάν της μέτρων. Βασικῶς ὅμως ἡ δημοκρατικὴ κοινὴ γνώμη εἶναι βεβαία, ὅτι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς εἰρήνης δὲν θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἐὰν δὲν δυνηθοῦν ὅλοι οἱ λαοὶ νὰ ἐκφράζουν ἐλευθέρως τὰς θελήσεις καὶ τὰς πεποιθήσεις των, ἐὰν δὲν ἔλθουν εἰς ἐλευθέραν καὶ ἀνεμπόδιστον μεταξύ των ἐπικοινωνίαν, ἐὰν δηλαδὴ δὲν ἐπαναλειτουργήσῃ ἡ δημοκρατία εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς γῆς καὶ ἐὰν δὲν ἀρθῇ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα. Οἱ τρεῖς δυτικοὶ εἰς τὴν Γενεύην δὲν ἠγνόησαν τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόψεις τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Εἶναι δὲ γνωσταὶ αἱ προσπάθειαί των διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑπὸ τῆς Ρωσίας κατὰ τὴν Διάσκεψιν τῆς Γιάλτας ὑποχρεώσεων, διὰ τὴν διενέργειαν ἐλευθέρων ἐκλογῶν εἰς τὰς χώρας ποὺ περιῆλθον ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ. 'Αλλά, ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προσπαθείας τῶν τριῶν Δημοκρατιῶν εἰς τὴν Γενεύην! Βεβαίως ὁ κόσμος ἀναμένει τὴν Διάσκεψιν τῶν τεσσάρων 'Υπουργῶν τῶν 'Εξωτερικῶν τοῦ προσεχοῦς 'Οκτωβρίου, διὰ νὰ ἔχῃ ἔγκυρον καὶ ἀσφαλῆ ἀπάντησιν.

'Εν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγκυρωτέρους δυτικοὺς παρατηρητάς,

---

ματικῶν δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι, Κουβέλης Κων/νος, Πατριανάκος 'Ηλίας, Μουρελάτος Παναγιώτης, Βάμβουκας Κων/νος, Μπέλμπας Νικόλαος, 'Αριδᾶς Στυλιανὸς καὶ Ράϊκος 'Ιωάννης μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς 'Υπαστυνόμου Β' κ. Βλαχάκη Παν. εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου, διότι ἀντιμετωπίσαντες τὰς 'Ομάδας τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν τῆς Χώρας εἰς τὸ εὐγενὲς ἄθλημα τῆς Σκοποβολῆς ἐπέτυχον τὰς περισσοτέρας πρώτας νίκας, προκαλέσαντες οὕτω τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ εὐμενῆ Σχόλια τῶν 'Ανωτάτων καὶ 'Ανωτέρων 'Αξιωματικῶν ἔτι δὲ καὶ πολλῶν ἄλλων προσωπικοτήτων οἵτινες παρηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνας.

ὁ ἐργατικὸς ἡγέτης καὶ πρώην Βρεταννὸς Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Χρίστοφερ Μαίηχιου, ὑπεστήριξεν εἰς ἄρθρον του, δομοσιευθὲν εἰς τὰς μεγαλυτέρας ἐφημερίδας τοῦ κόσμου καὶ τὰς σοβαρωτέρας πολιτικὰς ἐπιθεωρήσεις ὅτι ἡ Διάσκεψις τῆς Γενεύης ἐπέτυχε νὰ καταφέρῃ καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Ὁ κ. Μαίηχιου λέγει, ὅτι ἐπέρασαν ἀπαρατήρητοι δύο παράγραφοι τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Γενεύης, εἰς τὰς ὁποίας γίνεται λόγος διὰ τὸν προοδευτικὸν παραμερισμὸν τῶν ἐμποδίων εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐπικοινωνίαν καὶ τὸ ἐλεύθερον ἐμπόριον μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ δεύτερον διὰ τὴν καλλιέργειαν ἐλευθέρων ἐπαφῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ ἀνακοινωθέντος τῶν τεσσάρων Μεγάλων θὰ ἔχῃ ὡς ἄμεσον συνέπειαν τὴν δημιουργίαν ἀρχικῶς μὲν ρωγμῶν ἀργότερον δέ, καὶ ἐν συνεχείᾳ, ρηγμάτων εἰς τὸ σιδηροῦν τεῖχος ἀνελευθερίας, ποὺ οἰκοδόμησε πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν, ὁ Στάλιν.

Δὲν ἐνδιαφέρει ἐὰν ἀποτελῇ τοῦτο, δηλαδὴ ἡ προοδευτικὴ ἄρσις τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος τὴν πρόθεσιν ἢ ὄχι τῶν διαδόχων τοῦ Στάλιν. Αἱ διεθνεῖς ἐξελίξεις εἶναι βεβαίως εἰς σημαντικὸν ποσοστὸν ἀποτέλεσμα τῶν διαθέσεων καὶ τῶν προθέσεων τῶν ἰσχυρῶν προσώπων. Κυρίως ὅμως εἶναι τὸ δημιούργημα τῶν παραγόντων ἐκείνων ποὺ διαφεύγουν τοῦ ἐλέγχου τῶν δικτατόρων. Πρόκειται περὶ τῆς αἰωνίου ἐπαναλήψεως τοῦ φαινομένου, τῆς διασπάσεως τῆς ἐπαφῆς μεταξὺ ὁλοκληρωτικῶν κυβερνήσεων, λαῶν καὶ καταστάσεων. Οἱ ἱστορικοὶ νόμοι λειτουργοῦν καὶ ἐπενεργοῦν μὲ ἰδικήν των αὐτονομίαν καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν ἔλεγχον τῶν καθεστώτων τῆς βίας. Ὑπὸ τὰς παρούσας δὲ συνθήκας οἱ σοβιετικοὶ ἡγέται εὑρίσκονται εἰς ἀντικειμενικὴν ἀδυναμίαν νὰ διασώσουν καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἀποικιακὸν των ἔλεγχον ἐπὶ τῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ἡ Ε.Σ.Σ.Δ., συνεπείᾳ τῶν ἐξελίξεων τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Τὸ ὅτι δὲ ἐξαναγκάζεται ἐκ τῶν πραγμάτων ἡ σοβιετικὴ ἡγεσία νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν παράγραφον τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Γενεύης, ποὺ ὑποσημειώνει ὁ κ. Μαίηχιου, ἀποδεικνύεται συγκριτικῶς ἐκ τοῦ ἑξῆς: Ὅταν ἀπηυθύνθη ἡ πρόσκλησις διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ σχεδίου ἀμοιβαίας βοηθείας, ἡ τσεχοσλοβακικὴ κυβέρνησις ἐδήλωσεν ὅτι ἀποδέχεται τὴν πρόσκλησιν. Ἠναγκάσθη ὅμως, κατόπιν κυνικῆς καὶ ἀπροκαλύπτου ἐπεμβάσεως τῆς Μόσχας, νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν εὐμενῆ της ἀπάντησιν. Ἤδη ὅμως οἱ σοβιετικοὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐπιζητοῦν ὁμαλὰς ἐμπορικὰς καὶ οἰκονομικὰς σχέσεις μὲ τὸν δυτικὸν κόσμον καὶ ν' ἀναλαμβάνουν τὴν ἐπίσημον ὑποχρέωσιν νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἐλευθέρου ἐμπορίου καὶ ἀδεσμεύτων ἐπαφῶν. Ἡ διαφορὰ εἶναι φανερὴ καὶ δὲν ὀφείλεται παρὰ εἰς τὴν ὑφισταμένην καθεστωτικὴν καὶ αὐτοκρατορικὴν κρίσιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ἡ κρίσις δὲ αὐτὴ καὶ ἡ ἀξίωσις τῶν ἐλευθέρων λαῶν διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐλευθερίας, ἀποτελοῦν ἐπικινδύνως συσσωρευμένην δυναμίτιδα εἰς τὰ ἐπισφαλῆ θεμέλια τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος. Ἡ Δύσις κερδίζει μίαν «τακτικὴν νίκην» πρὸς ὄφελος τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

# ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

## ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—'Απηλλάγησαν τῶν καθηκόντων των ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Υπαστ. Β' κ. Γραμμένος Κωνστ., ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Αὐγουστῖνος Νικόλαος καὶ ἀστυφ. Βούλγαρης Χαράλαμπος.

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Υγειονομικὸς 'Αξ/κός, 'Αστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Χανιώτης Νικόλαος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Παπαδόπουλος Χρῆστος τοῦ Μιλτ., Μπαντζάνης Δημ., Σκύλλαρης Κωνστ. καὶ Παπαϊωάννου 'Αλέξιος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Υπαστυνόμος Α' κ. Μελιγδῆς Γεώργιος καὶ ἀστυφύλακες 'Ανδρουλάκης 'Ιωάννης, 'Ηλιόπουλος Κωνστ., Κάππας Κωνστ., Τούμπας Διον., Βουτσινᾶς Κωνστ., Σκουρλῆς Χριστόφ., Καλλιοτζάκης Νικόλ., Γκάγκαρης Νικόλ. καὶ Καλαθᾶς Νικόλαος.

—Διωρίσθη 'Υγειονομικὸς 'Αξ/κὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, ὁ ἰδιώτης 'Ιατρὸς κ. Καρύδης Νικόλαος τοῦ Ροδόλφου, τοποθετηθεὶς εἰς 'Αστυνομικὴν Δ/νσιν Κερκύρας.

***

## ΑΜΟΙΒΑΙ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Στρατηγοῦ Διοικητοῦ τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν. κ. Κοντοπούλου 'Ηρακλέους ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' κ. Ζαμπλάραν Διονύσιον, διότι οὗτος ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς 30-1-54 παρὰ τῷ Α2 γραφείῳ τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν. ἐπέδειξε διαγωγὴν ἀρίστην, ἐσημείωσεν ἄκρως ἐπιτυχῆ ἀπόδοσιν εἰς ἁπάσας τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ μέχρι σήμερον ἐμπιστευτικὰς ὑπηρεσίας, ἐπέδειξεν ὅτι εἶναι εὐσυνείδητος καὶ ἄριστα μορφωμένος, ἀκέραιος τὸν χαρακτῆρα, πειθαρχικὸς καὶ εἰλικρινής, ἀπεδείχθη ἀπολύτως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Πατρίδα του καὶ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, τέλος δὲ προυκάλεσε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν 'Αξιωματικῶν τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν διὰ τὰ προσόντα του ταῦτα καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον του ἀφοσίωσιν καὶ τὴν θερμὴν καὶ ἐν πλήρει κατανοήσει συνεργασίαν του μετ' αὐτῶν.

***

## ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς 'Αθηνῶν κ. 'Αναστάσιον Γεωργίου καὶ Πατρῶν κ. 'Αναστάσιον Κανελλόπουλον.

'Επίσης εὔχονται χρόνια πολλὰ εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Γεώργιον 'Αναγνωστόπουλον, Γεώργιον Πολίτην, Γεώργιον Κοντογεῶργον καὶ Γεώργιον Παπανικολάου ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ.

***

## ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

—Μὲ ὁλοένα μεγαλύτερες καλλιτεχνικὲς ἀξιώσεις προβάλλουν οἱ ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ ἔγιναν πιὰ οἱ ἀγαπημένες τοῦ κοινοῦ, καὶ ἀποκτοῦν κάθε ἑβδομάδα ὅλο καὶ καινούργιους φίλους.

—'Ιδιαιτέρως θαυμάζεται καὶ προκαλεῖ τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τῶν ἀκροατῶν τους, ἡ ἄψογη ἐπιμέλειά τους, ἡ γλυκειὰ μουσική τους ὑπόκρουση, τὰ ὄμορφα

τραγούδια τους, τὰ ἄριστα λογοτεχνικά τους κείμενα καὶ ἡ λεπτὴ ραδιοφωνική τους φαντασία, ποὺ τὶς καθιέρωσαν σὰν μιὰ ἐκπομπὴ ἐκλεκτῆς ποιότητος, μέσα στὴν ὁποία κυριαρχεῖ τὸ τερπνὸ καὶ τὸ ὠφέλιμο.

Γι' αὐτὸ ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ φτάνουν στὴ Σχολή, κάθε βδομάδα, γράμματα ἀπὸ ὅλες τὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ποὺ δείχνουν καθαρὰ πόσο ἔχει ἀγαπηθῆ ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ πόσο πολὺ ἐνθουσιάζει τοὺς φίλους της.

★

—Ἐκλεκτό, σὲ βελούδινο ραδιοφωνικὸ στύλ, τὸ πρόγραμμα τῆς 4/4/56, προξένησε ἰδιαίτερη συγκίνηση στοὺς φίλους τῆς σοβαρῆς μουσικῆς, χάρη στὴ συμμετοχὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ βαρύτονου κ. Σπύρου Σαλίγγαρου, εὐγενέστατα προσφερθέντος, καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Ἀρχιμουσικοῦ κ. Σπύρου Δουκάκη.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκαν καὶ καλλιτεχνικὰ μουσικὰ πορτραῖτα ἀπὸ τὴν Φύση καὶ τὴν Τέχνη, μὲ ὡραιότατα λογοτεχνικὰ κείμενα. Καὶ ἡ ἐκπομπὴ ἔκλεισε μὲ τὸ ἐμβατήριο τοῦ κ. Δουκάκη «Η ΚΥΠΡΟΣ ΜΑΣ» καὶ χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνας τῆς Κύπρου.

★

—Μὲ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνες, ἁπαλὴ μουσική, ὡραῖα τραγούδια καὶ ὑποδείξεις πρὸς τὸ Κοινὸ πάνω σὲ κοινωνικὰ ζητήματα, ἡ ἐκπομπὴ τῆς 11/4/56, θεωρήθηκε σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες ἐκπομπὲς τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἄρεσε ξεχωριστά.

Ἀνάμεσα σὲ μικρὲς λογοτεχνικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωή, τραγούδησαν ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, ὁ Νῖκος Γούναρης, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς, τὸ Τρίο Μπελκάντο καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Ματθαῖος Φελώνης.

Ἔκπληξη προκάλεσε ἡ μουσικὴ ὑπόκρουση τῶν κειμένων μ' ἕνα γλυκό, ρωμαντικὸ σκοπό, ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ τραγούδι τοῦ κινηματογράφου, ποὺ τώρα τελευταῖα κυκλοφόρησε στὴν Εὐρώπη.

Στὴν Ἐκπομπὴ αὐτὴ μεταδόθηκε ἐπίσης καὶ μικρό, διδακτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας» μὲ τίτλο «Οἱ Ἄθλιοι», γραμμένο ἀπὸ τὸν δ. Ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, ραδιοσκηνοθεσία: Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς—Τεχνικὴ ἐπεξεργασία Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει πάντα ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης).

***

## ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Γενομένων γενικῶν ἀρχαιρεσιῶν τὴν 16-4-1956, πρὸς ἀνάδειξιν Νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς διὰ τὴν τετραετίαν 1956—1960, ἐξελέγησαν αἱ κάτωθι κυρίαι:

Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη, Μάνια Γερανέα, Ἰσμήνη Παπατέστα, Ἄννα Παπαδοπούλου, Μαρία Καλαμάκη, Σοφία Κατσιβαρδάκου, Εὐγενία Φλέγκα, Ἀφροδίτη Δαρδανοῦ, Ρέα Κασάπη, Αἰκ. Ἰωάννου, Μ. Γουργουρῆ καὶ Κλειὼ Νικολετοπούλου.

***

## ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ Ο.Κ.Φ.Α. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ διαπρεπὴς νομικὸς καὶ συγγραφεὺς ἐπιστημονικῶν ἔργων κ. Χ. Γιώτης ἐδωρήσατο εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ «Ἀναρρωτηρίου» Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ἀνὰ δύο ἀντίτυπα τῶν ἔργων του «Ἀνακριτικὴ» καὶ «Ὅρος τῆς ἀληθείας (ναρκοανάλυσις)».

Τὸν δωρητὴν καὶ ἐκλεκτὸν συνεργάτην μας, τὸ περιοδικὸν εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν καὶ τὰ φίλαλλα αἰσθήματα, ἅτινα τρέφει ἔναντι τῶν ἀ-

στυνομικῶν, καθὼς καὶ τοὺς καλοὺς λόγους οὓς ἀπηύθυνεν εἰς ἡμᾶς διὰ σχετικῆς ἐπιστολῆς του, τὴν ὁποίαν διεβιβάσαμεν εἰς τὸν Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς.

***

## ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

**α) Στῖβος**

Κατὰ τοὺς τελεσθέντας Διασυλλογικοὺς ἀγῶνας Στίβου ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ τῆς 8ης καὶ 22-4-56 ἔλαβον μέρος οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ καὶ ἐσημείωσαν ἐπιδόσεις καὶ νίκας ὡς ἑξῆς :

Σίλλης Βασίλειος εἰς τὰ 100 μ. 1ος, 11'4'' καὶ εἰς τὰ 400 μ. 1ος 49'6'', Κόρμαλης Λεωνίδας εἰς τὰ 100 μ. 1ος 11'7'' καὶ εἰς τὰ 400 μ. 1ος 50'1'', Σύριος Ἰωάννης εἰς τὰ 5000 μ. 1ος, 15'48'', Πολίτης Κων/νος εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος 1ος, 1.84 μ., Γυφτάκης Ἰωάννης εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος 2ος, 1.70 μ., Ντόκος Γεώργιος εἰς τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ 1ος, 3.60 μ., Ντόντος Κων/νος εἰς τὸ ἅλμα εἰς μῆκος 3ος, 6.50 μ. καὶ ἅλμα τριπλοῦν 2ος 13.90 μ., Διαμαντῆς Ἀθανάσιος εἰς τὰ 100 μ. 2ος, 12'', Παπαγεωργίου Ἀνδρέας εἰς τὸν ἀκοντισμὸν 2ος, 53.80 μ., Τρουλινὸς Ἐμμανουὴλ εἰς τὴν σφυροβολίαν 1ος, 47.58 μ. καὶ εἰς τὴν σφαιροβολίαν 2ος, 12.22 μ.

**β) Ποδόσφαιρον**

Τὴν 5-4-56 καὶ ὥραν 17ην ἡ ἀστυνομικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς συνηντήθη εἰς ἀγῶνα φιλικὸν μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Ἡλυσιακοῦ ἐν τῷ γηπέδῳ του μὲ ἀποτέλεσμα 3—2 ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομικῆς ὁμάδος.

Τὰ τέρματα ἐσημείωσαν, οἱ Χοντάσης 2, Βουρλιωτάκης 1.

Τὴν 10-4-56 καὶ ὥραν 17ην ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας συνηντήθη ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Παναθηναϊκοῦ μετὰ τῆς ὁμωνύμου Α—Β ὁμάδος μὲ ἀποτέλεσμα 7—2 ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας.

**γ) Πετόσφαιρα (Βόλλεϋ-Μπώλλ)**

Τὴν 20-4-56 καὶ ὥραν 17ην ἡ ἀστυνομικὴ ὁμὰς Πετοσφαίρας ἐσημείωσεν εὔκολον νίκην ἐπὶ τῆς ὁμάδος τῆς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων μὲ 2—0. Ὁ ἀγὼν οὗτος ἐγένετο κατόπιν προσκλήσεως εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ γήπεδον τῆς ἀνωτέρω Σχολῆς. Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν Ἀξιωματικοὶ καὶ Δόκιμοι τῆς Σχολῆς.

**δ) Καλαθόσφαιρα (Μπάσκετ-Μπώλλ)**

Τὴν 21-4-56 καὶ ὥραν 17ην ἐν τῷ γηπέδῳ τοῦ Τρίτωνος ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνηντήθη μετὰ τῆς ὁμάδος τῆς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων. Ἡ φιλικὴ αὕτη συνάντησις ἔληξε μὲ νικήτριαν τὴν Ἀστυν. ὁμάδα, μὲ βαθμοὺς73—56.

**ε) Πυγμαχία**

Τὴν 22-4-56 καὶ ὥραν 10.30 ἔλαβον χώραν φιλικοὶ πυγμαχικοὶ ἀγῶνες εἰς τὸ ρὶγκ τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου, κατ' αὐτοὺς ἀνεδείχθησαν νικηταὶ εἰς τὰ σημεῖα τῶν κατηγοριῶν των οἱ ἀστυφύλακες Σταμπουλόπουλος Γ. καὶ Παλαιολόγου Ἀθανάσιος.

Ἔλαβε μέρος ὁ ἀστυφύλαξ Κωνσταντόπουλος Σωτήριος καταχειροκροτηθεὶς ὑπὸ τῶν θεατῶν διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν τεχνικήν του κατάρτισιν.

Ἐπίσης τὴν 8-4-56 καὶ ὥραν 12ην κατὰ τοὺς ἐν τῷ Πανελληνίῳ Γυμναστικῷ Συλλόγῳ τελεσθέντας Πανελληνίους Πυγμαχικοὺς ἀγῶνας ἀνηκηρύχθη πρωταθλητὴς Ἑλλάδος κατηγορίας ἡμιβαρέων ὁ ἀστυφύλαξ Σταμπουλόπουλος Γεώργιος, κατακτήσας καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀθλοθετηθὲν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους βαρύτιμον κύπελλον.

**στ) Σκοποβολὴ**

Εἰς προκριματικοὺς ἀγῶνας περιστρόφου τὴν 14-4-56, ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Κρύος Βασίλειος ἐσημείωσεν Διεθνῆ ἐπίδοσιν εἰς 10 βολὰς καὶ ἐπέτυχεν 95/100 βαθμούς.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Αστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.